

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A. CAN ATAŞ

KÜÇÜK AMERİKALARIN ENTEGRASYONU

A. Can ATAŞ

Küçük Amerikalıların Entegrasyonu

Altıncağ Yayıncılık
Şubat 1996, İstanbul

Yayın Dizisi: 2

Yayına Hazırlayan : A. DEMİR

Dizgi-Mizampaj	:	Ozan Yayıncılık
Kapak tasarım	:	Bilgisayar tasarım
Kapak baskı	:	Gürtaş Ofset
Baskı	:	Gürtaş Ofset
Mücellit	:	Klas Mücellithenesi

Not: Bu kitabın yayım hakkı, Altıncağ Yayıncılık'a aittir.

İÇİNDEKİLER

Sunu	5
Önsöz	7

BÖLÜM I	11
Hangi Savaş Kazanılır	11
Ne İdi Bu Nixon Doktrini	16
Kaynaklar ve Notlar	20

BÖLÜM II	21
Latin–Amerika'da Karşı Devrimciler ve CIA	21
LIC–Doktrini Üç Ayn Askeri Operasyon Biçimini Öngörür	22
LIC Özünde Bir Savaş Planıdır	23
Yeni Protip Birlikler	26
Savaş Manevraları ve Siyasi Probaganda	28
Grenada İşgalinde CIA Oyunu	32
Busch'un Orta–Amerika'daki Diğer Maskesi	35
Kaynaklar ve Notlar	42

BÖLÜM III	43
ABD'nin Orta Amerika Maceraları	43
Küba	43
Meksika ve Guetemala	44
El Salvador, Kostarika, Jamaika, Honduras ve Haiti	45
Portorika, Santo Domingo ve Nikaragua	46
Panama	47

BÖLÜM IV	49
Bir Kitabın Anlattıkları	49
Kaynaklar ve Notlar	66
BÖLÜM V	67
CIA'nın 80'li Yıllarına Kronolojik Bir Bakış	67
Suriye, Laos ve Vietnam	72
Kongo	72
Yunanistan ve Afganistan	75
Şili	77
Angola, Jamaika ve Kamboçya	78
Nikaragua	79
Grenada, Libya ve El Salvador	79
Güney Afrika'ya CIA Çengeli	81
Kaynaklar ve Notlar	88
BÖLÜM VI	89
CIA, Gladio, MİT Üçlüsü ve Türkiye	89
Gladio ve Türkiye	96
Kaynaklar ve Notlar	116
Yararlanılan Diğer Kaynaklar	117

Sunu

İkinci Paylaşım Savaşı'nın bitiminin ardından dünya, yeni bir sürece; soğuk savaş sürecine girmiştir. Soğuk savaş sürecinin yazılmış tarihi ise adeta ajan faaliyetler tarihidir.

İkinci Paylaşım Şavaşı'ndan sonra dünya konjonktüründe ortaya çıkan yeni durum, yeni strateji ve taktikleri hayata geçirecek yeni politikalar gereksinmektedir. Zira fiili sıcak savaş bitmiştir, ancak; emperyalist devletler tarafından dünyanın paylaşımı henüz bitmemiştir.

Bu çıkış noktasından hareket eden batılı emperyalist ülkeler, dünyanın **Merkez Karakolu** olma ereklerine denk düşecek yapılanmalara yönelirler. Bu yapılanmalar; önceleri "istihbarat toplama", "haber alma" birimleri olarak organize edilirler. 1947 yılında ABD Savunma Bakanlığı bünyesinde kurulan CIA (Merkezi Haberalma Örgütü) de bunlardan biridir ve günümüzde dünya denen yerkürede gerçekleşen her spakülatif eylemin arkasında onun slüeti görülür. ABD emperyalizminin geri kalmış, az gelişmiş veya gelişmekte olan ülkeleri eğemenlik alanı haline getirmek ya da en azından bu ülkelerin sosyo-ekonomik, sosyo-politik yapılarını denetleyip belirlemek isteğinin bir uzantısı olarak, soğuk savaş döneminin başlarında yürürlüğe koyduğu ve işlerlik kazandırmaya çalıştığı, Truman Doktrisi, Marshal Planı gibi globaliyete yönelik tutum belirleyişinde de CIA'nin küçümsenmeyecek, hatta ilerleyen süreçte, bu politikalarla grift olarak ilişkilenesinden ötürü, belirleyiciliğe kadar uzanan etkin bir rolü vardır.

Bugün biliyoruz ki, her ülkenin kendine özgü istihbarat örgütleri vardır. Ve bütün bu örgütler dolaylı bir biçimde de olsa birbirleriyle ilişki halindedirler. Bu ilişkiyi sağlayan en temel etmen ise bu örgütlerin artık birer istihbarat örgütü olmaktan çıkıp, birer anti-komünist yapılar haline dönüşmüş olmalarıdır. Örneğin; ülkemizde cirit atılan neredeyse bütün çevrelerce kabul edilen CIA ajanlarının, 1980

öncesi yükselen toplumsal muhalefetin yörüngesini değiştirmek ve devrimci dalgayı kırmak için birçok eylemi organize edip gerçekleştirdiği bilinmektedir. CIA'nın kendi literatüründe "Teritoryal Birlikler", "Sivil Yedekler" olarak adlandırdığı yapıları da devreye sokarak, gerektiğinde daha büyük boyutlu toplumsal-siyasal çalkantılar yatar-tığı, hatta hatta işi, rejimlerin kaderini tayin etmeye (Latin Amerika ülkelerinde ve Şili örneğinde olduğu gibi) kadar vardırıdğı bilinen başka bir gerçekliktir.

Jeo – stratejik ve jeo – politik konumu itibanyla Türkiye; Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya üçgeninde atlanamayacak bir geçiş noktasıdır. **Yeni Dünya Düzeni** (düzensizliği) savunucularının bu coğrafyalara yönelik emellerini gerçekleştirmelerini sağlayacak en önemli manevra alanları ise yine Türkiye'dir. Bundan dolayıdır ki, emperyalist devletler, dünya halkları üzerindeki egemenliklerini kalıcı kılmak için sahneye koydukları **Yeni Dünya Düzeni** oyununun ajan faaliyetler bölümünü de dün olduğu gibi bugünde Türkiye de sahnelemeye devam etmektedir. Zira CIA'nın, 1995 yılı itibanyla Türkiye Bütçesi olarak saptadığı (Türkiye'de 9 bakanlığın bütçesine eşdeğer olan) 24 Trilyon lirayı, Türkiye'de "Ciklet Sanayiini geliştirmek"(!) için ayırdığını düşünsek bile, **Yeni Dünya Düzeni** oyununun sahne düzeninin oluşturulmasına da birşeyler düşer sanırım.

Bu bağlamda, sayfalarını çevireceğiniz bu kitap; binlerce sayfayı kapsayacak bir konu incelemesinin özeti gibidir. Konunun özünü oluşturan CIA, MİT, KONTR-GERİLLA ve GLADİO gibi resmi devlet statüleri içindeki **gayri resmi devlet örgütlenmelerinin**, Latin Amerika'dan Afrika'ya, Pasifik'ten Ortadoğu'ya kadar yapılanışlarının nedenselliğini irdelemesinin yanı sıra, özlü bir kronolojik döküm niteliği de taşımaktadır.

A. DEMİR

ÖNSÖZ

Güçlü devletler, çıkarları söz konusu olduğu ülkelerde, sürekli olarak iç ve dış kontrol kulelerine sahiptirler.

Çıkarlarının korunması yolunda bağımlı ülkeleri sürekli işgal tehditi altında tutarlar. Bağımlı ülkeler sürekli olarak yukarıdan dayatılan emirlere açık durumdadırlar. Emperyalist etki (emperyalizme bağımlılık) bireylerin kişilik biçimlenişi dahil toplumsal yaşamın tüm alanlarında derin izler bırakır.

Bu tür ülkeler resmi sivil **"savunma"** birimlerinin haksız savaşlarının sürekli hedefidir. Elinizdeki kitap, yurdumuzda ve bizim gibi emperyalizme bağımlılık kısıracındaki ülkelerde halklara karşı yürütülen haksız, gerici savaşların siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel alanlarda hangi yöntemlerle yürütüldüğünü irdeleyen bir belgeseldir. Kapitalizmin bir dünya sistemi durumuna geldiği tarihsel dönemde, emperyalizm çağında, haksız savaşlar ve işgaller birer **"doğa yasası"** olarak algılanmış ve küçük bir azınlığın bencil çıkarları uğruna günümüze dek kesintisiz olarak süregelmiştir.

Bu savaşlarda milyonlarca insan yok edilirken, küçük bir azınlık için daima kâr zarar hesabı asıl uğraş konusu olmuştur. Küçük bir azınlığın çıkarları uğruna, yüksek uygarlık adına yapılan ve insanlar yok eden savaşlar hiçbir zaman meşru olamazlar. Köle sahipleri, ortaçağın feodal egemenleri ve günümüz kapitalistleri adına yürütülen savaşlar hep aynı amaca sahip olagelmışlerdir: Dar ve bencil sınıf çıkarlarının tatminidir bu. Dünyanın dört bir yanında onca ülkenin toprağı savaşlara ve işgallere ev sahipliği yaptı. Her bir işgal, o ülke halkının uzun bir tarihsel süreçte biriktirdiği onca maddi ve manevi değerinin büyük ölçüde yok edilmesi ve ayaklar altına alınması pahasına o-

lanaklı olabilmıştır. Modern çağın bilim, teknik ve sanayi üretiminin yöneticileri ve devlet adamları başka ülkelerin kendileri tarafından işgal edilmelerini, farklı sözcüklerle ve ifade biçimleriyle de olsa, daima haklı göstermeye çalışmışlardır.

"Uygar uluslar yanlış idareli ve de devlet otoritesinin sağlanamadığı ülkelere müdabele hakkına sahiptirler" (Theodore Roosevelt, ABD Devlet Başkanı, 1904).

"Daha kuvvetli olanın rolü, hükmetmektir, daha zayıf olanla kaynaşmak değildir." (A. Hitler Kavga'nı)

20. yüzyılın bu kapitalist temsilcilerinden yüzyıllar önce Niccolo Machiavelli şöyle yazıyordu: **"Bağımsız yaşama gelenekleri yoksa, işgal edilen devletlerin elde tutulması çok kolaydır."**(II Principe).

Günümüz dünyasının egemen güçlerinin ve onların her alandaki temsilcilerinin benzer şeyleri, yine farklı biçimlerde olmak üzere, bugün de söylediklerine tanık oluyoruz. Yalnızca yer ve zaman değişik; ama söylem aynı. Okur görecektir ki, sistem savunucuları, başka ülkelerin kendileri tarafından dolaylı veya dolaysız olarak yönetilmelelerini güçlü güçsüz ilişkisi olarak, bir doğa yasası şeklinde görmektedir. İnsani değerlerin ve insan olma onurunun hiçe sayıldığı terihsel süreç sürüyor. Bilim ve teknik çağı olarak adlandırılan bugünkü dünyanın dünya insanlığı için olumsuz bir globalleşme yolunda olduğu açıktır.

Halen insanların öldürüldüğü; bir ülkenin bir başka ülke tarafından saldırıya uğraması gibi olaylarla dopdolu bir teknik ve bilim globalleşmesi yaşanmaktadır.

Bizim gibi ülkeler emperyalist güçlerin gizli servislerinin **"kirlili savaş"** alanlarıdır. Emperyalist saldırganlar ülke, dil ve kültür farklılığı gözetmeksizin, **"kirlili savaş"**larını ezilen dünya halklarına karşı sürekli bir baskı unsuru olarak kullanmaktadırlar. Sanki bir alın yazısı gibi.

Belegesel bir nitelik taşıyan bu kitabın, halklara karşı en iğrenç biçimlerle yürütülen **"kirli savaş"**ın gelişme çizgisinin kavranması ve yorumlanmasında bir katkı olması dileğiyle.

Kitabın baştan sonuna kadar sabırla okuyup gerekli düzeltmelerin yapılmasında emeği geçen ve değerli önerileriyle büyük katkıda bulunan dostum Yüzbaşı Ahmet'e ve aynı şekilde kitabı sabırla okuyup, önemli katkıda bulunan dostum Cevat Gülcemal'a da çok teşekkür ederim. Ayrıca kitabın yayınlanması için bana sürekli olarak destek ve önerilerini esirgemeyen dostum N. Kılıç'ı da anmak isterim. Gene değerli tavsiye ve önerileriyle bana destek olan dostum A.H. Yalaz'a da teşekkür ederim.

A. Can ATAŞ

(I)

HANGİ SAVAŞ KAZANILIR

Günümüzde sermayenin egemenliğinin sürmesi ve emperyalist sömürünün azami boyutlarda birer denge unsuru olabilmesi için; silahlı ya da silahsız eylem biçimlerinin uygulamaları, ABD'nin dış politik etkinlikleri arasındadır. Bu doğrultuda da ABD'nin uluslararası politik biçimlenişi ve de uluslararası statünün şekillenmesi yukarıdaki perspektif doğrultusunda gelişmiştir. Bu gelişim sonucu özellikle de İkinci dünya savaşı'nın sona ermesi ve Sosyalizmin Emperyalizm karşısında önemli bir güç olması, ABD için sözkonusu gelişimin kamçılanmasını ve CIA denilen cinayet şebekesinin ulusal ve uluslararası düzeyde kendisini kabul ettirmesi adeta kaçınılmaz olmuştur. **(Central Intelligence Agency – CIA Merkezi Haberalma Örgütü).**

Bu örgütlülüğe destek olan politika, günümüzde uluslararası ilişki vede çelişki faktörünü birincil derecede belirleyen Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri ve o ülkelerde en insancıl olmayan yöntemlerle sabotaj ve cinayetlerle sözümona anti komunizm safsatalarıyla kendine bir biçim vermiştir. Bugün emperyalizm artık halkların kurtuluş mücadelelerini sadece şiddet unsuru ile boğamayacağını anladığı için, ekonomik ve psikolojik savaşın yanı sıra sosyal, siyasal, kültürel, dinsel, tarihsel, etnolojik vs. birçok faktörü de gözönünde bulundurarak söz konusu faktörlerin alehte veya lehte başarı ve başarısızlık temelinde bir gelişim (savaş) göstermektedir.

Devrim ve karşı devrim güçlerinin kıyasıya çatıştıkları ve mevcut güç dengesini kendi lehlerine çevirmek istedikleri Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtasında yeni savaş yöntemlerini geliştirmek ve uygula-

mak artık tarihsel anlamda karşı devrimci güçlerin yirminci yüzyılın ikinci yarısından sonra yeni savaş metodu olmuştur. Emperyalizm, bugün halkların kurtuluş mücadeleleri karşısında, kendi deyimleriyle, **"özel savaş"** taktiklerini geliştirip, onu halkların mücadelesinde savunma taktiği ve stratejisi olarak kullanmakta ve bir biçimiyle katliamlar yoluyla da siyasal savunmasını yapmaktadır. Özellikle ABD emperyalizminin; **"siyasal savunma"** adı altında nasıl bir yöntemle politik entegrasyona gittiğini ve hangi ülkelerde ne gibi yöntemlerle entegrasyonu sağladığını ve sözkonusu kendi politik çıkarları uğruna nasıl katliamlar gerçekleştirdiğini siyasi sonuçları itibariyle bu kitapta vurgulamaya çalışacağız. ABD'nin, ne salt İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ne de 60'lı ve 70'li yıllara kadar soğuk savaş sözkonusu idi.

Onlar (Reagen'dan Bush'a kadar) henüz soğuk savaş politikasının geçerliliğine inanırken; aynı zamanda da **"Soğuk savaş verilmeli"**, **"Soğuk savaş kazanılır"** düşünceleriyle ABD'nin uluslararası politikasının diplomatik özünü oluşturmaktaydılar. Bu düşüncenin arkasında yatan tek dayanak, şüphesiz ABD'nin üstün ırk ve ülke olma ideali. Aynı zamanda da bir avuç egemen zümrenin üstünlük sağlama çabalarının sınıfsal anlamdaki şekillenmesidir.

"ABD yeni bir düşünceyle Nükleer savaşın dünya ölçüsünde verilmesinin ve kazanılmasının olabilirliğine" ⁽¹⁾ inanmak edebiyatını Reagen'ın yukarıdaki cümlesiyle dile getiriliyordu. Özellikle de ABD'nin 80'li yıllarda **"soğuk savaş"** (ABD ve Sovyet çatışması) ile **"özel savaş"** arasında ilişki kurması çok önemli bir gelişmeydi. Çünkü CIA'nın işlemiş olduğu cinayetler (maddi ve manevi zararlar) ve ezilen ülke halklarına verdiği korku ve saldırganlık dehşet; adeta bir kâbus olmuştu.

Bir yandan ABD'nin yarattığı savaş tehlikesi, diğer yandan da yine komünist tehlikeyi önlemek iddiasıyla sürdürdüğü **"özel savaş"** çabalarını ve ABD'nin bu cinayetlerini yargılayabilecek bir uluslararası mahkemeden bahsetmek tarihsel olarak bir hayaldi. Çünkü; günümüzde ABD'yi yargılayabilecek bir ABD mahkemesinden bahsetmek bir o

kadar yanıltıcı olur. Bu anlamda da söz konusu tüm uluslararası hukuk ve insan hakları örgüt ve kuruluşları birer (güçlüden yana) yapay ve tek yanlı çalışma statüsüne sahiptirler ve onlar uluslararası anlamda bir senteze bağlı değildirler. Yazar **Robert Scheer**'in deyiimiyle, ABD'de artık yeni nesile empoze edilen; **"Nükleer savaş kazanılır ve savaş ABD'nin zaferiyle sonuçlanır"** düşünceleriyle, ABD'nin üstün ve güçlü ırk olma esprisi artık, ABD toplumunda insanların benliklerinde yer etmiştir. Özellikle de son Körfez Savaşında ABD'li askerlere hiç tanımadıkları Amerikalılardan hediye paketlerinin gönderilmesi **"üstün ve güçlü ırk "** olma inancının bizattihı ABD yöneticileri tarafından bilinçli olarak dayatılan o geleneksel **"güçlü tek ülke"** olma esprisinden ileri gelmektedir. Çünkü kitabın ileriki bölümlerinden de anlaşılacağı gibi, Amerikan halkının %70 ve %80'i ABD'nin bir başka ülkeleri işgal etme politikasına devamlı karşı çıkmıştır.

Yukarıda belirtilen olay şüphesiz 80'li yıllarda yaratılan yeni tip Amerikalı olma gerçekliğinin yansımasıydı. Çünkü orada olmak, yani Körfez Savaşı'na katılmak, bir yandan ABD'nin geleneksel çıkar olayını gündemde tutmak, diğer yandan da 80'li yılların **"her şey ABD için"** felsefesini yansıtmak ve onu adeta bir yanlış içinde tutmak gerekir anlayışından başka bir şey değildi.

Varsayımlarla nükleer savaş halen olabileceği inancından yola çıkarak, böyle bir savaşın gündemde olduğu bir durumda, halkın nasıl korunacağı, Reagan hükümetinin önemli tartışma konularından biri sayılırdı. İşte dönemin Körfez Savaşı'ndaki ABD'li askerlerin varlığı ve o bölgeye yönelik ABD'nin savaş anlayışı şüphesiz 80'li yıllar felsefesinin devamıydı.

Nükleer savaş teorilerinin, özellikle 80'li yılların başlarındaki ABD'sinde çok etkin olmasına rağmen, son Körfez Savaşının ABD'nin askeri ve teknolojik üstünlüğüyle sonuçlanması, ABD'de tekrar **"Güçlü Amerika", "Amerika'nın diğer ülke ve uluslardan güçlü"**

olma esprisi'nin 90'lı yıllara girerken beraberinde getirdiğini de unutmamak gerek. 90'lı yılların ABD' başkanlarından Bill Clinton'un; **"Amerikan bayrağının indirildiği bütün Somali sokaklarında savaş var"** anlayışı, işte ABD'nin, bu geleneksek süper güç olma psikolojisinin yansımasından kaynaklanıyor.

Özellikle 80'li yılların ABD'sinde, **"Nükleer savaş olabilir ve haza-nulabilir"** düşüncesini aktüelleştirip aynı paralellikte anti Sovyet düşünce ve duyguları ABD'de daha da körüklemek için Reagan, şu sözleri söylüyordu: **"Nükleer savaş ABD'nin lehine sonuçlanır, verilmesi de mümkündür. Bu yönden halka güven vermek ve halkın kendi kendisine olan güveninin artması bizim için bir o kadar önemlidir. Böyle bir güveni ABD'de hakim kılmak ülkede askeri savunmanın (daha güçlü militarize edilmesi yönünde) daha da geliştirilmesi için bir et-kendir."**(2) Reagan yukarıdaki sözleri bir grup gazeteci ile yaptığı soh-bette söylemiştir. Bir gazetecinin Sovyet Amerika ilişkilerinin Avrupa'ya olumsuz yönden yansıması sonucu doğabilecek sonuçlarla ilgili sorusuna Reagan: Her iki ülkenin ulaştığı Nükleer silah düzeyi, birinin diğerini yok etme pahasına, er veya geç birinin düğmeye basacağı anlayışını öne sürerken, gazeteciler birbirlerine şaşkın bakmaktan öteye gidememişlerdir (Bu sözler yukardaki kaynaktan alınmıştır).

Ancak Reagan'ın **"Nükleer savaş kaçınılmaz"** düşüncesi ABD'nin dış politikasına yeni giriş oluyordu; ABD'nin (1969–1973) dönem başkanlarından Richard M. Nixon ve aynı dönemin Dışişleri Bakanı A. Kissinger dönemlerinden beri süregelen (biçimsel de olsa) ABD ve Sovyet ilişkilerindeki (Nixon Doktrini) söz konusu **"uzlaşma politika-sının"** sonu veyahut da söz konusu politikanın değişik biçime girişi idi.(3)

Bir anlamda da sözü edilen **"uzlaşma politikasına"** ilişkin son söz-leri, Reagan'ın ilk beş yıl içinde kendi iktidar döneminde tasarlamış olduğu 1.600 milyar dolarlık yeni askeri harcama pekiştirmektedir. Amerika tarihinde bu korkunç düzeydeki askeri bütçenin gerçekleştirilmesi ne demek oluyordu. Dönemin ABD'sinin sunduğu ve geliştir-

meye çalıştığı yeni politik yapılanma, şüphesiz o ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve toplumsal çıkmazla birlikte diğer kapitalist ülkelerle olan iç ve dış ilişkilerin ABD'ye olumsuz yansımalarına denk düşüyordu.

Bu gelişim karşısında ABD, kapitalist blok ilişkisinde kendini çok yönlü adepte etme uğraşına girmiştir. Çünkü ABD'nin (genel) üstünlüğünün sağlanması açısından çok yönlü, (siyasi, iktisadi ve militarist vs.) bir cepheden siyasal hegemonyacılığı söz konusu olabileceği bir boy gösterisi gerekliydi. Sonuçta ABD, kendisini kendisinden daha fazla gerekli kılabilecek ve başkalarını da ilgilendirebilecek oyunlarla yüz yüze gelmiş ve bizzat kendisi o oyunun öncülüğünü yapmıştır. Bu yaklaşımla; bir yandan kapitalist sistemin militarist jandarmalığına soyunurken, bu gerekçeyle başkalarının da avukatlığını yaparak sözüm ona **"yeni düzen"** demogojisinin arkasına sığınarak, ezilen dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini doğrudan veya dolaylı yollarla bastırmış olacaktır.

Bu müdahalelerle ülkeler 50'şer 100'er yıl gerilere itilerek o ülke haklarının insanca yaşama özgürlükleri ipotek edilerek ilkel bir toplum ortamına itilmek istenmiştir.

ABD'nin her tür müdahalesine olumlu yönden bir denge unsuru olabilecek faktör de, 80'li yılların çöken ve dengesizleşen sosyalist ülkeleri olmuştur. İşte bu denge faktörü günümüzde ABD emperyalizminin yandaşları tarafından tek ülke ve dünya düzenini düzenleyen **"yeni düzenin"** hanedanı olarak görülmektedir. İşte tüm bu gerekçelerle ABD; müdahalesinin olumsuzluk veya haksızlık derecesi ne olursa olsun, her şeyi tek ülke olarak dünyanın **"yeni düzeni"** için gerekli olduğu şeklindeki gerekçelerle kendine hazır durumda bir kalkan yaratabilmiştir. Ancak gerçek şu ki, hiçbir zaman birinin zaafı başka birilerinin ceza çekmesi veya ezilmesini haklı kılabilecek bir karşı yanıt olarak görülemez.

Diğer yandan; ABD her müdahalesine dolaylı da olsa bir destek

payı biçen ortamın yanında, bir de kendi egemenliğini genel anlamda sürekli kılabilmesi için ülkenin iktisadi ve siyasi dengesinin gerekliliğini önemli görür. ABD, bu gerekliliğin sağlanabilmesi için ekonomisinin sürekli bir askeri ekonomi modelinde gelişmesini zorunlu görmüştür. Bu model, ister istemez ABD'yi kesintisiz bir biçimde silahlanmaya iten ve silahlanmada kalmasını zorunlu kılan önemli bir ekonomik ve askeri sanayilişme modeli olmuştur. Ancak konunun içeriği, ABD'nin CIA ilişkisi ve bu ilişkinin dünya genelindeki ülkelere yansımalarının nedenselliği olduğundan, ABD'nin ekonomik model ve modelinin işlerliğine vs. girmek burada gerekli değildir.

Ne İdi Bu Nixon Doktrini?

Bilindiği gibi 1967-68 yılları arasında ABD'nin Vietnam'daki **"Özel Savaş"** stratejisi büyük kayıplarla başarısızlığa uğradı. ABD'nin kesin rakamlarını vermekten çekindiği ve tam anlamıyla bilinmeyen ölü sayısının yanında, tam 30 milyar dolarlık (sadece 1967-68 lerde) askeri harcamanın gerçekleştiği bu iki yıllık savaş, tüm çabalarına rağmen ABD'nin aleyhine sonuçlanmıştır.

Böyle bir savaştan sonra, savaşın ABD açısından genel bir durum değerlendirmesi gereklidir ve gelişmesinin genel siyasi muhasebesinin yapılması ABD için tarihsel olarak kaçınılmazdır. İşte ABD'nin dönem başkanlarından Nixon savaşla ilgili ve ABD'nin ileriki sürece yönelik kayıp ve uluslararası platformdaki güvensizlik derecesini asgariye indirmek için yeni kararlar alınır. Şubat 1968'de sözü edilen **"Özel Savaş"** stratejisinin (ted – Offensief) artık sonu olduğundan ve bir yenilgiden diğer yenilgiye giden Amerikan savaş güçleri, Nixon'un yeni uzlaşma (özelde Sovyetler Birliği'yle yumuşama politikasına evet, genelde de uluslararası arenada da uzlaşmaya yeşil ışık yak şeklinde biçimsel bir değişime gidildi.) anlaşmalarına şu veya bu şekilde de olsa evet demesi zorunlu olmuştu. Bu dönemlerde, dış ilişkiler komisyonu başkanlığını yapan Cyrus Vance, ABD'nin Viet-

nam Savaşındaki durumunu sonuçları itibarıyla şu sözlerle dile getiriyordu:

"Biz yalnız Vietnam'daki savaşın doğurduğu sonuçları itibarıyla durum değerlendirmesini yapmıyoruz; bizim için bu savaşın en önemli yanı Amerikan toplumu açısından doğurduğu etkileyici sosyal ve politik sonuçlardır, bunun yanında diğer ülkelerin Amerikan ulusuna karşı takınacağı tavırlar önemli ve dikkat çekicidir.

Şüphesiz ABD'nin ekonomik çıkarlarının da büyük tehlikelere girdiğini unutmamak lazım. Aramızda öylesine görüş farklılıkları vardır ki, bu farklılıklar adeta Amerika Birleşik Devletleri'ni birbirinden ayırabilecek çatlaklar doğurmuştur."(4) ABD'nin devlet yetkilileri, bir yandan ABD'nin Vietnam'daki yenilgisini bu şekilde ifade ederken, diğer yandan da Vietnam'da savaşın Vietnam halkının zaferiyle sonuçlanması, Amerika'yı adeta bir çıkmaza sokmuştu.

"Vietnam'da halk savaşının strateji ve taktikleri daha da umut verici ve yaratıcı bir biçimde gelişmiş, Amerikalıları ve kuklalarını özel savaş stratejilerinde yenmiş, şimdi de sınırlı savaş stratejilerinde yenilgiye uğramaktadır. Geçen iki yıl boyunca, halkımızın savaş stratejisi ve taktiklerinin gücü, Amerikan emperyalistlerinin özünü bujuva askeri doktrinin oluşturduğu strateji ve taktikleriyle, doğrudan bir sınavdan geçmiştir. Halkımızın savaş stratejisi ve taktikleri, savaşımın sonucu, üstünlüğünü ve yenilmez gücünü göstermiştir, oysa düşmanın strateji ve taktiklerinin, emperyalizmin geri'emesi ve çöküşüyle birlik-te, etkisiz, köhne, zayıf ve çöküş içinde olduğu ortaya çıkmıştır."(5)

ABD'nin **"Özel Savaş"** taktiği adı altında yürürlüğe koymuş olduğu tüm vahşeti, kendisinin aleyhine ve yüzbinlerce Vietnamlının kanları, canları, evsiz ve barksız kalmaları pahasına, ABD'nin suratına inen bir şamarla son buldu.

Nixon, yeni Nixon doktrini'yle ABD emperyalizminin dönem politikasına, Vietnam'daki katliamlarıyla insanlık tarihine yeni karanlık sayfaları eklenmiş oluyordu. ABD'nin Vietnam'daki o vahşeti ve vahşetin yarattığı utanç verici tablosu, sözüm ona Nixon doktrini ile 1969'da Nixon tarafından şöyle açıklanıyordu:

"Biz askeri ve ekonomik yardımı yapmaya devam edeceğiz; bizden beklenen ve yapmanız gereken de budur. Ancak bizim kabul etmemiz gereken zorunluluk da şudur: tehdit edilen veya kendini tehdit altında hisseden (başka bir ülke, yani sosyalist ülkeler tarafından) o ülke ve ulus artık kendi askeri gücüyle kendi savunmasını yapmalıdır."(6)

Nixon doktrinini bu şekilde dile getirirken, bu dönemden sonra ABD'nin uluslararası müdahalesinin de nasıl bir pratik ve ideolojik değişikliği gerekli gördüğü ilginçtir. Bu söz konusu değişikliğin, uluslararası düzeydeki yansımalarının geri bıraktınlmış yeni-sömürgecilik tipindeki ülkelerdeki biçimi ilginçtir. Nixon'un bu deyimıyla ilgili ülkeler, başta ABD'nin desteğiyle kendi iç güvenliğini sağlarken, bununla birlikte ABD ile geliştirilebilecek yeni bağımlılık ilişkileri de sözü edilen zorunlu veya (daha doğrusu) dolaylı yardım, o ülkelerin iç meselesinin baş belası olagelmıştır. ABD'nin bu ilişki ağına düşmüş ülkelerin ulusal vede uluslararası politikalarında, ulusal bağımsızlık olgusundan bahsetmek gülünç olur; çünkü bu ülkelerin ulaşmış oldukları bağımlılık düzeyi, artık o ülkelerin ulusal anlamda bağımsız hareket etmelerini olanaksızlaştırmıştır. Çünkü karar mekanizması, bu ülkelerin iradesi dışındadır. Yani ABD, özelde Nixon doktrini, genelde de uluslararası toplumsal formasyonun değişimi sonucu, müdahale biçimini bu değişime göre geliştirmiştir. Bugün ABD, sözü edilen ülkelerin partileri ve ulusal kimlik denilen olayın olağanüstü bir egemeni durumuna gelmiştir. Bu değişimlerin kapsamında artık ABD, başka bir ülkede oluşturacağı yerli işbirlikçi birim ve yapının hazır olduğu bir süreçten sonra müdahalesini gerçekleştiriyor. Bu sömürge biçimi, sıkça bahsedilen **"kalenin içten fethi"** yöntemidir. Günümüze dek süregelen ABD'nin bu egemenlik politikası; artık öylesine bir hal almış ki, bağımlı ülkeler ABD'nin siyasal yapılanması içinde şekillenmekte, siyasal, kültürel ve her düzeydeki ekonomik ve idari yapı ABD'nin gerekli ve belirleyicisi olduğu bir yönetimin içine itilmektedir. ABD, her dönemde özellikle kendi siyasal, askeri ve ekonomik çıkarları uğruna belli gerekçelerle müdahalelerde

bulunmuş, sözüm ona bu müdahalelerine siyasal kılıflar uydurmuş, halkların karderşliğini engelleyerek, her şeyi kendi çıkar çatışmasına alet etmiştir. ABD'nin yaratmış olduğı bu türden etkileşimler, artık ABD'nin dünya güçler dengesindeki kaçınılmaz üstünlüğü, diğer küçük-Amerikalının birer belirleyicisi ve polisi-koruyucusu durumundadır. İşte ABD'nin militarist gücü ve sivil savunma teşkilatı diyebileceğimiz CIA'sını bu adlandırdığımız üstünlük psikolojisinden dolayı, o dengelerin yarattığı alanlar ve imkanlar çerçevesinde her tür müdahale biçimlerini, cinayetleri ve oynadığı oyunları bir anlamda abes görmenin artık nedeni bile kalmamıştır, bazı durumlarda.

KAYNAKLAR VE NOTLAR

- 1- Robert Scheer, Het huidige gevar, (Bugünkü Tehlike) Krikak,1983 Leuven, s.9.
- 2- Ronald Steel, Washington Post, 29 Mart 1981.
- 3- Robert Steel, a.g.e.
- 4- Jenny Pearce, De achtertuin, (Arka Bahçe) Leuven, Amsterdam 1985, s.75.
- 5- Giap, Vietnam Halk Savaşının Zaferi, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 1978 Ankara, s.93.
- 6- Jenny Pearce, a.g.e. s.76.

YARARLANILAN DİĞER KAYNAKLAR :

- 1- Amin S., Imperialisme en onderontwikkeling, (Emperyalizm ve Bağımlı Ülkeler) SUN, 1976 Nijmegen.
- 2- Sir John Hackett, De wereld in brand,(Alev İçindeki Dünya) Schoten,1983 Alphen aan den Rijn (Hollanda).
- 3- Sanguinetti G., Over het terrörisme en de staat, (Terörizim ve Devlet) Standaard, 1982 Antwerpen.
- 4- Schneiders P.,Fascisme en nationaal-socialisme,(Faşizm ve Nasyonal Sosyalizm) het Spectrum, 1986 Antwerpen.

(II)

LATİN-AMERİKA'DA KARŞI DEVRİMLER VE CIA

Washington, Orta Amerika'daki çatışmaları CIA ve Pentagon ikilisinin geliştirip yürürlüğe koyduğu **"Low Intensity Conflict"** (geri bıraktırılmış ülkelerdeki yoğun çatışmalar) diye adlandırabileceğimiz karşı-devrimci stratejiyi ön plana çıkarmıştır. Şüphesiz bu yeni karşı-devrimci doktrin, ABD emperyalizminin Orta-Amerika'daki ve Güney-doğu Asya'daki ilerici ve anti-emperyalist halk hareketleri karşısında aldığı yenilgilere tepki olarak geliştirmiş, yeni savaş yöntemidir. **"Low Intensity Konflikt"** (LIC) bir savaş yöntemidir. Bu yöntemde esas olarak ağırlıkta olan askeri yön kadar politik, sosyal, ekonomik ve psikolojik vb. faktörlerin belirleyiciliğinin kaçınılmaz olduğu görülür. LIC'in temel amacı, devrim ile karşı devrim çatışmasında var olan devrimci potansiyeli pasivize ederek, karşı devrimci cepheye entegre etmektir. LIC, oluşturabilecek böylesi bir potansiyelin önemini göz önünde tutarak, sözkonusu olabilecek sivil çatışmalarda iki ayrı politik çatışmanın kıyasıya mücadelelerinde kendisini de bir seyirci ve daha dogrusu bir hakemlik pozisyonuna koyar. Bu çatışmalar özellikle de LIC'in programında bir iç-savaş yöntemi olarak adlandırılır. Böylesine olabilecek bir iç-savaşa, özellikle emperyalist güdümlü yönetimler, kendi resmi güçlerini (yani askeri, polisi v.s.) mümkün olduğu kadar çatışmaların dışında tutmaya özen gösterirler. Burada özellikle yöneticiler; LIC'in deyimiyle, oluşturulan suni-taraftar veya ta-

ban, çatışmanın psikolojik yönü ön plana çıktığı için, genellikle yönetimlerin resmi-gayri resmi güçleri, herkesin can güvenliğini savunan güçler olarak kalmanın gerekliliğini öne sürerler. Bu çatışmanın içine, bu anlamda da resmi güçlerin yerine sivil-savunmalar veya dolaylı güçler diyebileceğimiz sivil güçler (Türkiye'de bu güçlere daha ziyade sivil faşistler deniliyor) sokulur. Sözü edilen ülkelerdeki karşı devrimin sürekliliği için LIC, bazı müdahale biçimlerini ön koşul olarak görür. ABD, LIC'in müdahale biçimlerini bir ülkeye uygularken, söz konusu ülkeyle olan ilişki biçimini ve düzeyini gerekçe gösterir.

LIC-Doktrini

Üç Ayrı Askeri Operasyon Biçimini Öngörür

- 1- Karşı ayaklanma şeklinde geliştirilmiş askeri operasyon. Bu kampanya askerin fiilen yer aldığı bir operasyondur. Bu boyuttaki müdahalenin olması, ülkedeki devrim-karşı devrim mücadelesinin üst boyuta sıçradığını, artık; sivil güçlerin tek başına müdahale edecek güçte olmadığını yansıtır.
- 2- Karşı devrimci güçlerin desteklenmesi için askeri operasyonların (resmi veya sivil güçlerin katıldıkları operasyonlar) sürdürülmesi. CIA'nın direktifinde ve fiilen yer aldığı Nikaragua ve Afganistan'daki sabotaj ve cinayetler bu operasyon biçimine açık bir örnek olarak gösterilebilir.
- 3- "**Aktieve**" savaş halinde aktif askeri operasyonun yapılması. Söz konusu ülkelerdeki devrim-karşı devrim mücadelesinin çok daha üst boyuta ulaştığı durumlarda operasyonların yapılması. Örnek olarak CIA, LIC'in önemini bu operasyonlarda dile getirirken, müdahalelerini Afganistan'da, Angola'da, Filipinler'de, Mozambik'te ve Orta-Amerika'da yürüttüğünü övgüyle anlatır.

LIC Özünde Bir Savaş Planıdır

Özelde Orta-Amerika ülkeleri için geliştirilen, genelde de diğer geri bıraktınlmış ülkelere dayatılan LIC stratejisi, ABD'nin, yeni bir savaş biçimidir. 1960'lı yıllardan sonra genellikle de Orta-Amerika ülkelerinde gelişen silahlı halk hareketleri ve bu hareketlerin anti-Amerikancı ve anti emperyalist bir karakter taşımaları, LIC'in daha etkin bir şekilde doğuşunu beraberinde getirmiştir. Halk hareketinin gelişip güçlendiği ülkelerde, ABD'nin de güçlü şekilde müdahalede bulunması kaçınılmaz gelişim göstermiştir.

O.ülkelerde LIC'in varlığını geçerli kılabilmek için, yerli **"kontra"** denilen karşı-devrimci güçlerin oluşması sağlanmış ve bu anlamda da CIA ile karşı devrimci güçlerin, o ülkelerde organik bir bağı günümüze dek kaçınılmaz olmuştur.

CIA, LIC'in uygulanmasında özellikle anti-emperyalist gelişmenin olduğu alanlarda sürekli bir **"offensiev"** taarruzda olmanın şart olduğunu ve dünya genelindeki sosyalist hareketin gelişimine psikolojik anlamda bile olsa bir ambargo koymuş olduğunu kabul eder. Daha önce bahsettiğimiz LIC'in üç ayrı askeri operasyonu, CIA'ye göre, ABD'nin dünya egemenliğinin zedelenmemesi ve ABD'nin **"hür dünya"** esprisinin geçerliliğini koruması anlamında LIC'in tüm planları gereklidir. Bu planlar, özünde ABD'nin dünyaya egemen olma hayallerinin birer parçasıdır. Esasen CIA, LIC'in her ülkede geçerliliğinin sürekliliği açısından ve kalıcı bir yapıya sahip olması için, o ülkelere askeri yardım ve müdahalesinin yanı sıra, humanist çerçevede (özellikle) bazı ekonomik yardım ve siyasi işbirliklerine gidilmesini de önemli bir şart olarak görüyor. Çünkü bu türden yardımlar her dönem CIA'nin öngördüğü gibi savaşın bir ülkeye girmesinin de başka bir biçimidir. Sözünü ettiğimiz LIC'in tüm bu savaş planlarıyla bütün anti-emperyalist güçlerin yanı sıra, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en ufak muhalif güçlerin, özellikle anti-emperyalist karakterdeki muhalefetin, en karanlık metodlarla yok edildiği de bilinmektedir. Bu yaptı-

nımlar, aynı şekilde CIA'nın bizzat direktifleri doğrultusunda gerçekleştirilen LIC planlarıdır. LIC'in mimarları, LIC'in başarılmasını, onun hedef ve amaçları çerçevesinde verilen ve geliştirilen psikolojik operasyon ve saldırı yöntemlerine bağlı kılmaktadırlar. --

"Psikolojik savaş, geri bırakılmış ülkelerde LIC'in yeri, önemi salt o ülkeler için geçerli olmayıp, bu müdahale biçiminin aynı boyutta olmasa bile aynı önemle ABD'de yaşayan toplumun, ABD sistemi içinde entegre edilmesi için de bir o kadar gereklidir"(!) Böylesine bir düşüncenin emperyalizmin saldırganlığında şekillenışı, onun dünya genelindeki zorbalığı ve sömürüsü, belli şekillerle milyonlarca insan üzerinde egemenlik kurarak ancak var olabilecektir. 1984 ABD Savunma Bakanlığı'nda, Milli Güvenlik Konseyi bünyesinde LIC adına dört askeri uzmanın derlediği bir rapor hazırlanır.

CIA bu rapora **"1980'li yılların savaşı"** adını vererek, raporu LIC komisyonu adına ABD'nin Dış İlişkiler ve Savunma Bakanlığı'nın Milli Güvenlik Konseyi'ne sunar. Bu savaş planında, ABD'nin sözkonusu planla ilgili bazı gerekli idari yönetimlerin gerekliliği konusunda öneri ve görüşlerinin analizi yer alır. Raporda; ABD'nin her müdahale girişiminde belli gerekçelerin sözkonusu olduğu düşüncesinin savunulmasının sürekliliğine özen gösterilir. Artık ABD güvenlik bölgesi adı altında müdahale edecektir. Örneğin; Grenada işgali, Nikaragua'daki sınır yığınağı ve en yakın geçmişteki Kuveyt işgali ile ilgili savaş.

ABD can ve mal güvenliğini gerekçe göstererek askeri yığınağını yapar. Saldırı ve CIA oyunlarına, yeni LIC'in tertip ve saldırıları sözkonusu edilir. Örneğin; 4 ocak 1989'da Libya'nın iki MIG-23 uçağının ABD tarafından bizzat Libya sahillerine yakın hava sahasında düşürülmesi. Bu olayın 5 Ocak tarihinde Birleşmiş Milletler'de kınanması önerilirken ABD, yine açıkca olayı kendi can ve mal güvenliğinin sağlanması için gerekli gördüğünden dolayı yaptığını söyler ve olayın da doğruluğunu açıkca savunur.

Çünkü ABD için, dünyanın her kıtası ABD'dir. ABD'nin, Küba'ya karşı kesintisiz bir şekilde planlayıp tertiplediği günümüze dek süregelen her türden oyun, ABD tarafından can ve mal güvenliğinin tehlikeye düştüğü gerekçeleriyle her zaman savunulmuştur. Bu şekilde kendi saldırı ve müdahalelerine (askeri ve ekonomik müdahaleler) bir temel oluştururken, bu oluşumlarda hedef, o bölgeye ABD güdümlü ve kalıcılığının sözkonusu olabileceği bir pasifikasyon iklimini getirmektir. Sözü ettiğimiz rapor, ABD'nin müdahale biçimlerinin kaçınılmazlığının kılındığı dönemimizde (can ve mal güvenliğinin olmayışı ve güvenlik bölgesinin oluşumu için ABD müdahalesi) beş ayrı yöntemle devrimci muhalefetin bastırılmasını öngörür. Bölgeye ABD güdümlü bir pasifikasyon politikasının egemen kılınması için beş önemli müdahale biçimi şu şekilde sıralanmaktadır:

- 1– Oluşturulan Para-militer (teritoryal savunma- veya yerel savunma birlikleri şeklinde) birliklerin sosyalist ülkelerin ve sosyalist olmayan ülkelerde komünist hareketlerin (yeni-sömürge ülkelerde) yıpratılmasına gidilmeli (günümüze dek kontra veya karşı-devrimci silahlı birliklerin ABD güdümündeki etkinlikleri).
- 2– Hükümet içinde ayrı bir hükümet yaratarak (CIA yanlısı meclis muhalefeti) söz konusu LIC'in önerilerini reddeden hükümet yanlılarına birer baskı unsuru olmak lazım! (yani ABD müdahalesinin veya desteğin gündeme geldiği anlarda istinasız tüm kapıların açık tutulması için.).
- 3– CIA, LIC'in planları çerçevesinde, adı geçen ülkelerde (yeni sömürgecilik ekonomik modelinin uygulandığı ve siyasi-ekonomik darboğazın söz konusu olduğu istikrarsız ülkeler.) ilerici-devrimci liderlerin etkisiz hale getirilmesi için, yürütülmesi gereken her tür saldırı ve yıpratma yöntem ve eylemlerine destek olmalı.

4- Para-militer birliklerin ilgili ülkelerde güçlendirilmesi için ve desteğin sürekliliğini temel alarak, bu birliklerin daha da kalıcı, etkili ve nitelikli bir yapıya sahip olmalarına yardımcı olmak.

5- Sözü edilen birliklerin böylece desteklenmeleri, birinci derecede ABD Savunma Bakanlığı'nın bünyesinde CIA'nin desteğinde ki organizasyon ve yönetimle olacaktır. Böylesi bir organizasyona tüm karşı-devrimci örgütlerin sürekliliği sağlanacaktır.

Daha sonra Mayıs 1984'te bir grup özel-savaş uzmanı "**Özel savaş için uzmanlar grubu**" ismiyle Savunma Bakanlığı'na LIC konusunda yeni bir öneri paketi sunarlar.

Bu grup, özellikle de "**Teritoryal Savunma**" savaşındaki "**Para-Militer**" güçlerin uygulayacakları psikolojik savaş taktiklerinin günümüz koşullarında daha büyük bir öneme sahip olduklarını anımsatırlar. (Türkiye örneğinde "**köy koruculuğu**" sisteminin bölgesel güvenliğin sağlanması için devreye konulması, LIC felsefesinin "**Teritoryal Savunma**" anlayışının devamıdır demek yerinde olur.)

Aynı raporda, psikolojik taktik yöntemlerinin önemi dile getirilirken, öncelikle ABD birliklerinin ve ABD birliklerine bağlı "**Para-militer**" güçlerin, gerek Orta-Amerika'da, gerekse Güneydoğu - Asya'da büyük yenilgiler aldığını, bu anlamda yeni savaş yöntemlerinin gerekliliği "**elzem**" olmuştur düşüncesinde birleşilir. Böylelikle artık, bu yeni emperyalist savaş girişimi, diğer ülke halklarının hukuki, insani, iktisadi ve tüm düşünsel haklarının emperyalizmin yeni sinosidinde hiçe sayıldığı bir döneme, yeni döneme, yeni savaş anlayışıyla girişi demek oluyordu

Yeni Prototip Birlikler

LIC'in diğer bir önemli stratejisi de; var olan para-militer birliklerin yerini sürekli doldurabilecek güçlü bir potansiyelin olmasıdır. Reagan hükümeti döneminde ABD'nin ulusal-politik cephesinde anti-ko-

münizm olgusu birincil derecede önem kazanmıştır. ABD'nin bu dönem politikasıyla birlikte özellikle Orta-Amerika ülkelerinde yeni bir siyasal düşüncenin gelişip yaygın bir şekilde uygulamaya girdiği de görülmekteydi. Orta - Amerika'nın El Salvador'unda, Guatamala'sında, Kosta Rika'sında ve Honduras'ında bizzat devletin açıktan açığa ABD'nin LIC yöneticileriyle birlikte çalışarak oluşturdukları **"Para-militer"** kontrgerillaların oluşumunun çok yönlü olduğu dönem sayılır. Bu birlikler, işte günümüz El Salvador'unda, Kosta Rika'sında, Guatemala'sında ve Honduras'ında öldürülen binlerce devrimcinin ve bu birliklere muhalif olan herkesin yok olmasından sorumlu olan, devletin tek resmi veya yarı-resmi diyebileceğimiz karanlık güçleridir. Bu güçler ülke hükümetlerinin ve ABD'nin finansmanıya her tür yöntemi uygulamaktadır. Cinayetler işlemek, ülkede yaşayan ilericiilerin ve işbaşındaki sistemden yana olmayan tüm insanların takipler sonucu öldürülmeleri, özellikle uyguladıkları yöntemlerdir. Tıpkı Hitler faşizmi döneminde Yahudilerin kaldıkları yerlerin ve evlerin işaretlenerek birer birer katledilmeleri gibi. Veya Türkiye'de Çorum, Sivas, Malatya veya Maraş katliamlarında kullanılan yöntemler gibi... Genelde ABD'nin tarihsel olarak yüklendiği misyon, özelde de Reagan hükümeti dönemiyle birlikte Para-militer güçlerin diğer ülkelerde teşviki olayı, insanlık tarihindeki devrim ve karşı-devrim mücadelesinde en üst boyutuna ulaşırken, savaşın da yeni bir tarihi yükümlülüğünü beraberinde getirmiştir. Bu yükümlülük, şüphesiz onur sahibi insanlar için zorunlu bir savaşımın, ulusal-onurun korunması ve bağımsız bir ülkenin yaratılması için günümüzde kaçınılmaz olmuştur artık. Nikaragua'daki savaşta ABD'nin oluşturmuş olduğu prototip diyebileceğimiz karşı-devrimci güçlerin, (kontralar) tüm saldırı ve verdikleri korukunç maddi ve manevi zararlara rağmen, ülke halkları sınır tarlalarında üretime katılmıştır. Ulusal onurun korunması pahasına anneler göğüslerinde çocuklarını emzirerek, omuzlarında silahlarıyla ulusal onurun korunmasına örnek olmuşlardır. Prototip olarak adlandırdığımız karşı-devrimci güçlerin Nikaragua'daki varlıkları ve devreye sokul-

malan, özellikle ABD'de aldıkları çok yönlü eğitimden sonra gündeme geliyordu. Nikaragua'da Somaza'nın vahşeti ülke halklarının öylesine benliklerine işlemiştir ki, devrimden sonra ülke içinde bir ABD güdümlü karşı devrimci cephenin doğrudan oluşması imkansızdı. Bu anlamda CIA'nın güdümünde gelişmiş ve karşı-devrimcilerden oluşturulmuş Prototip birlikler, ülkeye ancak sokabiliyordu. LIC'in programında dile getirilen potansiyelin o anlamda Nikaragua'da oluşması zaten imkansızdı. Çünkü Nikaragua halkının müdahalesi vardı, yani kendi iktidarlarını karşı-devrimcilere vermeyecek biçimde ulusal onurun korunması doğrultusunda kitlesel bilinç düzeyi sözkonusu idi. Başlangıçta ABD yönetimi, umduğu şekilde Nikaragua sistemini alaşağı edemeyince, tek çare olarak, ülkeye özellikle maddi yönden zarar verme (sabotaj) çabasına girerek, verilen en ufak maddi zararlarla varolan psikolojik savaşın etkisini ülke halkına yansıtabilmeyi amaçlamıştı. Prototip-birliklerle Nikaragua halkını sindirmek ve yönetimi alaşağı etmek için, bölge artık ABD'nin hedef tahtası durumuna gelmişti.

Bu saldırılar etkisini uzun süre sürdürmektedir. Yukarıdan empoze edilen bu Prototip-birlikler yoluyla ülkede ABD'nin amaçladığı anlamda, nisbi de olsa bazı başarılar elde edilmiştir.

Savaş Manevraları ve Siyasi Propaganda

"Reagen'ın Ocak 1981'de ABD devlet başkanlığına seçilmesi, diğer bir ifadeyle ABD'nin geri bıraktınlmış ülkelerdeki ilerici, anti-emperyalist gelişmeye karşı yeni bir emperyalist saldırı biçiminin gündeme gelmesi demek oluyordu.

Reagen'ın Kasım 1981'de kapsamlı yeni bir **"politik saldırı"** içeren programı, ABD'nin Reagen'la birlikte yeni döneme ilişkin, özellikle Orta-Amerika'da ve Karayip'lerdeki anti-Amerikancı halk ayaklamalarının nasıl bastırılacağı görüşünü içerir.

Bu planda dile getirilen ABD'nin müdahale biçimi, 14 Şubat ve 10 Mart 1982 tarihinde **Washington Post'ta** aynen şu şekilde yayınlanır:

- 1- Orta-Amerika ve Karayip'lerdeki ülkelere ekonomik yardım paketi çerçevesinde fazladan yardım yapılması .
- 2- El Salvador ve Honduras'a fazladan askeri yardım yapılması.
Bu yardım cumhurbaşkanlığına bağlı olan "**acil-fon'dan**" temin edilecektir.
- 3- El Salvador askeri birlikleri, Amerikan uzmanlarınca eğitilecek ve bu eğitim de El Salvador'da ve Amerika'daki özel eğitim kamplarında gerçekleşecek.
- 4- Orta-Amerika vede Karayipler bölgesinde Amerikan gizli servisinin çalışmalarında sürekliliğin sağlanması.
- 5- Amerikan askeri birliklerinin ve üslerinin bu bölgelerdeki ve bunların bölgedeki asayiş ve politik dengenin sağlamasındaki müdahalelerinde olumlu izlenim yaratmak.
- 6- Yeni haberleşme sistemini geliştirip buna paralel olarak da askeri haber alma sisteminin gelişimini sağlamak.
- 7- Ülkede (yani Amerika'da) hükümetin politikası konusunda çok yönlü bir propaganda yapmak, halkı bilgilendirme yöntemlerini geliştirerek hükümetin tüm politik gelişim-müdahalelerine destek sağlamak.
- 8- Küba'ya fazladan sert bir tutumun takınılması ve ülkeye yeni ekonomik ambargonun getirilmesi yönünde ortam yaratmak.⁽¹⁾

İşte Reagan hükümetinin iş başına gelmesiyle birlikte, CIA'nın öngördüğü yeni tedbirler paketi doğrultusunda yukandaki şartlandırmalarla Orta-Amerika ve Karayipler bölgesine ABD'nin yeni bir savaş modeliyle yeni bir siyasi dengeye sahiplenmesi isteniliyordu.

"ABD bölgeye gerekli etkileyişimini ikili olarak gösterir: Bir eliyle ekonomik yardım diğer eliyle de askeri yardım yapar veya iç huzurun sağlanması için kendini barış sever ilan eder. Yukanda sıralanan

CIA'nın yeni-savaş paketindeki tüm öneriler Reagan hükümetinin Kasım 1981'de Ulusal Güvenlik Konseyi'ne sunulduktan sonra Reagan'ın onayı ile yürürlüğe konulur.⁽²⁾ Sınır ve çerçevesi belirlenen ABD'nin bu yeni **"sıcak savaş"** politikası şeklini yeni sömürgecilikte yaşayan ülkeler; artık bu bağımlılık ilişkisiyle (o ülkelerin yönetimlerini sürekli kılabilmek için) **"para-militar"**, **"teritoryal savunma"**, adı belli olmayan devlet güdümlü birçok güçlerle vede sivillerle entegre olmuş, diğer savunma birlikleriyle ülkeler ABD'nin kısılcına alınır. Ülke yönetimlerinin bu prototip birlikler tarafından yönetilmeleri sonucunda şüphesiz, adı belli olmayan, yeri gizli olan ve yarı resmi-sivil görünümlü güçlerin kanlı makineleri terör estirip dururlar. İşte günümüzde ABD'nin bu savunma biçimine **"Reagan-doktrini"** deniliyor.

Ülkenin bağımsız olmasını torpilleyenlere ve ülke halklarının insanca yaşamalarına müsaade etmeyenlere karşı, ülkenin insanlarına düşen tek çözüm artık ülkenin ulusal onuruna sahip çıkmak ve ülkesinde onurlu insan olmak mücadelesinin kaçınılmazlığını yerine getirmektir. Latin-Amerika'nın ve Karayipler'in göbeğinde ABD'nin üstünlüğüyle geliştirilip hakim kılınmak istenen politik hat, Reagan hükümetiyle sınır çizimine gidildiğinde, aynı istem ve hedefler doğrultusunda Busch'la devam etmektedir. Nikaragua'yı teslim alamayacağına bilincinde olan ABD'nin, Nikaragua'ya müdahalesindeki amacı, ülkeyi yıpratmak ve yönetilemez bir duruma sokmaktır...! 1982'lerin başlarında ele geçen bazı belgelerden de anlaşılacağı gibi, ABD'nin Nikaragua'yı sabotaj ve karanlık eylemlerin cenderesine almayı planladığı açıktır. Bu durum ABD için kaçınılmaz bir durak olan Nikaragua'nın, CIA'nın yeni oyun alanı olacağını da göstermektedir.

CIA'nın ilk planı Nikaragua'nın önemli petrol rafinelerini, bazı önemli çimento fabrikalarını havaya uçurmaktır. Bu plan sonuçta dünya kamuoyuna yansımıştır. Nikaragua'da bu komploları planlayanların bizzat CIA güdümündeki yabancı ülkelerin diplomat vs. gibi yetkilileri olduğu basına yansır.

ABD'nin resmi prototip-birlikleri diyebileceğimiz bu CIA-patentli kadroların özellikle Venezuale'nın, Honduras'ın, El Salvador'un ve Arjantin'in Nikaragua'da bulunan resmi diplomatlarından oluştuğu adları ile birlikte dünya basınına yansır. Nikaragua'ya yönelik bu CIA patentli cinayetlerin basına yansması sonucu, ABD'yi hedef alan dünya genelinde bir tepkiler dizisi söz konusu olur. Bunun üzerine Nikaragua dışişleri bakanı bir açıklamasında; **"Arjantin'in Panama'daki büyük elçisi Alberto Velin'in bizzat kendisinin Nikaragua sınırında faaliyet gösteren (ABD'nin CIA patentli güçleri) karşı devrimci yöneticilerden birine 50.000 dolar para verdiğini"** (3) kamuoyuna açıklar. İstatistik verilere göre, ABD'nin Sandinist yönetimi devirmek için 1982 yılında harcadığı askeri yardımın 1950 yılından 1979 yılına kadar, bu ülkeye verilen yardımdan daha fazla olduğu ortaya çıkar. ABD bölgeye askeri yığınak yapmakla sınırlı kalmamış, aynı zamanda da bölgeye saldırı ve cinayet şebekesine süreklilik kazandırmak için CIA'nın denetiminde yönetilen yüzlerce eğitim kampının oluşmasına önemle ağırlık vermiştir. Bu anlayışla, ABD, bölgeye yönelik iç ve dış politikasını bir bütün olarak algılamıştır. Kamu araştırmalarına göre Amerikan halkının, henüz, ülkenin almış olduğu Vietnam Savaşı'nın yenilgi psikolojisinin etkisinde olup, bu anlamda da Orta-Amerika'da ikinci bir Vietnam Savaşı'nın olmasından yana olmadığı görüşü kesinlik kazanmıştır. Bundan ötürüdür ki, ABD'nin Orta-Amerika'daki politik tutumu ile ilgili bir anket araştırması yapılır.

Anket araştırması aşağıdaki sonucu verir:

- 1981 Mart ayının anket araştırmasına katılanların %47'si ABD askerlerinin El Salvador'dan (veya Orta-Amerika'dan) çekilmesinden yana olur.
- 1982'de yapılan ankete aynı oranda katılım gerçekleştirilir. Bu araştırmaya katılanlar bu defa %54, ABD askerlerinin çekilmesini ister.

- Aynı yılın başka bir anket araştırmasına katılanların %60'ı askerlerin geri çekilmesini isterken, %89'u ise ülkeye ekonomik yardım yapılısın der.
- Aynı anket araştırmasına katılanların %74'ü ABD'nin bölgeden tümünden çekilmesini ister. Çekilmeye gerekçe olarak ikinci bir Vietnam'ın olmaması gösterilir.

Her ne kadar kamuoyu ABD'nin tüm saldırganlık politikasına karşı çıkıyor ise de, gene de ABD emperyalizmi gerek Orta-Amerika'da olsun, gerekse de Karayiler'de olsun, kendi çıkarını gündeme getiren en ufak bir müdahaleyi göz ardı etmemiştir. Çünkü bu bölgelerin ABD'nin birer arka bahçesi durumunda olduğu anlayışı sözkonusudur. Olay bu yönüyle de bölgenin ABD denetiminde çıkarılması veya o bölgenin en ufak bir yapı içinde tarafsızlaştırılması bile ABD'nin hemen müdahalesini gündeme getiriyordu. ABD'nin El Salvador'a yaptığı askeri yardım çok yönlü amaçlarla sunulmuştur:

Milyon dolar

Genel yardım	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985
planı çerçevesinde	6,9	52,3	78,6	151,9	198,9	196	290
Askeri amaçlarla yardım.	–	5,8	35,4	82,0	136,3	128,5	132,5

Grenada İşgalinde CIA Oyunu

CIA 12 Ekim 1983'de Grenada da Bishop Whiteman, Jacqueline Creft ve diğer seçkin devrimcileri katletti.

12 Ekimde iç kışkırtmalar gün ışığına çıkar çıkmaz, yankısı, emperyalizmi tüm provokatif girişimleriyle ülkeyi işgal etme kararına iter. ABD hükümeti ve sözcüleri, Grenada'nın işgali ve ardından gelen gelişmeyi haklı çıkarmak için 19 yalanla kendi savunma zeminini

oluşturur. Sözkonusu tüm yalan ve düzmecelerden oluşan ABD'nin işgal gerekçesinin ilk 13'ü bizzat Reagan tarafından dile getirilir.

- 1- Darbe ve Bishop'un ölümüyle Küba'nın ilişkisi vardı.
- 2- Amerikan öğrencileri tutsak alınma tehlikesi içindeydi.
- 3- İşgalin başlıca amacı Amerikan yurttaşlarının hayatların kurtarmaktı.
- 4- İşgal, bay Scoon'un ve Doğu Karayip ülkelerinin isteği üzerine yapılmış, çokuluslu bir operasyondur.
- 5- Küba Grenada'yı işgal etmeyi ve ele geçirmeyi planlıyordu.
- 6- Grenada önemli bir Sovyet -Küba askersel üssüne çevrilmişti.
- 7- Yapılan havaalanı sivil değil askerseldir.
- 8- Grenada'daki silahlar, yıkıcılığı ve terörizmi ihraç etmekte kullanılacaktı.
- 9- Önce Küballılar ateş ettiler.
- 10- Grenada'da 1000'in üstünde Kübalı vardı.
- 11- Kübalıların çoğu yapım işçileri değil, profesyonel askerlerdi.
- 12- İşgal günleri sivil mülkleri tahrip etmemeye, sivillere zarar vermemeye dikkat ettiler.
- 13- ABD askerleri Grenada'da bir hafta kalacaklardı.
- 14- Grenada'da füze depoları inşa edilmekteydi.
- 15- Vietnam Heroice gemisi özel silahlar taşıyordu.
- 16- Küba işgal nedeniyle uyarıldı.
- 17- 500 Kübalı Grenada Dağları'nda savaşıyor.
- 18- Küba, ABD yuttaşlarına karşı alınacak önlemlerle ilgili talimatlar çıkardı.
- 19- Gazeteciler kendi güvenlikleri için içeri alınmadılar.

Ancak bu savların hiç biri kanıtlanamadı, hiçbirisi doğru değildi, gerçekler hepsini yalanlamıştı. Böylesine ufacık bir ülkenin işgalini haklı çıkarmak için söylenen yalanlar oldukça dikkat çekicidir. Grenada'daki tıp okulundaki Amerikalı öğrenci ve görevliler, ABD yurttaşlarına her türlü güvencenin verildiğini, ülkeyi terk etmek isteyenlere tüm kolaylıkların sağlandığını kendileri bizzat basına açıklamışlardır. Oysa işgal öncesi, hiç bir ABD vatandaşı kesinlikle rahatsız edilmemişti, onları tehlikeye sokan bir şey varsa o da ABD'nin açtığı savaşı.

Küba'nın personeline ulaştırdığı üniversite yanında yapımı sürmekte olan havaalanı civarındaki ABD yurttaşlarının boşaltılmasına hiç bir şekilde karışmama talimatı, o bölgede oturan ABD'lilerin korunmasına yardımcı oldu. Reagan'ın Grenada'nın yeni bir İran'a dönebileceğine atıfta bulunarak İran'daki olayla küçük düşmüş ABD duygularına seslenmek için yapılmış hesaplı bir atıf-demogojik, kurnaz, onursuz, gerici, karşı devrimci bir tezdır. Reagan yönetiminin üstünde çokça durduğu eski bir yalan olan yeni havaalanının askeri olduğu savı, bu havaalanının teknik ve askeri donanımını sağlayan ve kuran İngiliz kapitalist şirketi tarafından yalanlandı. Bu alandaki uzmanlığıyla uluslararası çapta isim yapmış Plessey şirketinin İngiliz teknisyenleri, Küba yapım işçileriyle birlikte çalıştılar. Onların sivil işçiler olduğu na tanık oldular.

Aynı zamanda Atlantik Paketi'nin üyesi olan bir çok Avrupa Topluluğu ülkesi, havaalanı konusunda şu ya da bu şekilde işbirliği yaptılar. Ayrıca Grenada'nın Sovyet-Küba üssüne çevrildiği görüşünü yalanlayan kanıtlanmış bir gerçek ise, adada tek bir Sovyet askeri danışmanının bulunmayışydı.

"Küba'nın Grenada'yı işgal etmek ve ele geçirmek üzere olduğu savı, öylesine gerçek dışı, saçma, çılgın, ilkelerimiz ve uluslararası siyasetimize yabancı şeylerdir ki, ciddiye alınmaz. Kanıtlanan şey, Bishop'a olan derin sevgimize ve Coard'un yalnızca emperyalizmin çıkar-

larına ve emperyalizmin Grenada devrimini ezme planlarına hizmet edebilecek grup konspirasyonu "komplo hazırlamak" ve darbesine rağmen, ülkemizin olaylar karşısında, kesinlikle dürüst bir tutum belirlemiş olduğudur. Grenada'daki elçimize verdiğimiz Küba hükümetinin yaygın olarak kamuoyuna duyurduğu kesin, kategorik talimatları içeren mesajlar, parti ve devlet yöneticilerimizin Grenada'daki iç olaylar karşısında aldığı açık, ilkesel konumun yadsınmayacak kanıtlarını oluşturuyor.

Ayrıca Grenada'nın işgali, Reagen'ın dış siyasetinin sosyalist kampa ve devrimci harekete karşı kazandığı büyük bir zafer olarak ABD halkına sunuldu. işgal, Beyrut'taki 240 ABD askerinin trajik ölümüyle, İran'daki rehinelere anısıyla, Vietnam'daki küçük düşürücü yenilgiyle ve ABD'nin etkili bir güç olarak dünya sahnesine yeniden çıkmasıyla bağlandı ABD yurtseverliğine, ulusal onuruna, ulusal büyüklük ve coşkuya kirli onursuz bir çağın yapıldı". (Fidel Castro'nun 14 ekim 1983'de Devrim Alanı'nda yaptığı konuşmadan bir bölüm.)

Özellikle 1970'li yıllardan sonra ABD güdümündeki emperyalist politikanın, geri bırakılmış yeni sömürge tipi ülkelerinde ABD'nin Vietnamlaştırma politikası egemen kılınırken; şüphesiz yeni Grenada'ların, El Salvador'ların, Nikaragua'ların, Orta Doğu'ların ve sayıları belli olmayan daha nice karşı devrimci cinayet ve gizli provakatif çabalann sürekliliğinin olduğu bir dönemin yaşandığı insanlık tarihi, ABD'nin saldırganlığına dayanmaktadır.

Bush'un Orta Amerika'daki Diğer Maskesi

ABD Bush'un yönetime gelişiyle birlikte açıkladığı "uyuşturuculukla savaş" kararından sonra; yapılan kamuoyu yoklamasında halkın %62'sinin ülkede bazı demokratik hak ve özgürlüklerin yok olma pahasına olsa bile "uyuşturuculukla savaş" kampanyasının gerekli bölge ve ülkelerde verilmesinden yana olduklarını açıktan belirtir. Yapılan istatistik araştırmalara göre Amerika'da 30 milyon insanın yoksulluk ve sefalet içinde kıvrandığı ve ölmek için doğayla bir ölüm kalım savaşında olduğu belirlenmiştir. Ülkede konut sorununun büyük bo-

yutlara ulaşması artık ülkede büyük bir oranda geto oluşumunu beraberinde getirmektedir. Böylesine bir sosyal katagoriye ülkede sosyal ve sınıfsal farklılaşmanın da hızlandığı bizzat Bush tarafındanda bilinmekteydi.

Toplumsal çıkmazı çözemeyen, çareyi ülkede (ABD'de) **"uyuşturuculukla savaş"** kampanyasına paralel olarak, cezaevlerinin daha da çoğaltılması ve akabinde ağır cezaların yeni yasalarla yürürlüğe konması ve ülkedeki sosyal dengesizliğin yaratmış olduğu geto kitlesinin yaratabileceği bir sosyal patlamaya rahat bir şekilde **"uyuşturuculukla savaş"** kampanyası çerçevesinde notaralize edebileceği düşüncesi Bush'u bütceden ayrılan 7,9 milyar dolardan %75'ini (5,92-milyar dolar) ülkede sözü edilen kampanyaya ayırmaya yöneltir. Ülkedeki büyük tekellerin çıkarlarına hizmet ederek ve onların çıkarlarını ön plana alarak kendi öz halkına savaş açan Bush hükümeti'nin, ta başından beri politik programıyla ne tür bir yapılanmaya gideceği ve politik hedeflerinin sonucunu elde etmek için sırtını kime dayaması gerektiği de açıktır.

Aynı kamuoyu araştırmasında halkın %53'ünün, kokain ve haşhaş üreten ülkeleri doğrudan işgal etmesinden yana olduğu ortaya çıkmıştır. (6) Söz konusu ürünlerin ister ekonomik olsun ister başka amaçlarla olsun yetiştirilmesi, o ülkelere ABD'nin (özellikle prestij meselesinden dolayı) müdahalesiyle gerekli cevabın verilmesini öngörür. Şüphesiz burda önemli olan ABD emperyalizminin genel çıkarlarının Orta-Amerika kıtasında savunulması ve ABD'nin dünya egemenliğinin jandarmalık olgusunun gündemde tutulmasıdır. Böylesi durumlarda ABD her dönem bir başka kıtada bulunan bir başka ülkeye, kendini bir baskı unsuru olarak sunmuştur.

Ecevit'in koalisyon hükümeti döneminde (1974) ABD ile haşhaş üretimi konsundaki siyasi üst düzeydeki polemiklerin burada anımsanmasında da yarar vardır. ABD'nin geçmişte de **"uyuşturuculukla mücadele"** ve uyuşturuculuk yapan şebekelerle olan ilişkileri; bugün-

kü ABD yöneticilerinin hangi amaçlarla anti-uyuşturuculuk politikasını öne sürdükleri malumdür. ABD'de 1969 yılında oluşturulan DEA adındaki polistimi, uyuşturuculuğa karşı birlik adına; siyasi kimliğini dünya kamuoyuna iletirken, bu polis şebekesinin sonraki yıllarda esas olarak komünizmi ve ilerici hareketleri yok etmek ve onları sindirmek için desteği devletten aldığı ortaya çıkar. Zaten bu hareketin **"uyuşturuculuğa karşı"** bir birlik olduğunu lanse eden ABD'li yöneticiler, herhalde Bush'dan daha iyi bilmezler, çünkü bu birimin kuruluş yılları özellikle de Bush'un CIA içinde en büyük yetkiye sahip olduğu dönemlere denk düşmektedir. Bu anlamda da Bush'un **"uyuşturuculukla savaş"** kampanyasının gerçek yüzünü görmek pek de karmaşık olmasa gerek. Bu kampanyanın Orta Amerikadaki ilerici ve tüm anti emperyalist gerilla hareketlerine karşı yürütülen psikolojik savaştan bağımsız olamayacağı, Bush'un resmi açıklamalarında da dile getirilmiştir.

CIA tarafından yönetilen ve kontrol edilen uyuşturucu şebekeleri, uyuşturucu ticaretinden elde edilen büyük paralarla, karşı devrimci hareketleri; gerek Orta-Amerika'da olsun gerekse de diğer ilerici-devrimci mücadele ve hareketlerin geliştiği ülkelerde olsun desteklenmenin ve finanse etmenin diğer kaynak yolu olarak kullanılmıştır. Tüm bu karşı-devrimci hareketlerin, gerek Orta-Amerika ülkelerinde olsun gerekse de diğer ülkelerdeki uyuşturucu tüccar mafyasıyla ve devlet yöneticileri düzeyinde olsun, bir organik bağ vardır. Söz konusu ülkelerde karşı-devrimci örgütlülük olduğu müddetce ABD'nin, bu ülkelerdeki karşı-devrimcileri desteklememesinin hiçbir nedeni yoktur. Zaten uyuşturuculukla uğraşan çoğu uyuşturucu tüccarları kendi ülkelerinde kendi partilerini de kurmaktadırlar. Örneğin; Kolombiya'da uyuşturucu tüccar ve şebekesi tarafından kurulan **"Ulusal Yenileme Hareketi"** aynı zamanda, ülke yönetiminde çok etkili ve belirleyici rol oynamaktadır.

Bu örnek bile yalnız sözkonusu ülkede uyuşturucu şebekesinin resmiyetini açıklamaya yeterlidir.

Hemen hemen bütün yeni-sömürge ülkelerde artık mafyanın ulaşmadığı devlet yetki ve organları kalmamıştır. Bu zorunluluk CIA'nın o ülkelerdeki denetim ve etkinliğinin egemen kılınması için önemlidir. Anımsanacağı gibi Türkiye'de bile zaman zaman basında şu haberler geçer:

"İşte MHP içinde mafya hesaplaşması", "işte devletin bürokratik üst düzeyinde kanlı hesaplaşma", "işte genaral(lerin) çocuğunun mafya skandalı" v.b.. CIA ve mafya ilişkisinin, ülkelerin devlet organlarındaki ilişkileri, özellikle çoğu ülkelerde var olan güçlü muhalefet, bazı tarihsel faktörler v.b. gibi bir çok nedenlerden dolayı Kolombiya'daki gibi mafyalığın devlet, yetki ve yönetim resmiyeti biçiminde kendini göstermemektedir. Ancak **"gizli-iktidar"** şeklinde veya **"görünmeyen hükümetler"** yöntemleriyle siyasal ve ekonomik etkinliklerini aynı biçimde kurarlar. Kolombiya'da en büyük uyuşturucu ticaretini elinde bulunduran Pablo Escobar ülkede belli bir dönem senatörlük görevinde bulunup, ancak uluslararası düzeyde gelen tepkiler sonucu görevinden uzaklaştırılmıştır. Bu ve bunun gibi şahıslar ülkede öldürülen binlerce kişinin katili ve katillerin suç ortağı olduğu bilinmesine rağmen hiç tutuklanmadan, ülkede kollarını sallayıp (belli bir döneme kadar) gezebilmişlerdir. Gerek ABD yetkilileri olsun gerekse de Kolombiya yetkilileri olsun, **"uyuşturuculukla savaş"** adı altında özel timler eğiterek, bunları ülkedeki devrimci güçlere karşı ölüm mangaları olarak kullanmaktadırlar.

Kiralık katillerden Amerikalı Mike Harari ve İsrailli (emekli asker) Yair Klein **"özel ordu"** birliklerini eğitip oluştururken bölgedeki ölüm mangalarını da yönetmektedirler. Bush tarafından Kolombiya yetkililerine verilen 400 milyon doların ülkede uyuşturucu şebekesiyle uğraşmak için değil de, ülkedeki devrimci, ilerici örgüt üyelerine ve yoksul köylülere karşı kullanılmak için verildiği kesinleşmiştir.⁽⁷⁾ Tüm bu paralı uzman birimleri aynı bütçeden beslenir. Amerika'nın yanısıra Japonya, Fransa, Almanya ve İspanya gibi ülkelerin, Latin-Amerika'da belli çıkarları söz konusu olduğu için ve bölgedeki sömürden azami

faydalanabilmek için zaman zaman, ABD tavrına benzer girişimleri sözkonusu olmuştur.

Almanyaya, Peru'ya askeri helikopterler vererek **"uyuşturuculukla mücadele"** adı altında ülkedeki devrimci hareketin yok edilmesi ve Peru'daki sözkonusu örgütlü köylü hareketini bastırmak ve sindirmek için gerekli her tür çabayı sarf etmiş ve etmektedir.

Ekim ayının ortalarında (1989) Kolombiya, Bolivya ve Peru Başbakanları bir araya gelerek, ülkelerinde var olan uyuşturucu şebekesiyle savaşmak derken, özünde, ülkelerinde sözkonusu olan ve ülke yönetiminin haksız sömürü ve baskısına karşı savaşan sol gerilla hareketleriyle ve bu hareketlerin ülke genelindeki destek varlıklarıyla savaşmayı kastetmektedirler.

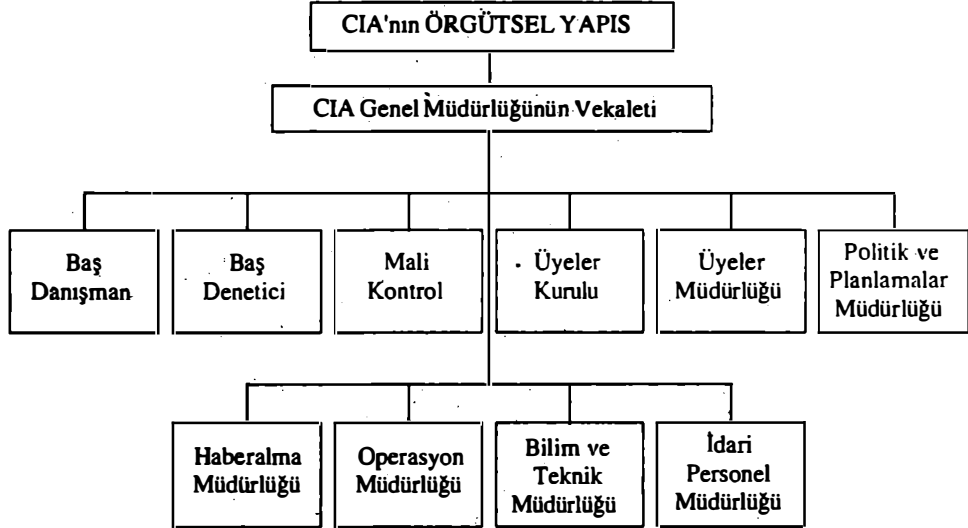
Bu ülkelerin toplantısına Fransa Başbakanı Mitterand'da AET ülkeleri adına bir mesaj ileterek onlarla dayanışma içinde olduğunu beyan eder. Ancak böyle bir dayanışmanın uluslararası anlamdaki uyuşturuculukla mücadele dayanışması olmadığı; AET'nin uluslararası çıkarlarının hatırlatılma mesajından başka bir şey olmadığı açıktır.

Artık günümüzde gizlenemeyecek bir gerçek varsa o da tüm geri bıraktınlmış ülkelerinin, AET ülkelerinin birer sanayi çöplüğü haline gelmeleridir. Geri bıraktınlmış ülkelerin AET'nin dış borçlarıyla boğulduğu ve bu ülkelerin AET ülkeleri tarafından bir adım ileri atılmasını engelleyecek düzeyde çok yönlü bağımlılık çemberine düşürüldüğü kesindir. Gerek Amerika'ya ve gerekse de AET ülkelerine toplam olarak 430 milyar dolar borçlanan bu ülkeler, kendi ekonomilerine gerekli ürünlerin üretilmesi için AET ve ABD'den sürekli izin almak zorunda (haş haş yasağı diğer yandan siyasi baskı rejimlerinin gündemde tutulması v.b. bir çokları) veya onların tehditleriyle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Örneğin; 7 milyon nüfuslu Bolivya'da 400 bin insan geçimini ancak kokain üretimini yaparak sağlayabilmektedir (bu ürün, bilindiği

gibi devlet kontrolünde olup ilaç yapımında kullanmak amacıyla üretimi yapılıyor.) Bunun yanında 150 milyar dolar uyuşturucu tüccarlığından gelir elde eden (yıllık) bölgenin CIA-patentli mafyası, devlet adına yılda yüzlerce, binlerce insanı siyasi amaçlar için katletmektedir. İstatistik verilere göre yalnız Kolombia'da senede 7000 kişi devlet terörüyle, siyasi cinayetler adı altında yok edilmektedir. Öldürülenlerin çoğunu yoksul köylüler oluşturmaktadır. Katledilen bu binlerce insanın kanı, süphesiz bölgede iktidarların, ABD'nin ve AET'nin **"uyuşturuculukla mücadele"** demogojisi arasında kayıplara karıştırılmak istenmektedir.

Esas amaç ise devrimci örgütlülüğü yıpratmak, yok etmek ve sindirmektir. Uluslararası-emperyalist güçlerin bölge halkları üzerinde oynadıkları bu çirkin terör oyununun başka bir amacı yoktur. Her ne kadar AET ülkeleri demokrasicilik safsatasıyla **"anti-uyuşturuculuk"** demogojisi adı altında, bölgedeki cunta genareleriyle ve sivil-faşist yapılarıdaki yönetimlerle o anlamda bir dayanışma yaratıyoruz diyorsa da, esas amaç, eski Grenada'lar yerine yeni Grenada'ları yaratmaktır. Çünkü bu bölgelerde katledilen binlerce kişi, devrimci ve yoksul köylü halkıdır. Uyuşturuculuktan senede milyarlarca dolar kazananlar ise CIA-patentli mafyacı devlet yetkilileri ve bağlaşıklarıdır. Bu yoldan elde edilen dolarlar binlerce emekçinin kanlarına girerek elde edilmektedir. Özellikle ABD ve AET'nin sözkonusu bölgede olan dayanışmaları, varolan emperyalist dengenin uluslararası düzeydeki göstergesinden başka bir şey değildir.

KAYNAKLAR VE NOTLAR

- 1– Konflikten van lage intensiteit, (Geri Braktırılmış Alanların Şiddet Çatışması) Alai, Aralık 1986 Amsterdam
- 2– Jenny Pearce, a.g.e. s.187.
- 3– Yenny Pearce, a.g.e. s.187.
- 4– Alican Ataş, (derlemesi bana ait) Amsterdam Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi, 1989 Amsterdam.
- 5– Fidel Castro, 14 Ekim 1983'de Devrim alanında yaptığı konuşmasından bazı bölümler.
- 6– Rode Morgen, (dergi) (Kızıl Yarınlar) 18 Ekim 1989 Rotterdam, s . 10
- 7– Rode Morgen, a.g.e. s. 11
- 8– K. Nair, M. Opperskaski, De CIA moorden in de derde wereld, (CIA'nın üçüncü dünya ülkelerindeki cinayetleri) Centerboek, 1989 Zeist. s.159.

YARARLANILAN DİĞER KAYNAKLAR

- 1– Alican Atas Europese Gemeenschap 1992 en de Derde Wereld. (Avrupa Birliği 1992 ve Üçüncü Dünya Ülkeleri) Argus, Kasım 1992 Rotterdam.
- 2– Don Etchison, The United States and Militarism in Central America. Praeger, New York 1975.
- 3– Richard R. Fagen (ed.), Capitalism and the State in US-Latin American Relations. Stanford University Press, Stanford 1979.
- 4– Norman Girvan, Corporate Imperialism - Conflict and Expropriation. Monthly Review Press, New York 1976
- 5– R.W. Palmer, Caribbean Dependence on the United States Economy Prager, New York 1979
- 6– James Petras, Politics and Social Structure in Latin America. Monthly Review Press, New York 1970.

(III)

ABD'NİN LATİN-AMERİKA MACERASI

"Uygar uluslar yanlış idareli vede devlet otoritesinin sağlanamadığı ülkelere müdahale etme hakkına sahiptirler." (Amerikan Cumhurbaşkanı Theodore Roosevelt, 1904.)

ABD'nin son 200 yıllık tarihi, bölgenin tek uygar ve üstün ulus olma esprisi kendini kıta halklarına savaşlarla tanıtmada yatmaktadır. ABD'nin komşu ülkelere günümüze dek yapmış olduğu tüm saldırı, işgal ve değişik müdahale biçimleri bölgenin düzeninin sağlanması iddiasıyla açıklanmaya çalışılmıştır. Özellikle de ABD'nin 20. yüzyılın başından itibaren, günümüze dek süre gelen bölgenin düzenini sağlamak manevralarıyla yapılan tüm müdahalelerinde şüphesiz Roosevelt'in öne sürdüğü o denge temel alınmıştır. Gerek ulusal düzeyde olsun gerekse de uluslararası platformda olsun, ABD'nin tüm hukuk dışı müdahalelerine Roosevelt'in sözkonusu felsefesiyle bir hukuki cevap verilme arayışına gidilmiştir. ABD'nin 19. yüzyıldan günümüze dek bölgeye yapmış olduğu haksız ve hiç bir hukuki dayanağı olmayan işgallerinden bazıları aşağıdaki gibidir:

KÜBA

1898 – ABD'nin himayesi altındaki bir ülke durumunda olur.

1899 – 1902 ABD işgali sözkonusu olur.

1912– Küba'daki Amerikalıların mal güvenliği sağlamak vede ABD'li büyük toprak sahiplerini korumak için ülkede olduğunu dile getirir.

- 1917–1919** Tüm Küba, ABD deniz donanması tarafından işgal edilir.
- 1933 –** ABD deniz donanması, diktatör Machado rejimini desteklemek için Küba'da kalıcı olacağını söyler.
- 1952 –** Yapılan askeri cunta ile birlikte Batista; ABD yönetimi tarafından resmi olarak tanınır.
- 1961 –** Domuzlar Körfezi çıkartması ABD tarafından fiilen desteklenir.

MEKSİKA

- 1913 –** ABD'nin müdahalesiyle iktidar değişikliği yapılır.
- 1914 –** Vera Cruz şehrinin ABD tarafından bombalanması.
- 1915 –** ABD'li askerlerin sınırı sürekli bir biçimde ihlal ederek ABD'nin işgalini sağlamak amacıyla sürekli olarak provakasyona başvurması.
- 1916 –** ABD işgali gerçekleştirilir.
- 1923–1933 –** Meksika'daki gelişmelerin "komünist müdahale tehlikeleri" olarak propagandası yapılır ve ülke sürekli ABD'nin tehditinde tutulur.

GUATEMALA

- 1920 –** ABD müdahalesi gündeme gelir.
- 1921 –** ABD'nin bakanlık düzeyinde diplomatik müdahalesi gündeme gelerek, Orta-Amerikanın ABD dışında herhangi bir birlik oluşturması girişimleri açığa çıkarılır.
- 1931 –** ABD'nin diplomatik müdahaleleriyle ülke yönetimine diktatör Ubico getirilir.
- 1954 –** CIA'nın planladığı gibi paralı askerlerle iktidarda bulunan Komünistler tavsiye edilir.
- 1968 –** Günümüze dek süregelen tüm askeri diktatörlük rejimleri ABD tarafından desteklenmiştir.

ELSALVADOR

- 1932 –** ABD deniz donanması ülkeyi işgal eder. İşgalin amacı 30.000 çiftci-köylüyü katleden diktator Hernandez Martinez'i desteklemektir.
- 1978 –** Günümüze dek süregelen tüm faşist diktatör yönetimler ABD yönetimi tarafından adım adım desteklenmiştir.

KOSTARİKA

- 1919 –** ABD tehditi sürekli gündeme gelir. Tüm bu tehditler ülkede ABD güdümlü iktidar ve yönetimlerin iş başında bulunmaları için yapılır.

JAMAİKA

- 1975 – 1980** Ülkedeki Manley hükümetine karşı sürekli bir ABD kışkırtması ve tehdidin varlığı söz konusu olmuştur. ABD'nin amacı, süphesiz bölgedeki egemenlik ağının genişletilmesi için her fırsatta, birer güç dengesi durumunda olmaktır.

HONDURAS

- 1912 –** Muz tarlalarını kotumak adı altında ülke ABD Deniz Donanması tarafından işgal edilir.
- 1920 –** ABD ülkeye müdahale eder.
- 1925 –** Fruit Company (meyve şirketi-ortakları) adlı ortaklıkları koruma adı altında ülke ABD askerlerince denetim altına alınır.

HAİTİ

- 1905 –** Ülke ABD tarafından işgal edilir. İşgale gerekçe olarak ise Haiti'nin ABD'ye olan borçlarını anında ödemesi gösterilir.

1915–1934 Ülke ABD tarafından işgal edilir. işgal nedeni ise, Roosevelt'in belirttiği gibi ülkede **"idare ve otoriteyi"** sağlamaktır.

1994 – (Ağustos – Eylül) ABD ülkeyi işgal eder; tıpkı Panama'da olduğu gibi bu ülkede'de bir ABD demokrasisi sağlamak için işgalin kaçınılmaz olduğunu dile getirilir.

PORTORİKA

1899 – San Juan'ın ABD tarafından bombalanması. Günümüze dek hep ABD'nin sömürgesi olarak kalmıştır.

SANTO DOMİNGO

1905 Ülkedeki finansman ilişkileri ABD tarafından devralınır.

1912 ABD'nin Deniz Donanması ve diğer askeri gücü ülkeyi denetimi altına alır.

1916–1924 Ülke ABD askerleri tarafından işga edilir, böylece ülke yönetimi Kuzey Amerikalıların denetimine geçer.

1930 Ülkede Trujillo diktatörlüğü ABD yönetimi tarafından güdümlenir ve böylece her yönüyle ABD'nin arka bahçesi durumuna gelir.

1965 ABD'nin deniz piyade güçleri ülkede huzuru sağlamak gerekçesiyle bir baskın düzenlerler, bu baskında 2500 den fazla sivil katledilir.

NİKARAGUA

1903 Ülke ABD tarafından zorlanarak, deniz yolunun Nikaragua üzerinden gerek Atlas-Okyanusu'ndan gerekse de Büyük Okyanus'tan tüm geçişlerin serbestliği için zorunlu anlaşma imzalatılır. 1914'de aynı anlaşma bu defa bir asırlık süre için imzalatılır.

- 1909** ABD denizcileri Bluefields şehrine çıkarma yapar, bu defaki gelişlerinin nedenleri ise, Nikaragua'da ABD'nin ticari çıkarlarını korumaktır.
- 1912–1925** Ülke ABD'nin deniz donanması tarafından işgal edilir.
- 1926–1933** ABD deniz donanması Nikaragua'da hazır bir durumda bekler: Bu bekleyiş süphesiz ülkedeki ABD patentli "**Ulusal muhafız birliklerini**" eğitmek ve Soma za diktatörlüğünün ülkeye hakim olmasının başlan gacını gerçekleştirmektir.
- 1953** ABD tekrar deniz donanmasıyla bu defa Corinto şehrine çıkarma yapar ve ülkeye açıktan yaptığı tehditlerle adeta meydan okur.
- 1981** Günümüze dek süregelen ABD'nin Nikaragua'ya yönelik saldırı, imha ve sabotajlarıyla ülke adeta yönetilmez duruma sokulmak istenmiş ve "**Kontralarn**" ABD'nin bu amacını gerçekleştirmesi için devamlı olarak hareket halinde tutularak bugünkü siyasi belirsizliğe kadar gelinmiştir.

PANAMA

- 1903** ABD'nin desteklediği bir ayaklama ile yoğun askeri yığınak sonucu Panama Kolombiya'dan ayrılır. İki haftalık bir süre sonrası ABD yeni bir anlaşma imzalatır. Bundan böyle ABD'nin Panama-kanalı üzerindeki söz hakkı asırlık oluyor demektir.
- 1914–1970** Panama bu süre içinde kanaldan 55 milyon dolar kazanırken, ABD aynı dönemlerde 1.3 milyar dolar kazanç elde eder. Panama-kanalında bulunan ABD'nin Askeri Akademisinde meşhur diktatörlerden; Pinoc het, Banzer, Videla, Rios Montt'gibileri eğitilir.
- 1964** Panama bayrağını Panama-kanalına dikmek isteyen 21 Panamalı öğrenci ABD'li askerler tarafından hun harca katledilir.

1977

"Carter-Torrijos" anlaşması imzalanır, bu anlaşma ABD'nin 1999 yılına kadar bölgedeki egemenliğini içerir. Aynı anlaşmaya göre ABD istediği an istediği şekilde, kendi lehine gelişebilecek en ufak bir durumda müdahale hakkına sahip oluyor demektir.

1981

Torrijos-anlaşmasının geçerliğini yadsıyan durum ve gelişmelerin ortaya çıkışı:

1989 ABD'nin **"Haklı Operasyonu"** adlı işgali gerçekleşir: Bu operasyonda Panama işgal edilerek CIA ajanı **"Noriega'nın mahkemede yargılanması"** gerekçesiyle Panama'da resmi kaynaklara göre 1500 gayri resmi kaynaklara göre ise 5000'den fazla sivil halk ABD'nin işgaline kurban gider.

ABD'nin geleneksel sınır genişletme politikası 1800'lerden beri sürerken, bu politik kararın çıkış yönü süphesiz ABD'nin dünyanın korunması ideolojisinden kaynaklanıyordu. ABD'yi bu düşünceye zorlayan gerekçe ise ülkenin **"güçlü"** ve **"üstünlük"** yapısına sahip tek ülke olması esprisinde yatıyordu. Roosevelt'in 1904'de tahlilini yapmış olduğu başka bir ülkenin işgali (özellikle ABD tarafından) meşrudur derken; ABD tarafından önemli bir görev olarak algılanarak, kendine böyle bir sorumluluk yüklemekte çok yönlü (siyasi, iktisadi, kültürel v.s.) bir yayılma siyasetini gerekli kılmaktadır. ABD günümüze dek süregelen tüm yayılcı politikasına veda başka bir ülkeyi işgal etme durumlarına hep sözü edilen; **"müttefik ülkelere yardım"** veya **"ortak düşmana müdahale"** biçiminde resmi görünüm vermiştir. Bu nedenlerdendir ki Latin-Amerika ülkeleri tarih boyunca ABD'nin insanlık dışı zulmüne maruz kalmış, ABD'nin bu saldırganlık politikasını yargılayabilecek burjuva hukuk yasalarına tek bir kalem bile kaldıramamışlardır.

(IV)

BİR KİTABIN ANLATTIKLARI

ABD başkanlarından Harry S. Truman 1947 yılında emperyalizmin soğuk savaş dönemindeki politik tutum ve hedeflerini şu şekilde dile getirmekteydi: **"Bir başka ülkenin şayet dış güçler tarafından tehdit edildiğini hissedersen, doğrudan silahlı yardım ileteceğimizi bil-sinler"**.⁽¹⁾ Truman'ın, bu açıklamasıyla dönemin siyasal ve politik çekişmelerinin parçalarından birini, o dönemde oluşturan ABD, Türkiye, Yunanistan ile Sovyet'ler arasındaki siyasi dengeye bağlı kalarak atıflarda bulunuyordu.

Bu siyasal ortamda ABD, Türkiye ile Yunanistan'ın Sovyetler Birliği (dönemin) tarafından işgal edilme olasılığı üzerinde teori üreterek, yeni dış politikasının iskeletini oluşturdu. İkinci Dünya Savaşı sonrası döneme damgasını vuran emperyalizmin soğuk savaş hevesleri, yeni dünyada ABD'nin jandarmalık görevinin kaçınılmazlığını elzem kılmak için yeni politik çerçevelerin biçimlerini oluşturmuyordu. Bu döneme damgasını vuran soğuk savaş olgusu, süphesiz **"Truman-Doktrinini"** ile kendini biçimsel olarak belirtiyordu. **"Truman-Doktrinini aslında başka ülkelerin iç işlerine karışmak şekline bürünecekti."**⁽²⁾

Artık 1949 yılı itibarıyla gerek ABD'de olsun gerekse de diğer kapitalist ülkelerde olsun (özellikle Avrupa metropollerinde) yaygın bir soğuk savaş kurumları ve de enstitüleri oluşturularak soğuk savaş olgusuna yeni biçimler vermek gerekiyordu.

1947 yılında ABD'de Savunma Bakanlığı bünyesinde CIA adına (Merkezi Haberalma Örgütü) **"Ulusal Güvenlik Birimi"** kurulur.

CIA'nın kuruluşu ve oluşumu fazla sürmeden ABD-emperyalizminin soğuk savaş politikasına entegre olarak, zaman kaybetmeden, çalışmaya başlar. Çalışmalarının ürününü ilk olarak Orta-Amerika'da ve Karayip'lerden almaya başlar. Artık CIA çeşitli ülkelerde ve Türkiye'de de faaliyetlerini artırarak, bu faaliyetlerini bir bütün olarak çeşitli ülkelerde kanıtlamaya çalışıyordu. CIA'nın kuruluşundan bugüne dek işlemiş olduğu tüm cinayetleri ve yaptığı işleri saymak mümkün değildir.

CIA'nın çeşitli biçim ve vesilelerle politik kılıflar geçirerek gerçekleştirdiği tüm katliamları ve tertipleri, ne meşhur Guatemala'daki Muz-ayaklanmasıyla (1954) son buldu, ne de Küba'daki Domuzlar-Körfezine yapılan saldırıyla (17 nisan 1961). Tıpkı bir **"Haçlı Seferi"** kapsamında, anti-emperyalist ülkelere karşı ABD'nin CIA denetimindeki çalışmalarına yeni boyutlar kazandırır. Öncelikli hedef; (özellikle) Latin-Amerikadaki ilerici yönetimleri tasfiyeye yönelik olur. CIA'nın yine **"CIA'nın El Kitabı"** adı altında geliştirdiği bu kitabı, Nikaragua'daki, Küba'daki ve de diğer Latin-Amerika'daki karşı devrimci güçlere dağıttığı kitapçıkta, karşı-devrim girişimlerinin başarılmaması için bazı yöntemler ve karşı-ayaklanmalar dile getirilmektedir.

Şüphesiz bu kitabın oluşumunda esas olarak yeni Vietnamlaşmanın yaratılması için, Orta-Amerikada tekrar ABD'nin geleneksel saldırganlık politikasını egemen kılmak için, yeni provokasyon ve oyunlara ihtiyaç vardı. İşte bu nedenlerden dolayı, böylesine insan ahlakına aykırı, insanlara karşı, insanlıkla uzaktan yakından (duygusal anlamda bile) ilgisi olmayan bu anlayışla, insanların katledilmesini adeta bir dizi filmi gibi basite alınmaktaydı.

"CIA'nın El Kitabı" özelde Nikaragua'daki ve Küba'daki yönetimi hedef alırken, genelde de Orta-Amerika'da ve Karayip'ler alanındaki devrimci ve anti-emperyalist çalışma ve hareketleri hedef almaktadır. Bu kitabın içeriği yöntem ve taktikleri aynı zamanda Afganistan'daki karşı devrimci güçlere iletilerek, oradaki, anti-emperyalist sistemin

bertaraf edilmesi için gerekli görülmüştür. CIA'nin bizzat kendisi Avrupa'dan gönderdiği kadrosuyla kitaptaki gerekli yöntemleri Afganistan'da uygulama yönünde çaba sarf etmiş ve büyük oranda da başarı sağlamıştır.

Özellikle de Avrupa'dan gönderilen CIA ajanlarına sahte sakal ve bıyık takılarak Afganistan'daki muhalif güçlere katılmaları batı basınına yansıtılan böylesine kitlevi gruplarla batılı güçlerden destek alınmaya çalışılmıştır. **"CIA'nın El Kitabını"** formüle eden şahıslar, özellikle Vietnam'da, Kore'de ve IRA'ya (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) karşı pratik çalışmalara bizzat katılmış ve bazı alanlarda emperyalist ülkeler tarafından ödüllendirilmişlerdir. Bay Edgar Chamorro ve John Kirkpatrick gibi...

Bu iki şahsın dışında öneri ve desteklerini sunan diğer Amerikalıların da (CIA ajanları) olduğu bilinir. Bu kitap analiz edilirken, eski CIA ajanlarından (CIA içerisinde üst düzeylerde görev almış.) Philip Agee özellikle Ho Chi Minh'nin, Mao'nun vede Che'nin gerilla savaşı konusundaki teorik formülasyonundan yararlanıldığını ⁽³⁾ söyler. Kitapta (CIA'nın El Kitabı) Latin-Amerika devrimci gerilla hareketlerinin yoksul köylüden nasıl destek aldıkları ve gerilla savaşındaki başarısının nasıl oluşturulduğu olgusu temel alınmıştır. işte bu temel strateji ve taktiklerden **"kontraların"** nasıl yararlanılacağına önem ve kaçınılmazlığına da değinilmektedir.

Bu temel sorunlar üzerine, **"CIA'nın El Kitabında"**, özellikle ABD'nin Vietnam'daki tecrübelerinden yola çıkarak bundan böyle sosyalist sistemin çöküşü veya çöktürülüşü konusunda çok yönlü bir savaşın verilmesinin gerekli olduğunun kaçınılmazlığına inandıkları anlatılır.

CIA karşı devrimcileri, Nikaragua'ya karşı savaşımında gerekli yardımın, gerekli ilişkilerce temini için belli güçlerin devrede olduğu bilinmektedir. **"Bu kaynaklar şüphesiz CIA'nın inisiyatifinde; İsrail, Honduras, El Salvador, Guatemala ve Amerikan kuruluşlarıdır."** ⁽⁴⁾

Bugün: uluslararası emperyalizm, dünyanın değişik kıta ve bölgelerinde yeni düzenlemelere giderek, kendine en ufak bir muhalif olarak gördüğü veya bir tehlike olarak hissettiği yapılamaları en acımasız yöntemlerle yok etmeye çalışmaktadır.

"Savaş devam edecektir. Karşı devrimci örgütlerin değişik yöntemlerle bir araya getirebilecekleri milyonlarca dolar para, Amerika'dan değişik ülkelere ulaşacaktır. Reagan Kuzey-Amerika'nın paralı askerlerine destek sunarken onların Honduras ve Nikaragua'daki kontralarla birleşmelerini önerir".⁽⁵⁾ Söz konusu kitapta CIA'nın karşı devrimci güçlere yönelik açıklamalarında, artık karşı devrimci hareketliliğin önem ve gerekliliğinin birer siyasi öneme sahip olduğu ve uluslararası yapılanmasının böylelikle CIA'nın denetimindeki tüm eylem ve cinayetlerle biçim alacağını dile getirir.

CIA'nın cinayetlerini uluslararasılaştırmanın zorunluluğu ise verilen savaşın **"inanırlarla - inançsızlar"** arasında verilen bir savaş olması düşüncesi yatmaktadır. Süphesiz bu söz konusu inanırlarla - inançsızlar katagorisinin oluşturulmasındaki zorunlulukta, kendi cinayetlerine belli bir nedensellik ekleyerek, gerekçeli bir saldırı programı olduğu imajını verebilmektir.

Artık günümüzde emperyalizmin yaratmış olduğu haksız savaş gerekçeleriyle yüzlerce, binlerce insanın kanına girerek, sömürü sistemlerini meşru kılabilmek, kendilerinden ve kendilerinden olmayanlar şeklindeki ayrımlarla tüm kirli savaş planlarına resmi birer statü kazandırma çabasıdır. **"Karşı devrim savaşını veren insanlar herşeyden önce birer topluluk oluştururlar. Oluşturulan bu toplulukla savaş meydanlarında verdiği kayıplarla gerilla savaşı içinde olduğunu ancak anımsarlar, işte bu ölüm ve kalım savaşındaki son şemilleniş ya zafer yada yenilgi, ikisinden biri işte savaş sonucunu belirler".**⁽⁶⁾ CIA'nın El Kitabında ağırlıklı olarak, psikolojik savaş kapsamında yürütülen savaşta verilen mücadelede ve propoganda da "sonuç" önemlidir.

Her savaşçı (kontra) kesinlikle iyi bir motivasyona sahip olmalı, yani kişi neden ve ne için böyle bir uğraş içinde olduğunu içten his-

setmelidir. Aynı şekilde, her kontra'nın anlattıkları, konuşmaları ve yaptığı propogandalar o kişinin eylemdeki motivasyonu birer paralellik oluşturmalıdır. İleri düzeyde bir konuma sahip kontralar şüphesiz yöre halkıyla içli-dışlı olmalıdır. Kendini onlara kendi hal ve davranışlarıyla kabul ettirmelidir. Kontraların yöre halkıyla olan ilişkilerinde özellikle, **"biçimsel yansıyış-etkileyiş kaçınılmaz"** anlayışı, kitapta sık sık anlatılmaktadır. Aynı kitapta, herhangi bir cinayet veya cinayetler işlemiş bir kontra, kesinlikle işin haklı veya haksız yönünü tartışma konusu etmemelidir der.

Ayrıca köylülere ağır maddi kayıplarında verildiği her iki olayda da kendine inanmış, yaptığına doğruluğuna inanmış imajı yaratmak lazım der.

Tüm bu cinayetlerin haklı veya haksız yönlerinin tartışmalarının yapılması; veya işin nedenini aramak, biz Türkiye'liler olarak ülkemizin devrim ve karşı devrimler tarihlerinde yaşamış olduğumuz Kahramanmaraş, Çorum, Sivas v.b. gibi olayları anımsamak yeterlidir. Bu tür cinayetlerin perde arkası şüphesiz CIA'sından Kontrgerilasına ve **"Gladio'suna"** kadar uzanmaktadır.

Bu türden cinayetler ve değişik kitle katliamlarının biçimleri artık günümüzde kendilerine uluslararası bir yapılanmayı oluşturmuş bir avuç sermayedarın çıkarları için, günlük katliamlar haline dönüşmüştür.

Aynı şekilde bir kontra herhangi bir köyde bulunduğunda, köylüye neden o alanda olduğunu tüm detaylarıyla açıklamalı, verilen savaşın inananlarla - inançsızların verdiği bir savaş olduğunu anlatmalıdır. Bur da özellikle ABD, Vietnam'da almış olduğu o büyük yenilgiden ders çıkartarak; sözüm ona böylesine yeni bir stratejik ve taktiğin belirlenmesinin gerekliliği kendini göstermiştir.

Dinin bile bu kirli savaşa sokulmasında tereddüt gösterilmemiştir. **"Bir köydesiniz orda bir cinayet veya sobataj gerçekleştirilecek, böy-**

leşli durumlarda eğer anında eylemin yapılmasını engelleyen bir durum var ise; hiç çekinmeden silahınızı koyun ortasındaki ağaca asın, gerekirse silahınızı küçük çocuklara vererek onlarla konuşmaya dalın. Çocuklarla konuşun, silahın nasıl kullanılacağı konusunda onlara bilgi verin, böylelikle köylüye de bilgi vermiş olursunuz. Silahınızın mermilerini çıkartın veyahut emniyete alın ve çocuklara verin çocuklarla köyün bitişiğindeki dereye veya gölde balık avlayın". (7)

Böylesine sahte insansever, sahte yurtsever ve sahte inançlılar kategorisinde bulunan bu timsah göz yaşlılar, insanları bu biçimde katletmeye gitmektedirler.

CIA'nın el kitabındaki karşı devrimci eylemler geliştirip onun siyasi analizi yapılırken, başlangıçta da belirtildiği gibi büyük oranda devrimci önderlerden esinlenmekte ve onların teorik formasyonlarından kopyalar yapılmaktadır.

"Küçük savaşçı çekirdeklerin başlatmaları mücadeleye (öncü) gidecek sürekli bir şekilde yeni yeni güçler katılır, kitle hareketleri boy göstermeye başlar, eski düzen yavaş yavaş yıpranır, çöker, işte tam bu sıradadır ki işçi sınıfı ve şehirli yığınlar savaşın kaderini tayin ederler." diyen Che'nin bu teorik analizine dayanarak CIA'nın El Kitabında aynen şöyle denilmektedir:

"Küçük gruplarla (kontralar) oluşturulan gerilla birimleri ile geniş kitlenin içine sızmalıyız. Bu küçük gruplarla bir hareketlilik baş gösterecek. Halk kitleleri içerisindeki 200 ve 300'e yakın birimlerin propaganda ve ajitasyon yapmasıyla sayılarımız 10.000 ve 20.000'leri bulacaktır. Böylesine bir potansiyeli yürürlüğe koyacağımız veya girişiminde bulunabileceğimiz kitle katliamlarıyla iktidara doğru olduğumuzu anlarız". (8)

Kitle katliamlarına haklı bir zemin oluşturmak için böyle bir yol denenirken, şüphesiz aynı düşüncelerin Che'nin devrimdeki mücadele anlayışının hedeflediği siyasi yönetimin ele geçirilmesiyle özdeşleştirilemez.

Che'nin mücadelesi, ülkede halk kitlelerinin sunduğu gönüllü desteği, bir yandan ülkeyi yabancı sermayenin boyunduruğundan kurtar-

ma mücadelesinin verilmesi, diğer yandan, biçiminde bir mücadele zorunluluğu vardı, işte Che'nin devrime yönelik teorik formasyonu böylesi bir zeminde oluşmuştur. Yani bu dönemde her şey ulusal onurun korunması ve ülkenin dışa bağımlılığının bertaraf edilmesi içindi.

Bu da böyle bir mücadele zorunluluğu yaratmıştır.

Ancak kontralar ulusal onurdan çok öte ABD'nin kiralık uşaklığı- nı yaparak bizzat emperyalist sistemin, özelde Nikaragua ve Küba'da ve genelde de anti-emperyalist mücadelenin yükseldiği alanları yıka- rak, emperyalist sistemin hegomonik yayılmacılığını, kıta kıta bölge halkları üzerine egemen kılmak istemektedir.

Aynı kitapta kontraların kırsal alanlarda üretime katılmaları, halka yardımda bulunma adı altında belli yaklaşımların gerçekleştirilmesi- nin önemi üzerinde durulurken, temel sloganlarında **"çokellerle azış yapılır"** ilkesi savunulur. Kitapta kontraların propaganda felsefesi her şeyden önce; kontraların silahlı propoganda birim ve birlikleri çalış- malarında / saldırı ve sabotajlarında ilk etapta okumuş veya entellek- tüel kitleye seslenmek değilde, okumamış, yalnızca gördüğünü gören, duyduğunu duyan insanlara seslenerek onları rahatlıkla birimlere ka- zanmak şeklinde görülmektedir.

Kontraların siyasi temelde değil de var olan hareketin maddi varlı- ğının önemini kabul ederek ve sözkonusu maddi varlığın her şeyin üstünde olma üstünlüğüne inanarak örgütlemesi gerek. Yani bir kont- ranın eline aldığı silahla kitle katliamı v.s. felaketleri yaratırken; hal- kın görmesi gereken ve inanması gereken tek varlık, işte bir kontra- nın silahına olan bağlılığı ve silahına olan inancı felsefesinin benim- semesi vede kitleye hissettirmesidir denilmektedir.

Gerçek şu ki ABD'nin ülkesinde uyguladığı cinayetler, sahtekar- lıklar ve her tür sobatajlar şüphesiz ülkesinin sınırlarını da aşmıştır. Bu sistemin ABD'nin dışındaki bağımlı Küçük-Amerika'lara yansı- masıda kaçınılmaz olmuştur.

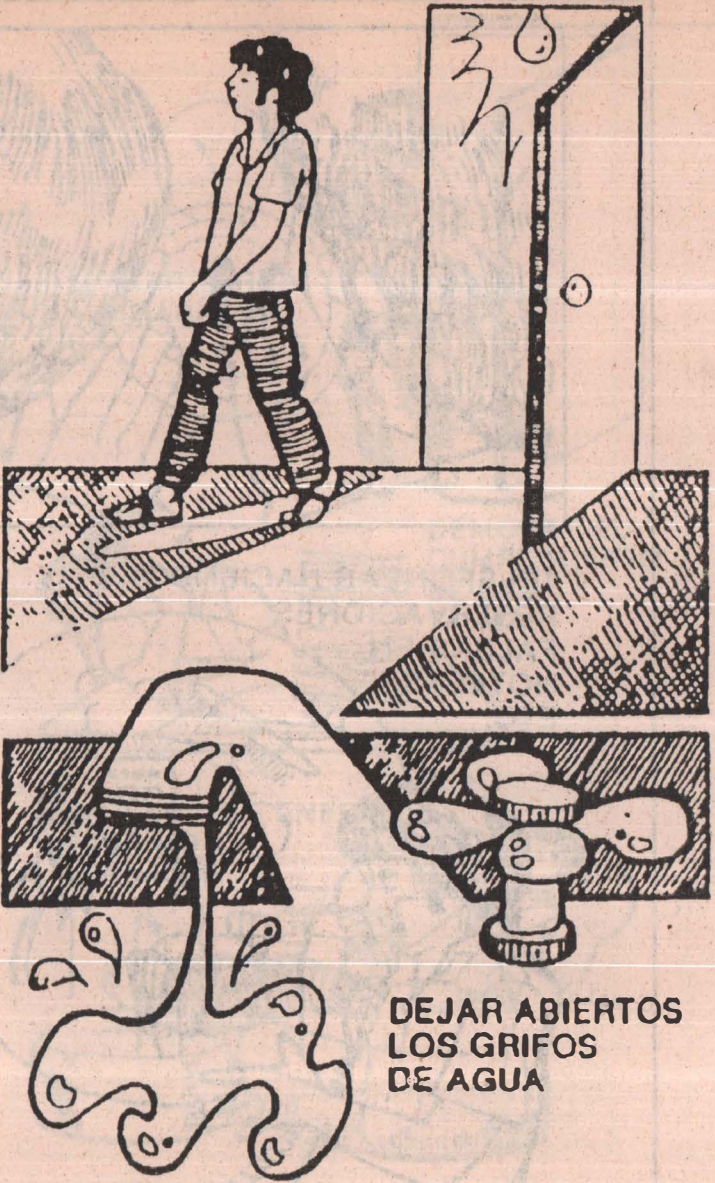
Daha önce de belirtildiği gibi ABD'ye bağımlı bir toplumun oluşumu, CIA'nın biçimini verdiği teorik formasyonun teorik-analizi Marksist-Leninistlerden esinlenerek yapılmaktadır. Örneğin, aynı kitabın sonlarına doğru şu sözlerle yer verilmektedir:

"Taktiklerin siyasi anlamdaki yürürlüğü, verilen şehir-gerilla savaşı ile kırsal alanda verilen mücadeleyle (kontraların) paralel birleştirilerek yürütülmelidir" (9) der.

Diğer sloganların yanı sıra, kontraların verecekleri iktidar savaşımında **"Allah", "Vatan" ve "Demokrasi"** sözcükleri onların günlük diyalog işareti olmalıdır şeklinde dile getirilmektedir. Emperyalizm kendi denetimini sağlamada şüphesiz her tür politik, kültürel, sosyal ve de dinsel taktiklere başvurur. Bu taktikleri kendine birer kalkan görevi olarak kullanır. Tüm ABD patentli girişim ve müdahaleler hiçbir zaman ülke halklarının ulusal onura sahip çıkmada, verdikleri onurlu mücadelelerinde engel taşı olamaz. Ancak verilen mücadelede bazı durumlarda ortaya çıkan zorunlu şartlar, geçici bir gerileme arz etse bile, ulusal onurun korunması ülke topraklarının varlığıyla özdeştir. Yani emperyalizmin müdahale ve egemenliği geçicidir, ancak ülke halklarının kendi toprakları üzerindeki varlıkları sürekli ve kalıcıdır. İşte bu bağlamda ulusal bağımsızlık önemli ve kutsaldır. Söz konusu kitapta yapılması gereken bazı sabotaj açıklamalarıyla ilgili bir takım seri halinde resimli anlatım ve açıklamalar da bulunmaktadır.

"Herhangi özel bir materyalin gerekli olunmadığı basit bazı teknik yöntemlerle ve asgari bir rizikonun söz konusu olduğu askeri-sanayi kompleks'e sahip olunarak var olan ülkeyi alevler içinde yok etme yöntemine sahip olursunuz" (10)

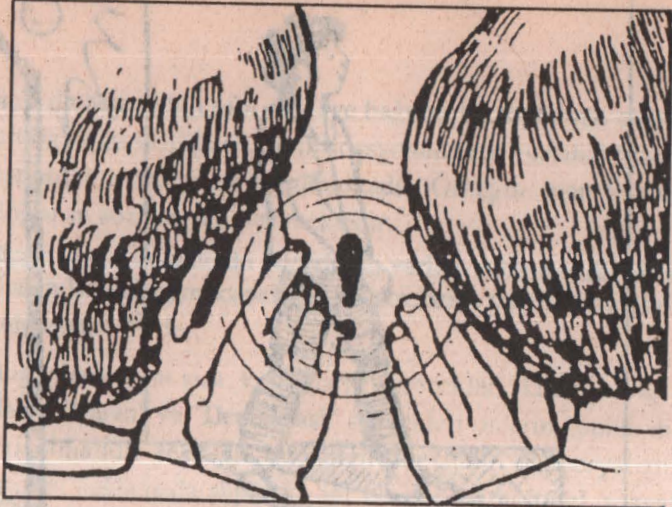
Söz konusu kitapta adı geçen sabotajların resimli açıklamalarından bazı örnekler şunlardır:

DEJAR ABIERTOS
LOS GRIFOS
DE AGUA

Lambaları açık bırak yansın.

Su musluklarını açık bırak sular aksın.

TELEFONEAR HACIENDO
RESERVACIONES
FALSAS EN
HOTELES,
ETC.

Kargaşa yarat.

Hotele telefon et, yok yere yer ayarla.

LLEGAR TARDE
AL TRABAJO

DEMORAR EL
CUMPLIMIENTO
DE LAS
TAREAS

DECLARARSE ENFERMO
PARA NO
TRABAJAR

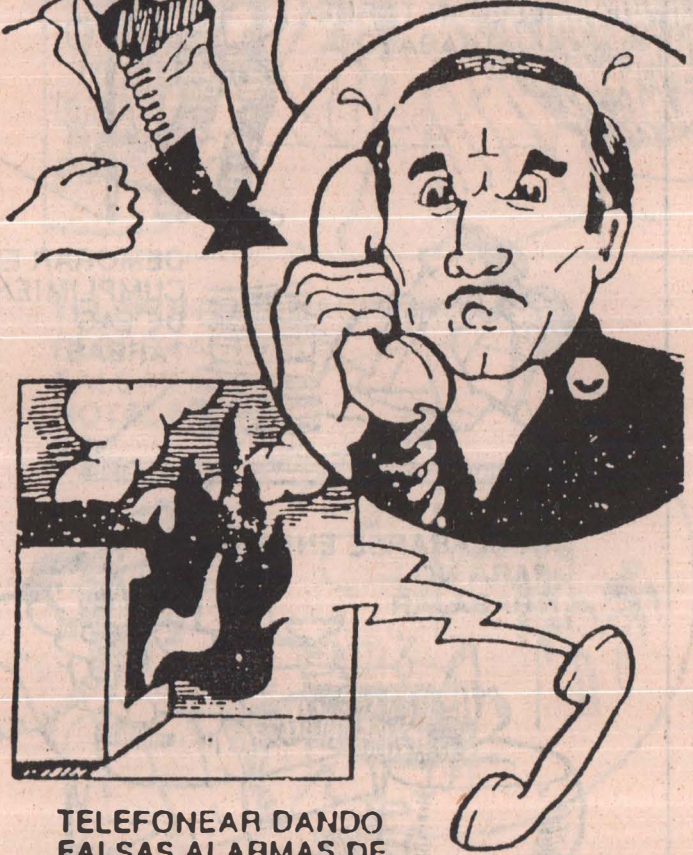

İşe geç git.

İşini ertele birikip dursun

Çalışmamak için iş yerine kendini hasta olarak bildir.

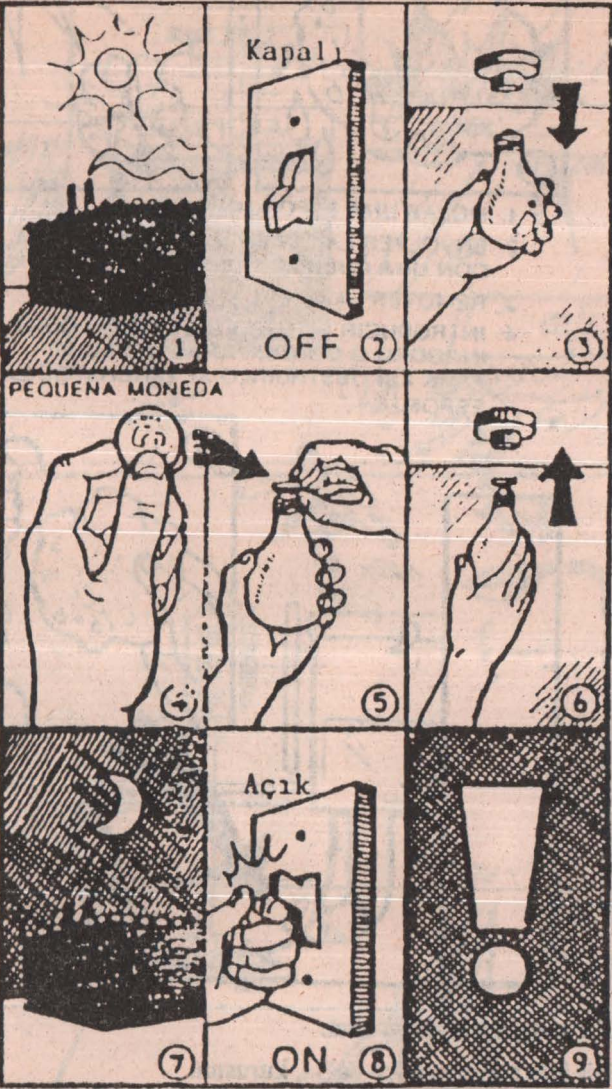
AMENAZAR
AL JEFE
POR TELÉFONO

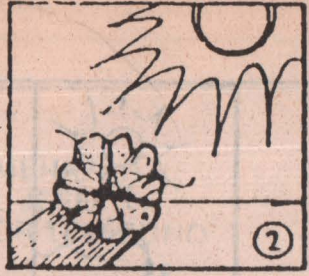
TELEFONEAR DANDO
FALSAS ALARMAS DE
INCENDIOS Y DELITOS

İş yerindeki yetkilileri telefonda tehdit et.

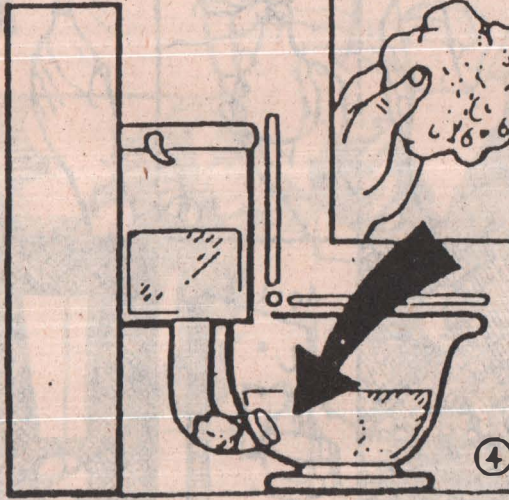
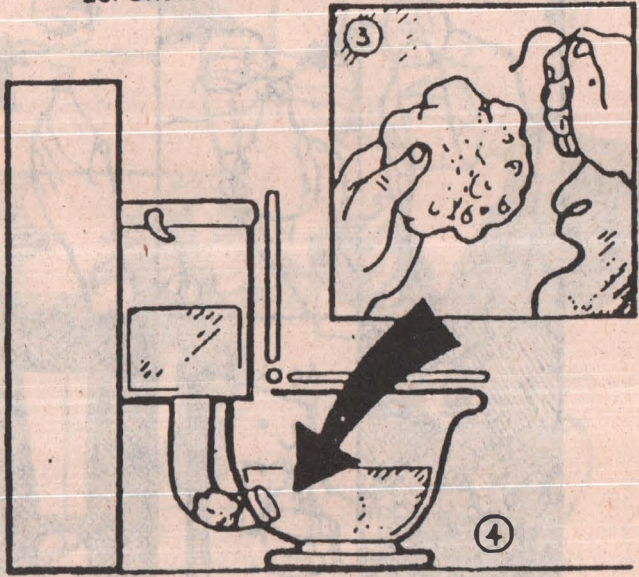
Telefonda alarma yangın ve kanundışı durumun olduğunu belirt.

Herhangi bir işyerinde küçük bir metal parayı ampülün arka tarafına yerleştirip resimdeki sabotajı gerçekleştir.

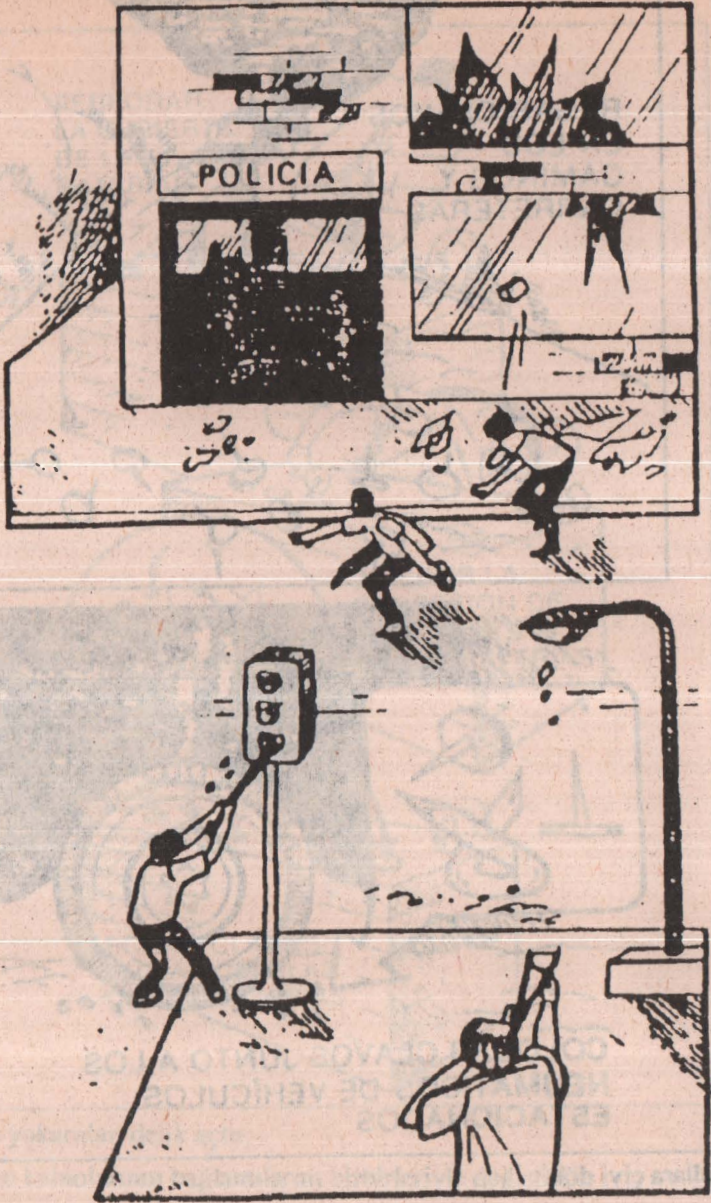

1. MOJAR UNA ESPONJA.
2. ENVOLVER LA ESPONJA BIEN APRETADA CON UNA CUERDA Y DEJARLA SECAR.
3. REMOVER LA CUERDA.
4. INTRODUCIR LA ESPONJA EN CUALQUIER INODORO O CONDUCTO DE DESAGUE, PARA ASÍ OBSTRUIRLO AL HINCHARSE LA ESPONJA.

- 1- Bir sünger parçasını ıslat.
- 2 - Bir iple süngeri iyice bağla, kurusun.
- 3 - İpliği sök at.
- 4 - Süngeri bir tuvalete veya bir su borusuna koy.

Süngerin aniden şişmesi sonucu tüm yapı bozulacaktır.

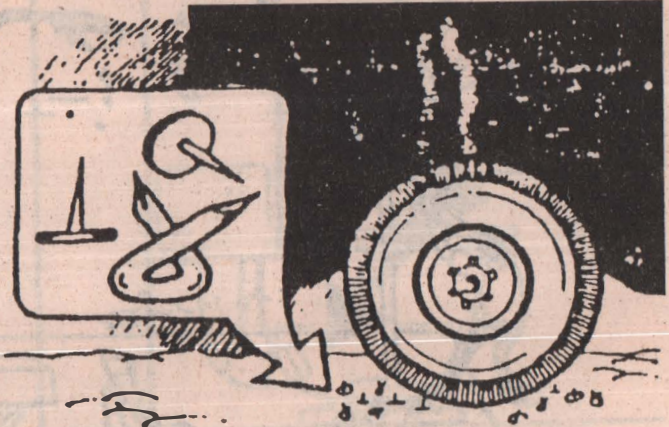

Şekildeki olaylara süreklilik kazandırılmalı.

**REGAR CLAVOS
EN LOS
CAMINOS Y
CARRETERAS**

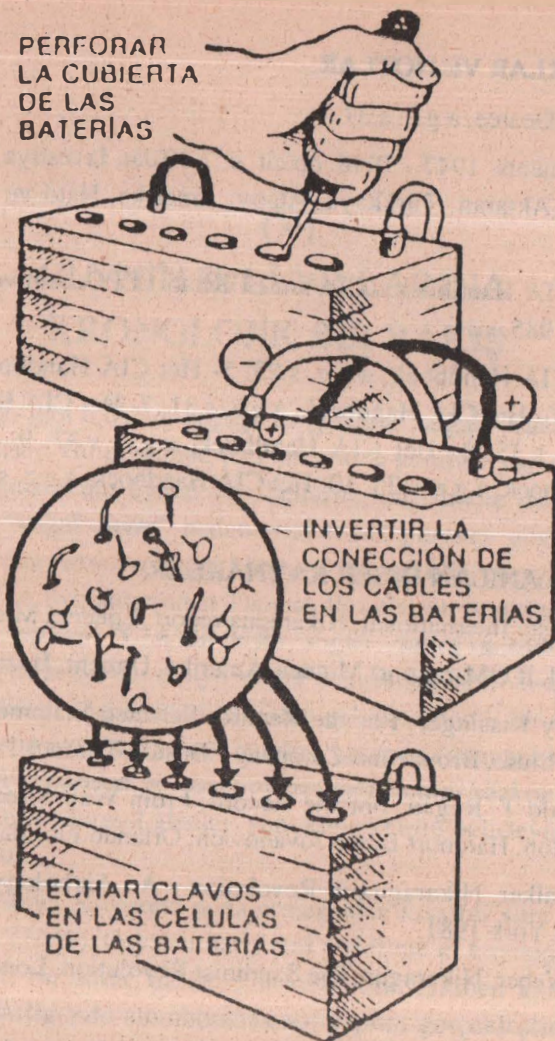
**COLOCAR CLAVOS JUNTO A LOS
NEUMÁTICOS DE VEHÍCULOS
ESTACIONADOS**

Yollara çivi dök.

Park edilmiş durumdaki arabanın
tekerleklerinin önüne çivi dök.

PERFORAR
LA CUBIERTA
DE LAS
BATERÍAS

INVERTIR LA
CONECCION DE
LOS CABLES
EN LAS BATERÍAS

ECHAR CLAVOS
EN LAS CÉLULAS
DE LAS BATERÍAS

Aküye yukandan delik açtır.

Akünün kablolarının bağlantılarını birbirleriyle değiştir.

(yani = + -)

Akünün içindeki boşluđa çivileri doldur.

KAYNAKLAR VE NOTLAR

- 1- Jenny Oearce, a.g.e. s.37.
- 2- Documents: 1947 - 1948, op.cit. s. 7-10'dan Izvestiya, 13 Mart 1947.(Aktaran, Türkkaya, Ataov, Amerika, Nato ve Türkiye, s.99)
- 3- Het CIA Handboek, (CIA'nın El Kitabı) EPO, Antwerp-Berchem 1985, s.11.
- 4- Het CIA Handboek, a.g.e. s.23. 5- Het CIA Handboek, a.g.e. s.27. 6- Het CIA Handboek, a.g.e. s.31. 7- Het CIA Handboek, a.g.e. s.35. 8- Het CIA Handboek, a.g.e. s.37. 9- Het CIA Handboek, a.g.e. s.75. 10- Het CIA Handboek, a.g.e. s. 103.

YARARLANILAN DiGER KAYNAKLAR:

- 1- Amnesty International, Nikaragua report, Londen, Mart 1986.
- 2- HOM, II OM-rapport Midden-Amerika, Utrecht. Haziran 1984.
- 3- Henry Kissinger, For the Record, Selected Statements 1977-190, Little, Brown and Company - Boston-Toronto 1 981 .
- 4- Donald T. Regan, For the Record, From Wall Street to Washington, Harcourt Brace Jovanovich, Orlando,Florida 1 988.
- 5- T.Walker, Nikaragua in Revolution - An Anthology. Praeger, New York 1981.
- 6- H. Weber, Nikaragua-The Sandinist Revolution. Londen 1981 .

(V)

CIA'NIN 80'Lİ YILLARINA KRONOLOJİK BİR BAKIŞ

Bilindiği gibi CIA'nın doğuşu en genelde **"soğuk - savaş"** dönemine denk düşer. Bu dönemde tam anlamıyla kendine yapısal bir çadır oluşturmuştur. Tüm eylem ve planlarına bu süreçte ortaya çıkışını gerektiren **"soğuk-savaş"** nedenlerini temel gerekçe göstererek boy vermiş ve dünyanın en hücre köşesine kadar kollarını uzatabilmiştir. ABD'nin CIA uzmanlarından Thomas Powers, bu örgütün, tarihini şu sözcüklerle açıklar: **"CIA'nın tarihi "soğuk - savaş tarihidir"** der. Dönemin Sovyetler Birliği dünya güçler dengesinde anti- emperyalist ve anti-Amerikancı olarak marjinellikten çok öte önemli bir denge olurken, Nazi Almanyası'nın açık işgalini yaşamış (dönemin) tüm ülkelerde sosyalist hareket ve yönetimlerin gelişiminin söz konusu olduğu yeni bölgesel ve kıtasal alanlar, yeni konjektürün belirleyiciliğine neden olmuştur.

İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden kısa bir süre sonra, büyük Çin'de, (1949) sosyalist hareketin yönetime el koyduğu dönemle beraber yeni bir süreç başlar. Çin devrimini takiben aynı yıllarda, Sovyetler Birliği'nde atombombasının yapımı gerçekleştirilir ve denemesi yapılır. Böylece ABD'nin atombombası üzerindeki egemenliğinin tek yanlılığı son bulur.

Bu gelişime paralelinde dünyanın değişik kesimlerindeki eski sömürgeci güçlere karşı (özellikle Fransa, İngiltere ve Hollanda'ya karşı) sistemli bir karşı koyuş birbirini izler. Süphesiz sömürge ülkeler

kurtuluşlarını kendi ulusal egemenliklerinde görüyor, kendi ulusal onurlarının korunması pahasına mücadele vererek belli bir bağımsız ulus kimliğine kavuşmak istiyorlardı.

Çünkü onlar artık, özellikle eski bağımlılıktan, yeni bir biçimdeki bağımlılığa, kendilerini kesinlikle kabullendirmeyi istemiyorlardı. İşte bu ilişki yapısı üzerinde bir dengenin oluşumunun artık tarihsel olarak engellenmesi olanak dışı oluyordu.

Yeni uluslararası konjektürde **"soğuk savaş"** dönemi ve politik etkinliği o dönemde oluşan (özellikle) yeni dengelere, ABD'nin, zorunlu sahiplenme anlayışı sonucu **"polarize"** edilerek, belli ideolojik ve siyasal çatışmaların kaçınılmazlığını gündeme getirmiştir. Çünkü bu dönemlerde (1945'den 60'lı ve 70'li yıllarına kadar) bağımsızlık ve demokrasi yolunda olan eski sömürge ülkeler, ABD'nin zorlamasıyla eski düzenin bir başka biçimde, ABD'nin denetimine alınmak isteniyordu.

Yani **"soğuk savaş"**, ABD'nin değişik biçimlerde bağımlı ülkeleri belli tarihi gelişim ve koşullarla birlikte (ekonomik, siyasi v.s. bağımlılıklarla) geçmiş ilişkileri ters çevirmenin çabası idi.

Anti-Hitler koalisyonunda Sovyetler Birliği yer alırken, kısa bir süre sonra emperyalist gücün bir numaralı düşmanı olarak ilan edilir. Emperyalist ülkeler **"Sovyetler mezara, Hitler Almanyası ameliyat masasına"** şeklindeki düşünceleriyle savaş tavırlarını dile getiriyorlardı. CIA'nın 1951 yılında yazılan bir gizli raporunda, CIA'nın rolü meselesi şu şekilde özetlenir:

"Şu bir gerçektir, şu anda karşımızda hiç uzlaşamayacağımız bir düşman durmaktadır, bu düşman tüm imkanlarıyla ve ne pahasına mal olursa olsun dünyayı fetetmek istiyor. İşte böylesi bir oyunda hiç bir kural geçerli değildir. Düşmanımızın nasıl zayıflatılacağını öğrenmeliyiz, onu sabote edip yok etmeliyiz. Tüm bunları düşmanın bize karşı kullandıklarından daha akılcı metotlarla daha keskin ve daha etkili olarak yapmalıyız".

ABD, CIA'nın gösterdiği bu hedef doğrultusunda, üstün devlet, politik-yapı ve askeri güç olma idiasıyla kendisi dışındaki ulus ve ülkeleri her dönem yadsımıştır. Bununla beraber çoğu ülkelerin, CIA'nın pençesinden kendini bağımsız (ulusal anlamda) ilan edememesi o cavarın kirli politikasına kurban gitmelerine neden olmuştur. Bugün en aktüel anlamda bile bütün yenisömürge ülkelerin CIA'nın maskeleydiği kendi öz-ülke kurum ve kuruluşların kendi halklarını ezerken adeta ondan kıvanç duymaktadırlar. Bu sevinçleri de süphesiz "**modernleşme**" veya "**Avrupalaşma**" adına yapılmaktadır.

CIA'nın ilk silahlı eylemi Avrupa topraklarında gerçekleştirilir. ABD Senato'suyetmişli yıllarda yapmış olduğu-bir araştırmasında, CIA'nın 1953 yılında tam 48 ülkede silahlı eylem gerçekleştirdiğini belirtir. Süphesiz bu deneme bir labaratuvardaki bir fizik veya kimya denemesi değil. Bu denemeler 48 ülkede sözüm ona politik hedefi olan eylemler olup ve yüzlerce insanın yok edildiği vede binlercesinin sakat bırakıldığı insanlığa karşı yapılan eylem denemeleri oluyordu. İşte 1947 ve 1948 yıllarında CIA, Fransa'da ve İtalya'daki işçi grevlerini sabote etmek için adeta cinayet makinesini devreye sokar ve grevci işçilere ve sendika yöneticilerine sabotajlar düzenleyip tehditler savrularak genel bir pasifize havasını egemen kılar. Bu dönemde işlenen birçok bilinmeyen cinayetlerin perde arkası da o şekilde kapalı olarak sessizlige gömülür. CIA'nın bu türden müdahaleleri tek yönlü degildir, yani CIA'nin eylemlilikleri sağ adına sağdan yapılmıyordu.

Bu dönemlerde CIA işçi hareketlerini ve işçi grevlerini kırmada daha da etkili olabilmek için, Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nundan (**American Federation of Labour, AFL**) ve onun yöneticilerinden destek görmüştür.

Örneğin; AFL temsilcilerinden bay Irving Brown CIA'nın oyunlarına destek olabilmek için sendika adına Fransa ve İtalya'daki grevleri kırmada ve provaka etmede oldukça etkili bir rol oynamıştır. Aynı şekilde Fransa işçi hareketinin o potansiyelini dağıtmak ve örgütlülü-

ğünü parçalamak için CIA adına bazı Amerikan sendika temsilcilerinin çabalarıyla Fransa'da La Force Ouvrie, sendikası kurulur.

CIA'nın Batı-Avrupa'daki tüm açık oyunlarına rağmen, küçük çaptaki sol'un karşı çıkış tepkileri yine de CIA'nın propoganda makinesi- nin dişlileri arasında ezilip yok olmuştur. Çünkü CIA, bir yandan sosyal demokrat anlayışı (veya sosyal demokratları) kendine müttefik yaparken, diğer yandan da Sovyetler Birliği'nin dünya genelinde tehli- keli bir güç olduğu demogojisini yayarak, cinayetlerine bir haklılık payı kazandırmak istemiştir.

Böylesi güçlü vede kozmopolitik potansiyele sahip olan dönemin Avrupa'sında, Sovyet aleyhtarı olarak, hangi eylemin CIA-sağ adına, hangi eylemin sol anti-sovyetik mantık adına yapıldığı çoğu zaman anlaşılamıyordu. Avrupa'nın bu bulanık sularında CIA'nın istediği şekilde eylem yapma olanakları daha da kolaylaşıyordu. Bugün (90'lı yıllar) CIA Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde tehlikeli şahıs veya örgüt elamanları olarak damgaladığı birçok kişiyi tehditlerle kovalamaktadır. 90'lı yılların Avrupa basınında; CIA ve Avrupa ülkelerinin yerli istihbarat birimlerinin ortak çalışmaları sonucu, askeri cunta rejimlerinin bulunduğu ülkelere kaçıp Avrupaya sığınan çoğu politik sığınmacının acımasızca takibe uğradıkları veya ihbarcılığa zorlandıkları şeklindeki haberlerin sıkça yeralması oldukça ilginçtir.

İçinde bulunduğumuz bugünkü karmaşık ve bulanık ortamda in- sanların Avrupa'nın hukuk ve insan hakları yasasıyla onları Avrupa topraklarında savunabilmesi. CIA'nın köstek oyunları ile mümkün bi- le değildir. CIA geri bıraktırılmış ülkelere ilk müdahalesini 1953 yılında Başbakan Musaddık'ı devirerek, Şah Muhammet Rıza Peh- lev'i tahtında tutarak gerçekleştirdi. Çünkü bu dönemde Musaddık ulusal bağımsızlıkçı ve anti-sömürgeci bir politik tutuma ve kararlığa sahip olan biri olarak tanınıyordu. O, İran'ın her şeyden önce politik ve ekonomik bağımsızlığından yana idi.

Musadık'ın CIA ajanlarınca tutuklanması

Ağustos 1957:

CIA Suriye'de bir askeri darbenin oluşumunu organize etmeye uğraşır, ancak başaramaz. Bu komplonun hazırlanmasında üç CIA ajanı ve aynı zamanda Suriye'deki ABD konsolosluğunda görevli sıfatıyla çalışan üç kişi ülke dışı edilir.

Mayıs 1964 - Şubat 1973:

CIA bu dönemlerde Laos'u bir karargah olarak seçer. Burada kanlı eylemlerini organize edip Vietnam, Kamboçya ve Çin'e yönelik olarak kullanmak ister.

Bu dönemlerde bu kanlı eylemler ve planlanması için CIA denetiminde tam 30.000 kişilik bir ordu bulunur. CIA'nın yapacağı bazı sabotaj eylemleri için tam 12.000 kişi özel eğitime tabi tutulur ve özel gruplar halinde devreye sokulur. ABD bölgeye yönelik oyunlarını daha da etkili kılabilmek için; Laos'un başkenti Vycniyan'daki konsolosluğunda tam 2000 personellik bir kadro bulundurmaktadır. Bunun dışında tam 160 askeri ateşesi bulunmaktadır

Ağustos 1964 - Ocak 1973:

Savaş kapsamında imhaye yönelik yapılan ABD'nin Vietnam'daki sabotaj ve imha hareketlerini sayılarıyla belirtmek imkansızdır. ABD'nin Vietnam'daki saldırı ve savaş düzeyi ülkenin yüzölçümü oranı bakımından yirminci yüzyılda henüz başka örneğine rastlanmayan bir boyuttur. Bu savaş insanlık tarihine ABD'nin bir yüzkarası olarak geçecektir.

Ağustos - Kasım 1964:

Bir dönemler Afrika'da Belçika'nın sömürgesi olan Kongo ülkesi, aynı şekilde, yıllarca CIA'nın birçok cinayet oyununa maruz kalır.

Temmuz 1963'de halk gerici Tsjombe hükümetine karşı ayaklanır. Bu ayaklanmanın bastırılması için, CIA Amerika'da bulunan daha önceden Küba'ya karşı kullanılan paralı Küba askerlerini (daha önce Küba'dan kaçan) tekrar toplayıp Kongo'ya getirir. 20 Kasım'da 800 Belçika paraşütcüsü Amerikan subaylarının desteğiyle Kongo'ya indirilir. Sonuçta Amerikan ve Belçika'nın ortak müdahaleleri sonucu ayaklanma kanlı bir şekilde bastırılır ve ayaklanma son bulur. İşte tarih boyunca emperyalist güçler, çıkarları uğruna insanlığın en utanç verici tablosunu sergilemişlerdir.

Ama onlar her müdahalelerinde ve her işledikleri cinayet ve katliamlarında süphesiz belli gerekçe ve düzmecelerle kendilerini savunmaya gitmişlerdir (bakınız resimdeki tabloya). Geçmişten bugüne, bugünden geleceğe emperyalizmin işlediği veya işleyeceği suçların nedenleri hep onlar tarafından aynı müzigin temposuyla yazılmış veya anlatılmıştır.

Kongo'da üretimi istenilen düzeyde gerçekleştiremedikleri gerekçesiyle, diğer köylülere ders olsun diye emperyalist sömürgeci güçlerin efendileri tarafından kolları kesilmiş kanı koca.

İşte bu resim dönemin Belçika sömürgesi olan Kongo'daki iki köylüye aittir. Bu resimdeki kanı koca yeterince "**kauçuk**" üretemedikleri için, efendileri emperyalist sömürgeci güçler tarafından diğer köylülere ibret olsun diye cezalandırılmışlardır. CIA'nın da diğer emperyalist güçler gibi aynı çıkar ve hedefler doğrultusunda işlediği kirli işleri onlardan farklı değildir, amaçları aynıdır. Bugün ülkemizden diğer bağımlı geri bıraktırılmış ülkelere kadar. CIA'nın tertiplelediği oyunlar sonucu sakat kalan veya ölen yüzlerce ve binlerce insan vardır. Sovyetler Birliği'ndeki son siyasi değişim ve gelişmeler CIA'nın nitelik olarak değişimini gerekli kılmaz. Çünkü emperyalizm tarih boyu, baskı ve her tür zorbalığa dayanan belli bir elit çevrenin hizmetine sunulmuş insan sömürsüdür.

1969 Yunanistan:

Nisan 1967'den temmuz 1974'e kadar Atina yönetimi askeri cunta tarafından yönetilir. CIA burada yalnız cuntanın işbaşına gelişi için yardımda bulunmakla yeterli kalmayıp, aynı zamanda CIA bazı asker, genaral ve subayların yönetimde kalmaları için önemli yardımlarda bulunur. Cunta döneminde Yunanistan'da işlenen tüm cinayetlerin tertiplenmesinde CIA'nın aktif bir önderlik rolü oynadığı da bilinmektedir.

1969 Afganistan:

CIA bu dönemlerde yapmış olduğu en pahalı askeri operasyonu Afganistan'a yönelik gerçekleştirmiştir. 1985'de CIA 280 milyon dolar'la Afganistan'da yönetim-karşıtı grup ve şahısları kapı arkasında hazır bir durumda bekletir. CIA'nın desteklemiş olduğu ABD yanlısı gruplar, yardımı yalnız ABD'den değil de özellikle Çin'den, İsrail'den ve diğer Arap ülkelerinden almışlardır. Resmi kaynaklara göre yalnız 1985'de Afgan mücahitlerine yapılan desteğin 500 milyon dolar olduğu saptanmıştır. Bu defa CIA Kabil'deki siyasi yönetimi devirmek için 1986'da mücahitlere 600 milyon dolar değerinde silah yardımı gerçekleştirebilir.

1973 yılında ABD'nin **"Watergate - skandalını"** açıklamakla tanınan meşhur gazeteci Bob Woodward Washington Post gazetesindeki bir yazısında, ABD'nin CIA ilişkisi kapsamında Afganistan'daki müttefiklerine yapmış olduğu askeri yardımın Vietnam savaşı sonrası yapılan ABD'nin en büyük askeri yardım operasyonu olduğunu belirtir. Zaten CIA ajanları tüm provokasyon ve eylemlilikleriyle özellikle 60'lı yılların sonunda ülkede cirit atıyordu. Kral Zahir Şah'ın bu dönemlerde ülkedeki ekonomik, politik ve sosyal adeletsizliğin gelişimine neden olan yönetimin ayakta tutulmasına CIA ile birlikte çaba sarf etmesi sonucunda, ülke adeta emperyalist ülkelerin gizli servislerinin futbol sahası durumuna dönmüştür. Özellikle Afganistan emperyalist ülkeler için stratejik anlamda (eski sovyet'lerle olan sınır ilişkisi) büyük bir önem taşıdığı için, gazeteci ve yazar Bob Woodward'ın belirttiği gibi Vietnam savaşından sonra CIA'nın ve diğer emperyalist ülkelerin kirli savaşına en çok sahne olan ülke durumuna girmiştir.

Bu dönemlerde Kabil'in Teknik Fakülte'sinde doçentlik yapan birçok ABD'li eğitim görevlileri ülkedeki politik yapılanmaya büyük bir oranda anti-sovyetik anlamda etki yaratabilmişlerdir. Bu bağlamda da ülkedeki toplumsal dengeyi istikrarsız bir yapıda tutmak için büyük oranda olumsuz etki yapmıştır.

Bu olumsuz etkiler sonucunda CIA'nın da işbirliği yaptığı illegal **"İslam Öğrenci Derneği"** kurulur, (1969'da) bu dernek 1970 yılından sonra, kendini **"İslam Gençliği"** diye tanıtır. Bu örgütün başına Gulbuddin Hetmatyar ve Burhanuddin Rabbani getirilir. Şah'ın devrilmesinden sonra 1973 yılında örgütün bu iki lideri Pakistan'a kaçır ve orda şu anda Afganistan'ın en büyük mücahitler grubunun önderliğini yaptıkları örgütün temellerini oluştururlar. Bu gelişimin akabinde, CIA ve Batı Emperyalistlerinden aldıkları çok yönlü yardımlarla örgütlerine yapısal anlamda bir biçim verirler. Halen CIA ile işbirliği içinde oldukları da bilinmektedir.

1973'den beri Pakistan gizli servisinde dönem sorumluluğunu yapan Genaral Gilani CIA ile işbirliği içinde Afgan mücahitlerini yönet-

mektedir. ABD'nin Afganistan macerası kendi başına ayrı bir araştırma konusu olduğu için konuya detaylı girmek istemiyorum. Çünkü bu yazımın temel amacı CIA'nın hangi ülkeyle ne gibi bir diyalogu olduğu ve bu ilişkilerin hangi koşullarda, ne amaç uğruna geliştirildiği sorusuna cevap vermektir.

1973 Şili:

4 Eylül 1970'de Salvador Allende Unidad Popularında (Halk Birliği) partisinden Şili Devlet Başkanlığına seçilir. CIA patentli Şili generalleri 11 Eylül 1973'de **"Operatie Cenhuro"** (yani, Yüzyıllık Operasyon) adı altında kanlı bir müdahale ile iktidara el koyarlar ve devlet başkanı Allende'yi katlederler. 1961 ile 1970'li yıllar arasında Washington, Şili'deki bazı ABD yanlısı kurum ve kuruluşlara 1.3 milyar dolar yardımda bulunur.

Verilen bu yardımın tek amacı ülkedeki komunist hareketin gelişimini sabote ederek herhangi bir yaşama şansı vermemek idi.

CIA tüm bu yaptırımlarla yetinmeyip, bir de Şili'deki fasist "Patriay Libertad'i" örgütünü sürekli desteklemiş, ülke halkı üzerindeki kanlı baskılar bu dönemde artık toplumun yaşamsal yapısı haline gelmiştir. Şüphesiz toplum üzerindeki bu baskı rejiminin birinci derecedeki sorumluları, ülke bakırının %85'ini elinde tutan Amerikan sermayedarları, ülkenin gühercile yataklarının %96'sını elinde tutan İngiliz ve Amerikan sermayedarları ve ülkenin demir cevherinin %35'ini kontrolünde tutan Amerikan sermaye çevreleridir. İşte ABD'nin Şili'ye yönelik sürdürdüğü kirli savaşının nedeni yukarıda isimleri verilen ülkelerin ve diğer emperyalist ülkelerin sermaye çevrelerinin refahı ve saltanatlarının devamlılığı içindir. Her katledilen Şililinin kanına, emperyalist tekellerin kirli elleri bulaşmıştır.

1975-1976 Angola:

Bu yıllar arasında Angola bağımsızlığını ilan ederken, MPLA (Angola Bağımsızlık Halk Hareketi) hareketi bu mücadelede önemli rol oynamıştır. Buna karşılık CIA özellikle UNITA hareketini desteklemiş ve bizzat ırkçı Güney Afrika'dan yapılan yardımlarla Angola halkı üzerinde yıllardan beri her tür insanlık dışı terörü uygulamış, insanlık suçu işkence yöntemlerini korkunç kitlerle katillere yaptırmıştır. Bu yıllarda binlerce insanın kanı akıtılır. Halk CIA'nın cinayet ve sabotajlarıyla yüz yüze kalır. UNITA ve CIA işbirliği sonucu, ülkenin sokaklarından gecekondularına ve ovalarından dağlarına kadar tüm alanlar, insan cesetlerinden geçilmez olur. CIA'nın Angola'da verdiği bu kirli savaşın yanı sıra, her ne kadar batı yanlısı bir koalisyon hükümeti istendiyse de yine de başarısız oldu. CIA'nın oynadığı oyunlara paralel, emperyalist güçlerin bu müdahaleleriyle ırkçı Güney Afrika rejimi daha da pekiştirildi. Tüm bunlarla birlikte, emperyalizm bu ülkedeki tarihsel misyonunu da böylece yerine getirmiş oluyordu.

1976 -1980 Jamaika:

Jamaika özellikle ABD için **"Hava Kurtları"** operasyon bölgesi olarak anılan bir bölgedir ve stratejik öneme sahiptir. Jamaika'da ABD'nin bölgeye (Latin Amerika) yönelik tüm saldırı ve sabotaj eylem ve planları hazırlanıp yönlendirilmektedir.

1970 Kamboçya:

CIA Kamboçya'daki ABD yanlısı birlikleri devamlı desteklemiştir. ABD'nin dönem dışişleri bakanı George Shultz, nisan 1985'te bu ülkede bulunan 17.000 kişilik ABD yanlısı (kontra) silahlı birliğin temsilcisi Son Sann ve Kral Norodom Naridadh'i kabul edip görüşmüştür. ABD bu müttefik gerilla birimini kesin destekleye-

ceğine dair söz verir. Sözkonusu gerilla grubuna bugüne kadar aktarılan milyonlarca doların kesin rekamı bilinmiyor ve karanlıktadır. Sadece bilinen tek bir şey var oda, George Shultz'un 1985 yılında bu ülkeye yaptığı resmi ziyaretinde, cebinde getirdiği 5 milyon doları sözkonusu gruba verdiğidir. Aynı şekilde CIA direktörü Casey, Mayıs 1985'te Tayland'a yaptığı bir gezisi sırasında, Tayland ve Kamboçya sınırına yakın bir yerde aktif olan bu gruba ABD desteginin şartsız olarak devam edeceğine dair grup liderine söz verir. CIA 1975'ten sonra Tayland'a tam anlamıyla yerleşir ve bu ülkede çok güçlü alıcıya sahip olan bir telekominikasyon merkezini kurar. CIA yapılan bu haberleşme merkezinden diğer bölgeleri rahat bir şekilde kontrol etmek ister. CIA kendi planları doğrultusunda uzak-doğu alanını siyasal, politik ve kültürel anlamda ABD'nin himayesine alabilmek için önemli gerekçeler öne sürer (anti-komünizm v.s.).

1979 Nikaragua:

1979'dan beri CIA'nın desteğiyle Nikaragua'da aktif bir karşı devrim anlayışı egemendir. Bu anlayış ABD'nin önerisi ve bilfiil desteğiyle, Sandinist yönetimin devrilmesi için sürdürülmektedir. CIA destegindeki konraların savaşı halen devam etmektedir.

1979 -1983 Grenada:

CIA bu tarihlerde Grenada'da toplumsal düzeni bozmak ve adada toplumsal istikrarsızlığı egemen kılabilmek için çok yönlü saldırılara kalkışmıştır. Ada daha sonra ABD'nin müdahalesi sonunda 25 ekim 1983'te kanlı bir baskın sonucu ele geçirilmiştir.

1979 Libya:

1979'dan beri CIA Libya'ya yönelik sistemli bir şekilde yüzlerce veya binlerce bombalı saldırıda bulunmuştur. Özellikle her saldırı veya bombalı suikastte Muammer Kaddafi hedef alınmış, ancak saldırılarda her defasında onlarca genç, yaşlı veya çocuk hayatından olmuştur.

Tüm bu saldırıların mimarı süphesiz CIA ve CIA işbirlikçileri olmuştur.

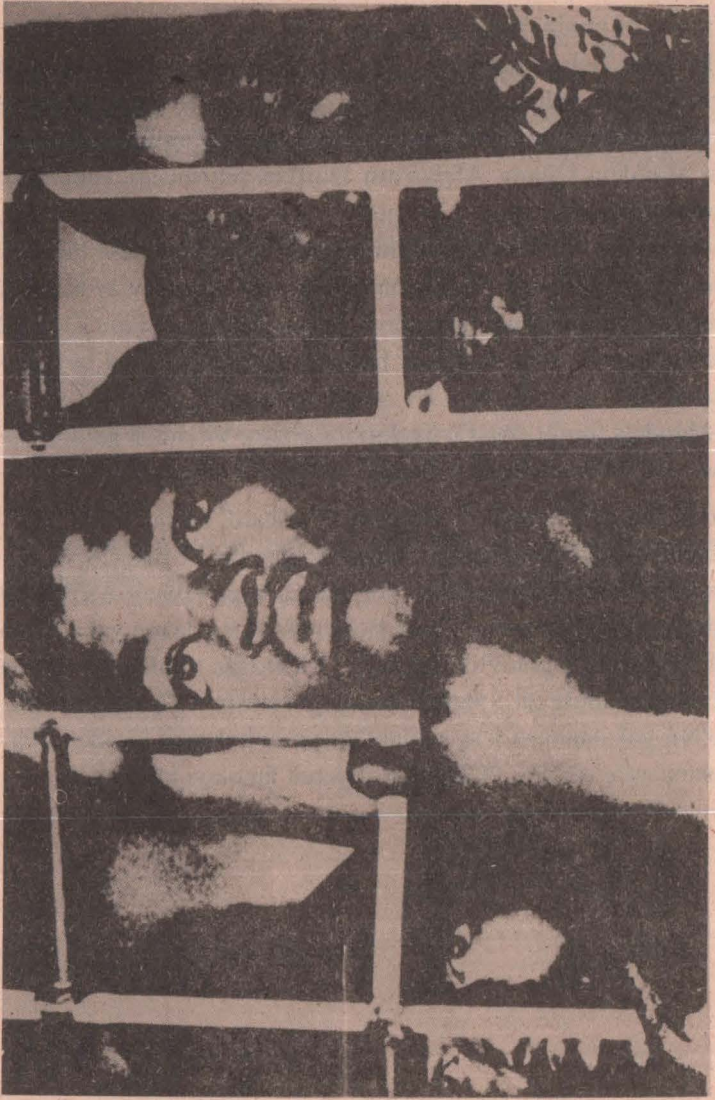
1980 Elsalvador:

1980'den beri CIA'nın El Salvador'daki çok yönlü geliştirmiş olduğu "yeni- savaş stratejisi", ülkede katledilen binlerce insanın canları pahasına ortaya çıkmıştır. Söz konusu "yeni- savaş stratejisi" bugün CIA'nın aktif olduğu çoğu yeni-sömürge ülkelerde uygulanmaktadır.

Güney Afrika'ya CIA Çengeli

CIA'nın yardımıyla Ağustos 1962'de ANC (Afrika Ulusal Kongresi) liderlerinden Nelson Mandela ırkçı Güney Afrika polisi tarafından tutuklanarak hapse atılır. 1962'den 1990 tarihine kadar ceza evinde tutulur. Paris'te ikamet etmekte olan gazeteci James Tomlin'e göre, hiç şüphesiz Mandela Güney Afrika'nın Durban şehrindeki Amerikan Konsoloslukunda görev yapan bir görevli tarafından ihbar edilmiştir. Bu görevli kişinin Mandela'nın yerini bizzat Tablin adındaki bir CIA yetkilisine ilettigini söyler. Daha sonra ABD'nin CBS televizyon istasyonu Durban Konsoloslukunda görev yapan şahsın isminin Donald Ricard olduğunu ve aynı zamanda bu şahsın ABD'nin gizli istibaratından sorumlu olduğunu ve CIA içinde çalıştığını açık bir şekilde belirtir. Mandela, örgüt (ANC) üyeleriyle gizlice bir araya geldiği esnada Cecil Willian adında düzenlenmiş bir kimlikle yakalanır.

Mandela'nın yakalanması esnasında D. Ricard, Mandela'nın gizlice düzenlemek istediği toplantının yerini tespit eder ve hatta ANC içine sızacak kadar büyük başarılar elde eder. Zaten Güney Afrika'nın gizli istibarat görevlilerinden Danie Bester'de Mandela'nın yakalanma yerinin haberini CIA görevlilerinden D. Ricard'tan aldıklarını açıkça belirtir. Johannesburg'un Sunday Times gazetesinin Danie Bester'e, Mandela'nın yakalanması için saklandığı yerin haberini kimden aldınız sorusuna aynı şekilde, "**CIA'dan**" diyerek bu olayı itiraf eder.

Mandela tutuklanırken

Güney Afrika'nın ırkçı **"apartheid"** rejiminin uluslararası düzeyde tecrit edilmesi bir anlamda kaçınılmaz olmuştur. Azınlık ırkçı beyaz yönetimi, yerli ülke halkına uygulamış olduğu katı devlet terörüyle kendini kabul ettirmeye çalışırken, diğer yandan da bu rejimin uluslararası düzeyde deşifre olmasını hiç istemeden sağlamıştır. Tüm bu nedenlerdendir ki halen çoğu ülkeler Güney Afrika rejimiyle olan devlet ilişkilerinde bizzat kendileri de tecrit olmamak için oldukça dikkatli davranmakta, veyahutta ilişkilerini gizli yürütmektedirler.

İşte ABD'de bu ülkeyle olan ilişkilerini özellikle CIA aracılığıyla veyahutta sivil görünümlü (konsolosluk v.s.gibileri) kurum ve kuruluşlar yoluyla sürdürmeye çalışmıştır. Örneğin, CIA'nın ABD'yi başka bir ülkede temsil etme yöntemi oldukça ilginçtir. CIA Güney Afrika'daki etkinlikleri öncelikle ülkenin dört bir yanına yayılmış olan **"Economic Alert List"** (EAL) kurumu yoluyla yönetmeye kalkışmıştır. Bu kurumda CIA genelde (resmi olarak) ekonomik ve diğer finansman sorunlarına cevap verebilecek bir biçimde hizmet etmiştir.

Bu kurum aynı zamanda Güney Afrika **"apartheid"** rejiminin gizli servisine de dolaylı destek veren önemli bir gelir kaynağı olmuştur. İşte gerek CIA olsun ve gerekse de Güney Afrika rejiminin gizli istihbarat birimi olsun; bu kurumdan aldıkları kanla yıllar boyu Güney Afrika rejiminin siyahlar üzerindeki kanlı yönetimine ön ayak olmuşlardır.

Yıllardan beri CIA ve Güney Afrika'nın **"apartheid"** rejimi, Güney Afrika kıtasında ulusal bağımsızlık mücadelesi veren tüm ulusal kuruluş hareketlerini acımasızca yok ederken, ABD'nin bölgeye yönelik işgal ve katliamları da eksik kalmamıştır.

Güney Afrika rejiminin siyahlara yönelik bir av operasyonu.

ABD'nin **"yeni dünya düzeni"**, işte dünün savaşlarından elde ettiği zafer sarhoşluğuyla kendini dizginlemektedir.

Meşhur Belçika sömürgelerinden Kongo'da 60'lı yılların ortalarında, CIA ve Güney Afrika'nın **"apartheid"** rejimi tarafından çok geniş çapta kiralık askerleri bulundurmanın tek amacı, gerektiği anda bunları devreye sokmak ve kıta halkı üzerinde belli anlamda pasifikasyon rüzgarını estirmek vede ABD'nin bölgeye her an müdahale etme şartlarını bulundurmaktır.

Aynı şekilde ABD'nin, kıta üzerinde egemenliğini kurmak, diğer yandan da kıta'ya **"apartheid"** rejiminin egemenliğini sürekli kılmaktır. Bu yıllarda meşhur Kongo ülkesi adeta CIA'nın emrindeki kiralık askerlerin birer eğitim sahası durumunda idi...! Legal platformda CIA'yı daha sonra temsil edecek olan Jonas Savim, UNITA'nın başına geçtikten sonra Güney-Afrika'da cinayet ve katliamlar, üstü kapalı bir şekilde ülkenin dört bir yanına yayılarak günümüze dek süregelmiştir.

Böylesi hareketlerin ülkelerin kaderinde oynayacakları veya oynadıkları rol özellikle ikilidir; bir yandan siyahlar adına ortaya çıkarak siyahlara karşı, siyahları savunmak, örneğin; CIA'nın prototipleştirip Afrika halklarının önüne koyduğu UNITA gibi bir çokları... Diğer yandan da asırlar boyu kölece muameleye tabii tutulan Afrika halklarının bağımsızlık uğruna vereceği mücadelede bir tereddüt içinde olması, yani bulanık bir hedefe yönlendirmeleridir.

Düşman hedefinin seçilip, ona karşı topyekün bir saldırının meşru ulusal bağımsızlığın savunulması cephesinde gelişmesi gerekirken, böyle bir hareket süreç açısından olsa bile, bazı uluslararası zorlamalara tabii tutulmuştur.

Denilebilir ki; toplumsal meselelerin uluslararasılaşmanın dayattığı **yeni uluslararası globalleşmenin** de önemli ölçüde ulusal kimlik, bilinç mücadelesini bazı değişim ve gelişimleriyle etkilediğini de küçümsememek gerek...! Tıpkı bugünkü koşullarda **sosyalizmin sorunları** meselesinin aynı globalleşmenin etkisi altında kalışı gibi.

**Beyaz ırkçı rejimin militarist güçleri güney Afrika halkına köpek-
leri ile saldırırken.**

Emperyalist güçlerin bu kıtalara asırlar boyu getirmiş oldukları farklı kültür, ahlaki yapı, politik ve tüm insani değerler, o ülkelerin geçmiş tarihlerinin ve özvarlıklarının yok edilmesine malolmuştur. Yerli halk öz kültürel değerlerinden bir yandan soyutlanırken (kırım kültürü ile) diğer yandan da azınlık egemen güçlerin çoğunluk üzerine uyguladığı ırkçı ve aşağılayıcı bir **"hizmetkar"** insan ilişkisi temelinde, toplumun gettolarına yayılarak, emperyalist kültür egemenliği yerleştirilmek istenmiştir. Emperyalizm tarih boyunca her yerleşim alanında böl-yönet politikasını kendine hedef alarak yerleşimini sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Emperyalizmin yerleşiminde her dönem **"sonuç önemli"** ilkesiyle hareket edilmiştir.

Durum böyle olunca, emperyalist güçler CIA'sından tüm diğer gizli servislerine kadar ajanlarını, istediği hareket alanına sokmaktan hiçbir zaman kaçınmamıştır. Çünkü; herşey emperyalizmin politik ve ekonomik çıkarlarının devamı içindir.

KAYNAKLAR VE NOTLAR

- 1- J. de Boo, P. Juffermans, J. Meerman, H. Odink, Van Slavernij naar Bevrijding (Kölecilikten Bağımsızlığa), Pegasus, Amsterdam 1977.
- 2- R. Boon, Over Vijf Jaar in Johannesburg, Generatie van Verzet (Beş Sene Sonra Johannesburg, Ayaklanan Kuşak). Novib, 'S-Gravenhage 1986.
- 3- G.M. Gerhart, Black Power in South Afrika. The Evolution of an Ideology: Universiteit of California Press, Los Angeles 1987 (Siyahlann Güney Afrika'daki Gücü, İdeolojik Gelişme).
- 4- E. Luttmak, A Practical Handbook, Coup Detat (Pratik Bir El Kitabı ve Hükümet Darbesi), Allen Lane The Penguin Press Londen 1968.
- 5- R. Pameijer, Zuid Afrika, Vakgroep Internationale Betrekkingen en Volkenrecht (Güney Afrika), Universiteit van Amsterdam 1989.
- 6- Het Parool (gazete) 9.4.1988 Hollanda.
- 7- K. Nair, M. Opperskalski, a.g.e.
- 8- NRC (gazete) 27.2.1988 Hollanda.
- 9- E. Rijnerse, Namibia, Afhankelijkheid na de Onafhankelijkheid (Namibia, Bağımlılıktan Sonra Bağımsızlık), PSC-fakulteit, Universiteit van Amsterdam 1 989.
- 10-J. Vaizey, Grote Stromingen de 20e Eeuw, Kapitalisme (20. Yüzyılın Büyük Akımları, Kapitalizm), W. Gaad V.N. Den Haag 1972.

(VI)

CIA, GLADIO - MİT ÜÇLÜSÜ VE TÜRKİYE

CIA'nın Türkiye ve Türkiye gibi geri bıraktınılmış bütün bağımlı ve çarpık ekonomik yapıdaki yönetimlere yönelik uygulaması aynıdır. CIA'nın bulunmak istediği tüm bu ülkelerde her şeyden önce söz konusu sisteme daha verimli iştirak edebilmesi için, "**kapalı kutu**" şeklinde çalışmaların yürütülmesini gerekli görür.

Özellikle 60'lı yıllardan bu yana ABD'ye bağımlı tüm ülkelerde ABD, konsolosluk, müşavirlik ve diğer diplomatik temsilciliklerle ikili görev yapmış ve yapmaktadır. Yani bir konsolosluk yalnız diplomatik görevle bağlı kalmamış veya bir müşavir aynı şekilde kendisine uluslararası diplomasi kuralları içinde yükümlü kılınan temel göreviyle sadık kalmamış zorunlu olarak, (ABD'nin dış politik yapısı gereği) CIA ile iç içe geçmiş görevlerini bu içiçelik temelinde yapmışlardır.

Yani her şeyden önce, CIA'nın çalışmaları geçmişte olsun günümüz koşullarında olsun ikilidir: bu "**silahlı - silahsız**" veya "**barışçıl - terörle**" şeklinde kendine zorunlu biçim vermiştir. Oluşturulan böylesi bir zeminde, CIA'nın bu çalışma biçimlerinin başarılı bir şekilde işlerlik kazanabilmesi için, her şeyden önce adı geçen ülkelerde teknolojik, mali ve örgütsellik gibi ön koşul ve yaptırımların sürekliliği gerekir. CIA'nın Türkiye gibi ülkelerde, yukarda adı geçen tüm olanak ve yapılanmanın oluşabilmesi için resmi güçlere ihtiyacı vardır.

Bu anlamda ABD'nin resmi - diplomatik kurum ve kuruluşlarının bu organizasyonun emrinde olup birlikte çalışması önemli ve gereklidir.

Bu yönden gelişmiş organizasyonların ayrı köşelerden birbirlerine bakmaları, onların birbirleriyle çelişkili oldukları anlamına gelmez. Nitekim; CIA, çalışma alanı olarak seçtiği ülkelerde de kendini salt diplomatik kurum-kuruluş veya konsolos görevli - yetkilisi olarak sınırlayıp maskeleyemez. O, aynı zamanda da o ülkelerdeki askeri üs dedigi askeri-orduların çalışma mekanizmasını ve sistemini de CIA'nın etki alanına alması demektir. Zaten her şey ABD'nin çıkarlarını ve üstünlüğü için olduğundan başka bir ülke topraklarında bulunmaktadırlar. Bu noktada CIA ile ABD'nin diplomatik görev alanını birbirinden ayırmak olanak dışıdır ve aksi de iddia edilemez. Hemen hemen çoğu ülkelerde bulunan ABD askeri üsleri CIA'nın destek ve denetimleriyle yönlendirilmektedir.

Örnek: Sovyetler ABD'yi Karadeniz'den (Türkiye'den) yönettiği deniz - altı ses dinleme çalışmaları nedeniyle sık sık protesto etmiştir. Türkiye üzerinden dönemin Sovyetler Birliği'nin hava sahasını ihlal ederek, casus uçuşlarını yapan meşhur CIA ajanı ve U-2 casus uçağını kullanan pilotlardan Robert Robinson; İngiliz BBC televizyonuna verdiği bir demecinde, Türkiye hava sahasının ayaklarına kadar geldiğini ve istediği vede gerekli gördüğü biçimde Türkiye hava sahasından U-2'lerle Sovyetlerin tüm topraklarının fotoğraflarını çekerek, casus eylemlerini başarıyla sürdürdüklerini açıkça itiraf eder.

Robert Robinson aynı demecinde 1956 yılından sonra ve 60'lı yılların sonlarına kadar, (kendisinin) Türkiye'nin ABD için dönemin Sovyetlerine karşı verilen casusluk savaşında en verimli ve ABD'nin tüm istemlerine en olumlu yanıt veren önemli bir ülke durumunda olduğunu da dile getirir (NOS- Hollanda 18-12-1994). Bu türden örnekler oldukça çok. Konunun açıklanması açısından bu örnekler gereklidir. CIA'nın çalışmalarında anahtar rol oynayan ve olayların planla-

nıp gerçekleştirilmesi açısından, CIA'nın **"Merkezi- Kontrolü"** diyebileceğimiz **"Chiefs of Station"** (COS) dır. Bu kuruluşun (COS) ana merkezinde örgütün tüm örgütsel, teknolojik ve mali kolları denetlenir ve o konularda yeni ve gerekli kararların alınması için planlar yapılır. COS'un mali kaynağı direkman ABD Dışışleri Bakanlığı'na bağlı olup, bu kuruluş ülkenin uluslararası politik kaynağı sayılır. CIA'nın güçlü çalışma alanı olarak seçtiği çoğu ülkelerde, ana örgütlenme ve de extradant bir yan örgütlülüğü getirmiştir. Bu "Yedek Adaylar" grubuna da **"Chief of Bos"** (COB) adı verilir. COB'ya üye veya çalışma alanında olan kadrolar, daha ziyade ABD'nin konsolosluklarında ve askeri üslerinde bulunurlar. **"Yedek Adaylar"** grubu olarak anılan bu COB birimi, yeni - sömürge ülkelerin siyasi ve iktisadi istikrarsızlığın olduğu ve devlet oteritesinin siyasi - toplumsal ve iktisadi anlamdaki kontrolünün sağlanamadığı dönemlerde devreye sokulur.

Bunun adı Türkiye'de COB olmaz da A veya B olabilir. (Çünkü bu **"Yedek Adaylar"** grubu daha ziyade CIA'nın denetimindeki yerli sivil - faşist güçlerden oluşur.) Bu oluşum Türkiye'ye özellikle 60'lı yılların başından sonra adapte edilmiştir. Türkiye'de 60'lı yılların başları toplumsal bilinçlenmenin (bu atılımda dönemin öğrenci gençliği belirleyici rol oynamıştır.) gün geçtikçe boy verdiği tarihtir.

Bu vesileyle Türkiye'de anti-emperyalist manifestonun yazılış tarihi bu dönemin eylemlerinin etkisi alanına girmektedir.

Boy vermeye başlayan bu gelişim, emperyalizmin genel çıkarlarına bir engel taşı olurken, CIA'nın da ülkemize açıktan müdahale etmesine gerekçe gösterilmiştir. Bu müdahale Türkiye Cumhuriyeti'nin genel çıkarlarının korunması için değil de, ABD emperyalizminin bölge çıkarlarının güvence altına alınması için olmuştur. Böylece CIA bu tür ülkelerdeki işleyişini sağlamlaştırmak için, **"iç ve dış istihbarat birimlerini"** oluşturmuş ve adı geçen ülkelerin topraklarına kara toprağını serpererek, ülkeyi etki alanına almayı başarmıştır. Artık bundan böyle çoğu (Türkiye dahil) ülkelerin yöneten ve yönetilenlerinin kaderi bu dış güçlerce belirlenir hale gelmiştir.

CIA'nın bu denli müdahale ve etkileyişimi bulunduğu ülkelerde, ulusal onur ve ulusal iradenin birliğinden bahsetmek de imkansızdır. Türkiye'deki istihbarat birimleri ve diğer casusluk etkinliklerini sürdüren örgütlenmeler, daha önceden adını verdiğimiz **"Chief of Station"**, **"Merkezi Kontrol'dan"** alınan karar ve öneriler üzerine gerekli planlar doğrultusunda faaliyetlerini sürdürürler. Yapılması gereken o görev bölümü şüphesiz ABD'nin ve diğer emperyalist ülkelerin resmi kurum ve kuruluşlarından alınan kararlar doğrultusunda **"Yedek Adaylar"** (COB) denilen grubun direkt desteğiyle gerçekleştiriliyor.

MİT'le ilişkide olup ve daha sonra Devrimci Sol hareketi tarafından cezalandırılan Engin Kaya, bir açıklamasında örgütün finans kaynağını özellikle İçişleri Bakanlığı'na bağlı **"Örtülü Ödenekten"** aldıklarını itiraf eder. E. Kaya gibileri şüphesiz **"sivil savunma teşkilatı"** birimleri kategorisine girmektedirler. CIA ise Türkiye gibi ülkelerdeki bu türden örgütlenmelere daha ziyade **"Chief of Bos"** yani **"Yedek Adaylar"** olarak hitap eder.

Bu yedek adaylar özellikle sivillerden oluşup, devlet otoritesinin sağlanamadığı yeni sömürge ülkelerde zorunlu görülmüş savunma biçimleridir. Ülke yönetimleri, ülkedeki toplumsal hoşnutsuzlukları bu "yedek gruplarla" bastırmaya ve notralize etmeye çalışırlar. Bu savunma birimleri ABD'nin CIA'sı ile diğer ülkelerin gizli istihbaratları için birer denge unsurudurlar.

Bu tür dengeyle istihbarat birimlerinin ilişkileri ölçülür ve önemi biçimlendirilir. Türkiye'nin siyasal konjektüründeki gelişmelerine bakılınca; ülkedeki **"Sivil Savunma Teşkilatı"** bünyesinde, CIA'nın, ülkemize dikta ettiği bu **"prototip"**, **"Yedek Adayların"**, ülkedeki katliamları ve her tür cinayeti anımsamak için, farklı bir gözlük takmaya hiç de gerek yoktur. Türkiye'de iç istikrarın sağlanmasında ve devlet otoritesinin egemen kılınmasında MİT - CIA işbirliği her dönem öncelik kazanmıştır. Yine Haziran 1991 tarihindeki resmi gazetelerin **"teröre karşı CIA - MİT işbirliği"** şeklindeki manşet yazıları ilginç ve

her yönüyle düşündürücüydü..! Gazetelerin yazılarında özellikle bu işbirliğinin ülkenin "iç huzuru", ülkedeki "anarşinin yarattığı tehlike- nin boyutları" ile ilgili olduğu şeklindeki çarpık yansıtmaları şüphesiz ülke halkları açısından oldukça önemli bir soru işaretidir.

Neden? Çünkü ülkenin iç huzurunun ancak CIA'nın işbirliğiyle haledilmesi yaklaşımı, çoğu durumlarda oldukça ilginç soru işaretleri bırakmaktadır. Çünkü bu anlayış sorunun çözümünü gerektiren temel çözüm yolunu çarpıtıp, sorunun çözümüne yönelik temel gerekçelerin hedefini başka yöne saptırmaktan başka bir şey değildir.

Aynı gazeteler, ABD ile Türkiye arasındaki resmi heyet görüşmelerinin CIA ve MİT'in işbirliği açısından, geleceğe yönelik büyük bir önem taşıdığını ve aynı zamanda bu işbirliğinin Ortadoğu bağlantısı, istihbarat çalışmalarında yükleneyeceği fonksiyonun önemini belirtmektedir şeklinde yorum yapmaktadırlar. ABD ve Türkiye ilişkilerindeki CIA ve MİT işbirliğini, basın özellikle Türkiye'deki Amerikalıların korunması noktasından yola çıkarak savunmakta ve bu işbirliğinin gerekli ve kaçınılmaz olduğunu dile getirmektedirler. Oysa bu iki istihbarat biriminin bağları daha eskilere dayanmaktadır.

Bu ilişkiyi özellikle ABD'nin Karedeniz üzerinden Sovyetler Birliği'ne yönelik istihbarat, bilgilenme, provakasyon çabalarıyla anmak daha doğru olur. Çünkü ABD'nin tüm müttefikleriyle olan dostane ilişkileri özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı yeni anti-sovyetik taraftar olarak, ABD'ye bağlı kılınmasıyla geliyordu.

Bu doğrultuda CIA ve MİT işbirliğini soğuk - savaş birliği olarak anmak hiçte yanlış olmaz. Zaten her dönemde, ABD'nin diğer müttefikleriyle olan ilişki bağı ve düzeyi, dönemin uluslararası siyasal ilişki ve çelişkilerinden kaynaklanıyordu.

Yani o dönemin ilişkileri gerçek bir dostluk bağı olmayıp, ABD'nin çelişkilerine yansıyan zorunlu ilişkiler birliğiydi. Çünkü, Türkiye ABD ile ilişkisinde CIA ve MİT işbirliğine evet derken, ülkede milyonlarca insan (nüfusun %60 - 70'i) "Kahrolsun ABD Emper-

yalizmi" , "Bağımsız Türkiye" şeklindeki solaganlarla sokaklarda, ovalarda, dağlarda ve fabrikalarda temel siyasal istemlerini dile getirmiş ve aynı doğrultuda bağımsız bir Türkiye talebini gündemde tutmuşlardır. Bir yazarın belirttiği gibi;

"CIA geri kalmış ülkelerin hükümet başkanlarını, partilerini yada meclis başkanlarını, hatta Cumhurbaşkanlarını o ülkede kendilerinin istasyon şefi gibi kullanmaktadır. Kendi halkınm şahı yada kralı olması bir şey değiştirmemektedir. "

Her yöneten yapı, bir sistemin temsilcisidir. İşte bizim ülkemizdeki yönetenlerde halkının temsilcileri olmayıp en genelde "prototip" yapıda bir yönetim şeklidir.

Acaba teröre karşı CIA ve MİT işbirliği, ülkemizdeki ABD'lilerin korunmasıyla mı ilgili, yoksa bu işbirliği Türkiye'de ve Türkiye üzerinden bir köprüünün oluşmasına ihtiyaç duyulduğundan mı ileri gelmektedir ? CIA ve MİT işbirliği görüşmelerinde özellikle; Türkiye ve ABD arasında başlatılması öngörülen **"stratejik işbirliğinin"** temel konusu Türkiye'de teröre karşı mücadele ve ortak istihbarat faaliyetlerini oluşturulmasıdır. Aynı gazeteler, ABD ve Türk istihbaratlarının daha önceki aylarda Washington'da bir araya geldiklerini ve bu görüşmelerinde **"teröre karşı işbirliği"** temalarının işlendiği şeklinde sınırlı da olsa bir açıklama yapmışlardır. İki ülke istihbaratları arasında yapılan görüşmelerin teknik bilgi alışverişi olduğu kadar, ilgili istihbaratçıların, özellikle gelecekteki işbirliği ilkelerinin belirlenmesi açısından önem taşıyacağına dikkat çekiyorlardı.

Aynı dönemlerde (yani Mayıs, Haziran 1991) CIA ve MİT görüşmelerinin yapıldığı konularda baş döndürücü kararlardan biri de; Ortadoğu bağlantılı **"terör hareketlerinin"** Türkiye'nin gizli servisi ile işbirliği doğrultusunda Türkiye'den bağlantılı bir köprüünün oluşmasıyla, bölgenin kontrolünü sağlamaktı. Şüphesiz ilginç olanı da, burda MİT'in Türkiye sınırlarının çok ötesinde CIA'nın emrinde bulunmasıdır.

Ama bunun adı CIA ve MİT işbirliği olur, CIA'nın bölgeye yönelik kontrol hareketi noktası olur veya Türkiye'nin güdümlü Ortadoğu dış politikası olur. Sonuçta T.C.'nin sözkonusu milli istihbarat servisi ABD'nin istem ve çıkarları doğrultusunda kullanıldığı gerçeğinin sergilenmesidir. İşte böylesine işlenen tüm sorumsuzluklar pahasıdır ki; CIA ve MİT işbirliği ulusal onurun korunmasının öneminin hiçe sayıldığı ve ülkede işlenen tüm cinayetlerin çözümüne ona **"teröre karşı işbirliği"** çerçevesinde açıklanmaya çalışıldığı bir ortam yaratılarak siyasi meşuriyet oluşturulmak istenmiştir. Bu iki istihbarat servisi aynı dönemin 19 Temmuz 1991'inde ABD Başkanı George Bush'un ülkemize yaptığı ziyarete denk zamanda **"stratejik işbirliği"** çerçevesinde ve güvenlik önlemleri adı altında 13 Devrimci Sol üyesini tanınamayacak şekilde katletmişlerdir.

Bu katliamdan sonra, hemen hemen çoğu basın ve yayın organı, bu katliamın ülkemizde CIA ve MİT'in **"stratejik işbirliği"** adı altında başlattıkları bir kampanyanın pratikteki şekillenmesidir biçiminde yorum yapmışlardır. Aynı şekilde yine basının Bush'un ziyaretine denk getirilen bu 13 devrimcinin infazı, CIA ve MİT'in ortaklaşa Bush'a verdikleri bir armağandır şeklindeki yorumlarında ki gerçek payı, konunun bütünlüğü açısından doğrudur. Bu katliamla birlikte, artık tüm gözler önümüzdeki süreçte CIA ve MİT işbirliğinin getireceği sonuçları ve bu işbirliğinin boyutlarını ve toplum üzerindeki denetimini görecektir. Hiç bir dönem Türkiye halkları CIA ve MİT ilişkisinde katledilen bu 13 evladını bir ABD başkanına verilen hesapsız bir armağan olarak ülke halklarının tarihine yazdırmayacaktır. Süphe-siz bu 13 infaz ülkemizde ilk değildir.

Halkımız bundan böyle ABD ve Türkiye ilişkilerinde; 1 Mayıs katliamlarıyla, Kahraman Maraş, Sivas ve Çorum katliamlarıyla, Tuzla katliamıyla ve Temmuz 1991 katliamı gibileriyle öfkelenenecektir. Türkiye'nin emperyalizmle olan ilişkileri, günümüze dek yukarda isimleri verilen birçok katliamlarla harcı yoğrulmuş bir binadır. Kısacası bu harç Türkiye halklarının kanlarıyla yoğrulmuştur. Bu köhne-

miş ve çarpık yapılar akıtılan kanların ateşiyle yıkılıp kül olacaktır. Halkımız ölen o değerli evlatlarını yüreginin en yüce yerine basacaktır. Zaten bir ülkenin halkları için en çirkin olan, kendi ülkesinin başka ülkelerin emrinde bir emirkulu gibi kontrolda tutulması ve çok yönlü sömürü ve baskıya maruz bırakılmasıdır.

Gladio ve Türkiye

CIA görevlilerinden Ray Cline ile yapılan konuşmalardan da anlaşılacağı gibi, Gladio 1950'li yıllarında ABD'nin inisiyatifinde kurulup CIA'nın direk desteğiyle ayakta tutulmuştu. (Rode Morgen, 15 Kasım 1990). Cline, ABD'nin **"Stay behind-groep"** (hazır ordu grubu) tüm anti-komünist ülkelerde aktif rol oynamalarının birincil derecede ABD'nin çıkarlarına hizmet edecek ve ikincil derecede de emperyalizmin genel çıkarlarının korunacağı anlayışıyla yola çıktığını belirtir. Gladio'nun veya (stay behind - groep) **"hazır ordu - grubunun"** oluşumundaki diğer önemli bir etken ise, bu ordu - grubunun NATO ittifakı kapsamında ele alınması ve sözkonusu ülkelerde değişik biçim ve renklere bürünüp kendini maskeleyesidir. Bu gizli anti komünist ordu birimi kurulurken, NATO'nun yaşı henüz bir idi. 1950'li yılları karakterize eden bu durum ve gelişmeler süphesiz anti-faşist mücadeleler, ulusal bağımsızlık mücadelelerinin gelişmeleri ve değişik biçimlerdeki iç savaşlar idi. Sonuçta bu savaşlar dönemin emperyalist cephesini oldukça rahatsız ediyordu.

Çünkü savaşların sona ermeleri durumunda ülke yönetimlerinin hangi cephede yer alacakları ABD ve diğer emperyalist ülkeler için en büyük soru işareti idi. Bir yandan Yunanistan'daki iç savaşın sürmesi; Kore'nin bölünen iki blok şeklindeki siyasi yönetimi, diğer yandan da Berlin'in farklı güçlerce kuşatmaya alınması; işte dönemin bu uluslararası siyasi boyutunu karakterize eden bu kozmopolitik durum, Truman hükümetini korkutur. ABD, NATO'ya üye ülkeler düzeyinde bu **"hazır ordu - grubunun"** ne pahasına olursa olsun tüm ülkelerde en kı-

sa zamanda kurulmasını emreder. ABD hükümetinin bu acil çağrısına şu ülkeler olumlu cevap verirler: (Belçika, Hollanda, Lüksemburg, dönemin Batı Almanyası, Fransa, İsveç ve İtalya (de Jolksrant 17.11.1990).

Neden önce bu ülkeler? Çünkü ABD her şeyden önce Batı Avrupa'nın siyasi istikrarını ve iç güvenliğini sağlama almak ve bu kıtada güçlü anti - sovyetik cephenin oluşmasını sağlamak istiyordu. Diğer bir önemli neden ise; soğuk - savaş dönemiyle birlikte ABD ve Batı Avrupa'nın siyasi ve iktisadi iç içe geçimşliklerinden dolayı, batının güvenliğini ABD hep kendi iç güvenliğinin bir parçası olarak algılamıştır. Avrupa dışında kalan diğer NATO - müttefik ülkeleri ve özellikle Akdeniz ülkeleri, bu gizli **"hazır ordu-grubunun"** kurulması için **"Akdeniz Atlantik Anlaşması"** kapsamında Türkiye gibi ülkelerle birlikte aynı anlaşmaya imza koyarlar.

Gladio'nun genel programı: anti-komünist saldırılarla psikolojik savaş vermek ve etki alanını toplumun değişik kesimindeki ilişkisine yansıtmak idi. Bu amaçla, **"Avrupa'nın önemi, Amerika'nun kararlılığı vede güvenliğinin ispatı"** düşüncesi temel alınır. Gladio'nun bu programı tüm sözkonusu ABD müteffiki ülkelerde anti-komünist eylemlerde bir kalkan görevi olarak kullanılır. Sonu gelmez cinayetler, katliamlar, adam kaçırma, kadın ve uyuşturucu ticareti gibi toplumu terörize edebilecek bir dizi eylem türleri de çoğu zaman finans kaynağı olarak görülür. Aynı şekilde, Gladio'nun program taslağındaki örgütsel yapının şekillenışı ise, **"görünmeyen gizli silahlı çete"** olarak ortaya çıkmaktadır. "Görünmeyen (bu) gizli silahlı çetenin" her NATO-ülkesindeki anlatımı-şekli veya kavranması ancak o ülkedeki yaşanan toplumun tarihsel gelişim evresine bakılarak anlaşılabilir. Bilineceği gibi, Gladio ilk olarak İtalya'da devlet yöneticilerinin bizzat ağızlarından, NATO'nun bir silahlı anti-komünist hareketi olduğu iddiası ortaya atılmıştır.

Neden başka bir ülkede değil de ilk olarak İtalya'da ?

Çünkü Gladio'nun varlığı, tüm yönleriyle artık İtalya'da hükümet üyelerinin en alttakilerinden en üst kademelerine kadar, devlet bürokrasisinin en küçüğünden en büyüğüne kadar, sorumlu mevkilerdeki resmi kurumlarda bulunan tüm çalışma bürolarının çekmecelerine kadar girmişti.

Bu ülkedeki Gladio ve Mafya'nın güç ve etki varlığı artık ülkedeki tüm toplumu (ideolojik ve din ayrımı gözetmeksizin) sarsan bir salgın hastalık haline gelmiş. Yani ulusal birliğin ve de ulusal iç güvenliğin tehlikeye girdiği bir İtalya sözkonusudur.

Bizzat devlet yöneticilerinin de başvurdukları ve destek sundukları Gladio ve Mafya hareketleri artık belli bir süreçten sonra ülkenin yöneten ve yönetilen kesimleri lehine işlemeye başlayan bir denge mekanizması haline gelmiştir.

Bu durum İtalya'da Gladio'nun su yüzüne çıkmasında en önemli neden olmuştur. Tüm bu tahribatların toplum yaşamında asgari ölçülerde olsa bile engellenmesine yönelik bir dizi propoganda araçları bizzat yine kendileri tarafından piyasaya sürülmüştür. Ayrıca bu nedenle Gladio'nun, İtalya'daki resmîyetine kendileri tarafından değinilmek zorunda kalmıştır. Gladio iddiaları Türkiye'de yıllar önce bizzat dönemin başbakanlarından Bülent Ecevit tarafından ileri sürülmüş; ancak ülkenin uluslararası düzeydeki konumu vede geçerliliği itibarıyla (İtalya ile kıyaslayınca) bu konuda inandırıcılığını kabulendirememiş ve de ülke ve dünya kamuoyununu ikna edememiştir. Türkiye'nin dışa yönelik itibarının sağlanmasındaki bazı önemli gerekçeler şüphesiz; ülkenin aşırı derecede dışa bağımlılığı ve ülkenin yapı olarak çok kolay bir şekilde ABD patentli askeri bürokrasisi tarafından yönetilip idare edilmesidir.

Türkiye'deki yönetici kadroların özellikle "**dubbel funksi**" olarak adlandırılan çifte-standartlarla iş-görev hayatında bulunmaları, ülke

yapısının ve yönetiminin aşırı derecede dağınık, heterojen olmasını getirir. İşte tam da böylesine bir devlet yapılanmasında insanların birbirlerine güvenmeyip, güvensizlik ilişkilerinin egemen olduğu bir toplum anatomisini belirleyen ülkedir Türkiye..!

"Dubbel-funksi" iş bölümünün Türkiye'deki yansımasına örnek olarak; emekli subay, polis vs. emekli veya belli bir mevki düzeyinden sonra (bu tür görevlerde Türkiye'de asker ve subay tabanlı kadrolar oldukça etkilidirler.) ülkenin yönetici kadrolarına dahil edilmeleri sonucu, ülkedeki yönetimin belli mentaliteye ve yönetimin belli ruhsal bozukluğa sahip olmasına neden olmaktadır. Böylesine ruhsal ve ahlaki bozukluğu içeren anlayıştaki idare ve yönetimi, ülkemizde milyonlarca insanın kaderini tayin etmektedir.

Böylesi bir devlet yapılanma anlayışı sonucu, ülkedeki sivil yönetimlerle askeri ve gizli savunma birimleri iç içe geçmiştir. Ülkemizde zaman zaman bu iç içe geçişin doğurduğu sancı ve çelişkilerin medyaya yansımaları da artık olağan bir mesele haline gelmiştir.

Örneğin: basında şu haberleri duymak veya okumak mümkün; **"polis içinde iç çelişki, çatışma, mafya polis çatışması, polis ordu ve memur çelişkisi"** vs...

Türkiye'de bu türden bir yönetimin oluşumu, ülkenin belli problemler açısından kurtulmasını engelliyor ve aynı zamanda sözünü ettiğimiz uluslararası inandırıcılığını da kaybetmesine yol açıyor. Bu anlamda Türkiye bir İtalya değildir.

Çünkü, Türkiye ne bugün ne de yarın uluslararası insan haklarını ihlalde bulunan bu gizli Gladio'ların açığa çıkartılmasında herhangi bir girişimde bulunabilecek bir ulusal iradeye sahip değildir. ABD, CIA denetimindeki Gladio'nun anti-komünist çalışma programına daha etkin bir pratik işlerlik kazandırmak için, dönemin Batı Almanya'sında özel eğitim kampı açar. Bu kampın temel görevi, merkezi anlamda Avrupa'dan Avrupa ve diğer NATO - ülkelerine yönelik Gladio'nun çalışmalarını yönlendirmek ve denetimini bu merkezden kontrol etmektir.

Türkiye dahil diğer NATO- ülkelerindeki Gladio çalışmalarının yönlendirilmesi bakımından merkezi kampı Almanya'da bulunan bu kuruluşu özellikle CIA'nın denetiminde olmak şartıyla; İtalya, İngiltere, Fransa ve Almanya gibi ülkelerin uzman kadrolarınca yönetilir. Bu merkezi kampın denetiminde, özellikle İtalya, bu alanda büyük tercübye sahip oluşundan dolayı, bazı ayrıcalıklara sahip olur (de Volkskrant, 22-22-1990).

Aynı gazetede, NATO'nun özellikle 1971 - 1974 yılları arasında oluşturduğu özel bir komite aracılığıyla, Fransa'daki, İngiltere'deki, Almanya'daki, İtalya'daki, Luxemburg'daki vede Hollanda'daki bu **"görünmeyen gizli silahlı çetenin "** sıkça denetlenerek kontrol edildiğini belirtir.

CIA aynı denetlemenin, (özellikle Türkiye'de) **"Akdeniz Atlantik Anlaşması"** kapsamında; bölgesel ekonomik ve güvenlik işbirliği anlaşmasına imzasını atan ülkeleri, resmi ve gayri-resmi kanallarca kontrol ederek yıllarca takibe vede denetimine alır. Bu dönemlerde Türkiye'deki sivil faşist güçlerin eylemleri ve örgütlenmeleri adeta devlet içinde bir başka devlet gücü gibi kendini rahatca maskeleymiştir. NATO bünyesinde bu denli yaygın bir şekilde organize edilmiş durumda bulunan bu, **"hazır ordu grubu"** veya **"görünmeyen gizli silahlı çete"**, artık işlediği cinayet ve katliamlarında daha etkili olabilmesi için, zaman zaman hem sol adına, hemde sağ adına birçok cinayetin ve sabotajın sorumluluğunu üstlenmiştir.

Gerek Türkiye'de olsun, gereksede diğer NATO-ülkelerindeki Gladio çalışmalarında olsun, sürekli olarak yapılan karmaşık eylemlilikleriyle halkın nefretini ve tepkisini notralize edebilmek için hedef-şaşırtma taktiğine gidilmiştir.

Bu örgütün, devlet yönetim mekanizması içinde oluşturduğu yönetici kadroları olduğu için, her alana değişik koşullarda ve değişik biçimlerde kendini maskeleymesi oldukça kolay olmuştur. Gladio'nun yönetici kadroları, hedefledikleri noktalara yönelik eylemlerini oldukça

ça zevkle yapıp ve o girişimlerini zaman zaman bir hobi olarak algıladıkları şeklinde uluslararası medyanın yorumu bile sözkonusudur.

Çünkü bu örgütün ve örgüt elemanlarının hedefledikleri eylem ve amaçları, o ülke halklarının çıkarları için değil, dışardan empoze edilmiş ve kendilerinin de bu anlamda birer prototip örgüt elemanları oldukları için sorunun sorumluluk derecesi de sıfırdır. Gladio'nun zaman zaman hedef şaşırtmak için sağ veya sol adına cinayet ve katliam yaptığı da ifade edilir.

Bu türden eylemlerinin etki alanını salt yöresel veya ülkesel boyutta sınırlı tutmayıp, uluslararası ilişki atmosferini etkileyebilecek çelişkileri yönlendiren etkileşimdeki müdahalelere kadar gider. Çünkü yarı sivil ve yarı resmi statüye sahip olan Gladio örgütü, devletin içinde olup, diğer bir devlet pozisyonunda kendini maskeler durumdadır.

Bu anlamda da bu örgütün emperyalist sistem içindeki ulusal ve uluslararası düzeydeki geçerliliği tam bir devlet statüsündedir.

Hangi NATO-ülkesinde olursa olsun, bu örgütün tanımını veya varlık gerekçesini, bulunduğu ülkenin devlet mekanizmasından ayrı tutmak olanaksızdır. Çünkü tarihsel olarak sözkonusu ilişkide bir içiçelilik vardır.

Türkiye'de ve diğer birçok ülkede işlenen çok sayıdaki cinayetlerin faili bulunmazken ve yüzlerce cinayetlerin sorumlusu kimlerdir sorusu henüz yanıtlanmamışken İtalya'da; italyan Hristiyan Demokrat Parti liderlerinden Aldo Moro 1978 yılında kaçınılak rehin tutulur.

Rehin tutuluşunun 55. gününden sonrada öldürülür.

Denebilir ki Aldo Moro olayı, gerek o dönemde gerekse de Gladio'nun su yüzüne çıkışından sonra, İtalya tarihinin en dikkat çekici eylemi olarak adlandırılmıştır. Bilindiği gibi bu eylem basına yansıdığı şekliyle İtalya'da faaliyet yürüten Kızıl Tugaylar tarafından üslenilmiştir. Böyle olmasına rağmen ortaya atılan birtakım iddialar ve yapılan birtakım açıklamalar, kamuoyunu olayın Gladio ile bağlantısı yönünde meşgul eder.

İtalya ordusunda görevli gizli servis şefi Genaral Gerardo Serravalle bu eylemin Gladio tarafından yapıldığını bizzat açıklar (de Volkskrant 03-12-1990). Bu eylemle ilgili bir başka önemli iddia ise; Aldo Moro'nun kaçırlışı sırasında Kızıl Tugaylar örgütü adına başına gönderilen tüm mektuplar ve yazılı haber bültenlerinin İtalya'daki **"özel gizli ordu servisinin "** kullandıkları fotokopi makinelerinden çoğaltıldığı şeklindedir. İtalya'nın eski Gladio üyelerinden ve de aşırı sağcı Roberto Cavallaro, ülkedeki istibarat ve Gladio birimlerinin gerek sağ gerekse de sol örgütleri tüm çalışma ve hareket alanlarını her dönem kontrolünde tuttuğunu iddia eder.

1990'nın Aralık ayında ölen Vito Miceli, İtalya'da neo-faşistleri parlamentoda belli dönemlere kadar temsil eden vede İtalya'nın istibarat biriminde **"kontra-casusluk"** alanında görev yapan biridir. Vito Miceli bir demecinde şu açıklamada bulunur: **"Bundan sonra ülke genelinde neo-faşist teröründen fazla bahs edilmeyecektir, bunun yerine herkes bundan sonra Kızıl-terörden bahis edecektir"**. Bu açıklamasından kısa bir süre sonra italya'da Kızıl Tugay'lar denilen örgüt doğar (de Volkskrant 0312- 1 990).

Basında Aldo Moro'nun öldürülmesi vede Kızıl Tugay'lar örgütünün doğuş şekli yukardaki anlatımlarla ifade edilir.

Eski Gladio üyelerinden Roberto Cavallaro'nun deyimiyle, İtalya gizli istibaratının vede Gladio'nun çoğu sol örgütlerin içine sızdığı ve belli kontrol noktalarını cinde tuttuğu bir gerçektir.

Ancak Kızıl Tugaylar örgütünün de tümünden Gladio tarafından kurulduğu veya kontrol edildiği iddiası, benim açımdan bir soru işareti-dir.

Bu iddiaların geçerlilik payının ne derece doğru olduğunu görebilmek ve inanabilmek için; tarihin tıpkı Gladio'nun çirkin yüzünün yıllar sonrası su üstüne çıkarttığı gibi, Kızıl Tugaylar'ında muhakak bir-gün açık kimliğini su üstüne çıkartacaktır. Gladio ile ilgili yapılan çoğu açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, bu örgütün, adı geçen ülkele-

rin gizli- istibarat birimleriyle olan organik bağı sonucu, önemli iki örgütlülük biçimini çok muazam bir şekilde aktive etmiştir. Bir yandan Gladio örgütlülüğü, o ülkenin devlet sırrı ve ülkenin iç güvenliği meselesi ile bir arada aynı ilişki ağı içerisinde yan yana değilde iç içelik bütünlüğünde olmak anlayışıyla yeğlenmiştir.

Sözkonusu devlet sırrı ve güvenliği olayını gündemde tutarken, bunun savunmasını ülkedeki anti-emperyalist bloka karşı kullanarak kendine toplumun siyasal yapısında bir zemin arama çabasına girerek gelişmiştir. Bu oluşum Türkiye'de de aynı koşullar altında gelişmiştir.

Avrupa bünyesinde Gladio skandallarının açığa çıkışından sonra, Batı basını o sözkonusu **"hazır ordunun"** (Stay behind-netten) tüm NATO-ülkelerindeki çalışmalarını nefretle kınayarak söz etmiştir. Diğer yandan da Gladio örgütlülüğü, engellenmesi imkasız ve tüyler ürpeticisi NATO- ülkelerindeki aşırı sağ (Türkiye'de de MHP) para-militer askeri yapıdaki sivil yarı-resmi statüdeki grupların; çok yönlü almış oldukları devlet ve uluslararası destek, sözü edilen gruplarla iç içeliğini sağlamış ve her koşulda ve değişik mekanlarda kendini rahatca maskeleyerek gizleyebilmiştir.

Tüm bunlar NATO'ya üye ülkelerde olurken, üye ülkelerin gizli istihbarat servisleri, Gladio ve sivil faşist örgütlerin aynı örgütlemelerde yer almaları da sözkonusudur (J. Willems, Gladio, s. 52, 1991).

Evet yukarıdaki alıntı Türkiye'de Türkiye'nin MHP'sinin, Gladio ve MİT ile olan ilişkisini anlatmıyor mu; bu alıntı en genelde Gladio'nun tüm NATO ülkelerindeki (Türkiye dahil) oluşumunu vede kaynak alanını irdeleyen genel bir itiraf açıklamasıdır. Bu itiraflarla, dönemin Gladio üyeleri anlatılmaktadırlar ve ele geçen birçok resmî-gayri resmî rapor, mektup, bant kaydı vs. gibi kaynaklardan oluşmaktadır.

Gladio'nun aynı şekilde oluşumunu Türkiye'de de aramak mümkün, diğer bir ifadeyle, Gladio'nun, en mükemmel oluşumu Türki-

ye'nin son 30 yıllık politik tarihiyle tanışmışlığın ülkemizdeki politik ekonomik vs. istikrarsızlığın davetlisi olmuştur.

Gladio örgütü özellikle geri bıraktırılmış ülkelerde, o ülkelerin ekonomik vede toplumsal istikrarsızlığın keskin bir topluma angaja olması itibarıyla bazı yöntem farklılıklarına sahip. Bu anlamda, Türkiye gibi ülkelerdeki Gladio'nun çalışmaları daha ziyade (AT-ülkelerinin tersine) toplumu pasivize etmeyi hedef seçerken; bunun yanında da politik etkileyişimini (basın ve yayın yoluyla) temel alır. Ona bağlı olarak psikolojik savaş anlayışını kaçınılmaz kılar ve katliamlar daha ziyade kitlevi olur.!. Oysa Avrupa ülkelerindeki Gladio, daha ziyade bir kontrol kulesi durumundadır, yani, geri bıraktırılmış ülkelerdeki Gladio'nun çalışma yöntemlerinin tam tersine, silahı (AT ülkelerinde) daha ziyade bireylere yönelik olmuştur.

Gladio'nun bizim gibi ülkelerde böylesine farklı bir mücadele anlayışını hedef almasının nedenlerinden biri de, ülkedeki toplumsal istikrarsızlık ve anti-emperyalist ve anti-Amerikan'cı anlayışın potansiyel gücünün toplumun gündeminden çıkmamasıdır. Gladio etkileyişimini o ülkelerde tam anlamıyla sağlayabilmek için, NATO'nun Gladio ülkelerinde özel-sivil eğitim kamplarının açılmasına gidilmiştir.

Bu kampların oluşmasıyla birlikte Gladio'nun çalışmaları daha verimli olmuş ve ülkedeki anti-komunist kampanyanın arkasına sığınarak büyük kitle katliamları terörüne baş vurulmuştur.

Bu faşist hareketler halen ülkelerinde almış oldukları (devlet) destekle kendilerini rahat bir biçimde kamufle edebilmektedirler (J. Willems, Gladio, s. 57). Örgüt veya parti olarak bir dönemler Türkiye'de Gladio'u temsil eden çoğu kadronun, 1980 sonrası Türkiye Cumhuriyeti'nin Paramentosunda ve devletin üst kademesinde yer aldıkları bilinir (eski MHP kadroları).

Bir önceki anlatımda, Gladio'nun çoğu ülkelerinde eğitim kamplarını kurduğunu ve sözkonusu kamplardan üst düzeyden yönlendirildiğinden bahs edildi; Türkiye'de 12 eylül rejimiyle birlikte sözkonusu "dubbel funksi" açıktan açığa işbaşına getirildi.

Sivil faşist örgütlenmenin denetiminde olup, devletin direkt desteğiyle beslenen ve birçok yan örgütlülüğe sahip olan, aynı şekilde uluslararasılaşması sözkonusu olan Gladio'nun bizzat eğitim kamplarının olduğu ülkeler katagorisine Türkiye'nin de girdiği bir gerçektir.

Andre Moyen, Gladio'nun özellikle değişik bir takım örgütlenmelerle halen varlığını sürdürdüğünü söylemektedir ve adı geçen ülkeleri şu şekilde sıralamaktadır: Almanya, Avusturalya, Belçika, Hollanda, İtalya, Fransa, Danimarka, Kuzey Vietnam, İsveç, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye. Gladio'nun uluslararası platformundaki varlığı ve tanıtımında Türkiye'nin de yer alması, yeni bir belirleme değildir ve öteden beri bilinen bir gerçektir.

Daha (Gladio kelimesinin ortaya çıkmadığı döneme kadar), örgütün değişik ülkelerdeki varlığı dolaylı anlamda da olsa biliniyordu. Gladio örgütünün su üstüne çıkışı ile onun bir İtalya Gladio'su olarak değil de, bu örgütün emperyalizmin bir uluslararası-Gladiosu olduğu gerçeği herkesi bir anda şaşkınlığa uğratmıştır. Türkiye Gladio'su özellikle Türk basınında MHP-CIA-Kontrgerilla veya MİT üçlüsü şeklinde ülkedeki halk muhalefetine zaman zaman tepkisine yol açmıştır.

Gladio'nun esas olarak Türkiye'deki merkezi örgütlenmesinin (öncü kadro) genellikle askeri uzman, subay veya emekli ordu üyelerine dayandığı bilinir. Hatta sözünü ettiğimiz bu çevre kökeninden olan subay ve generallerin kendi ifadelerinden de anlaşılacağı gibi, bu yapılanmanın oluşumu özellikle Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesinde (ÖHD) palazlanmıştır. Bu uluslararası ilişkide aktif bir şekilde yer alan Türkiye Gladio'sunun sivil tabanının ise, birinci derecede dönemin meşhur **"Komondo Kamplarında"** eğitilen kadrolardan oluştuğu bilinmektedir. Uluslararası belgelerle kanıtlanan Gladio'nun askeri eğitim kamplarının diğer üye ülkelerin yanı sıra, Türkiye'deki MHP'nin 1968'li yıllardan itibaren bizzat devletin desteğiyle yürütülen

meşhur "Komando Kamplarını" göz önünde bulundurmak konunun anlaşılması açısından önemlidir.

Türkiye Gladio'su hakkında görüşlerini açıklayan emekli subay Talat Turhan'ın bu örgütün **"köye kadar inmiş"** şeklindeki sözleri, sözkonusu örgütün etki alanını açıkça dile getirmektedir. Türk basınında çıkan çoğu haberlerde de artık, CIA-kontrgerilla bağlantısının ülkede oluşturduğu örgütlülüğün devlet içinde devlet denebilecek boyutta olduğu şeklindedir. Özellikle bu örgütün diğer Gladio ülkelerinde olduğu gibi, Türkiye'de de azıllı anti-komünistler tarafından temsil edilmeleri, onların en genelde Kontrgerilla denilen yapıyla olan ilişkileri ve CIA-MİT ilişkisinin bu alandaki yansımasının bir başka açık ifadesidir.

Bu örgütün herşeyden önce devletin bir resmi güvenlik aygıtı değil de, uluslararası kimlik derecesine sahip görünmeyen bir karşı-devrim örgütü olması, onun, ülkedeki tüm adam öldürme, bombalama, silahlı soygun, işkenceyle kötürüm hale getirme, adam kaçırmak suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme, rehinelerin alıkonması, uyuşturuculuk ve fuhuş gibi girişimlerinin rahat bir şekilde kamufle edilmesine neden oluyor ve olmuştur. Gladio'nun Türkiye'de içe yönelik oluşumu hakkında, Ecevit 1978'de yaptığı bir konuşmasında **"kontrgerillanın içe dönük uygulandığı"** şeklindeki sözleriyle açık itirafta bulunmuştur. Gladio'nun Türk basınında aktüelleştiği bu dönemlerde Erbakan, 1 Mayıs 1977 olaylarının arkasında kontrgerillanın olduğunu onun bir **"gizli Amerikan ordusu"** olarak adlandırılmasının gerektiğini dile getirmiştir. Aynı şekilde Gladio'nun Türkiye'deki varlığı konusunda; Avukat Emin Değer, kontrgerillanın Özel Harp Dairesinin içinde bir üst örgütlenme ve Türkiye'nin de bunun yöneticisi olduğunu söyleyerek, konunun düşünüldüğünden daha da dallı budaklı olduğunu gösterir şeklinde ifadelerde bulunmuştur.

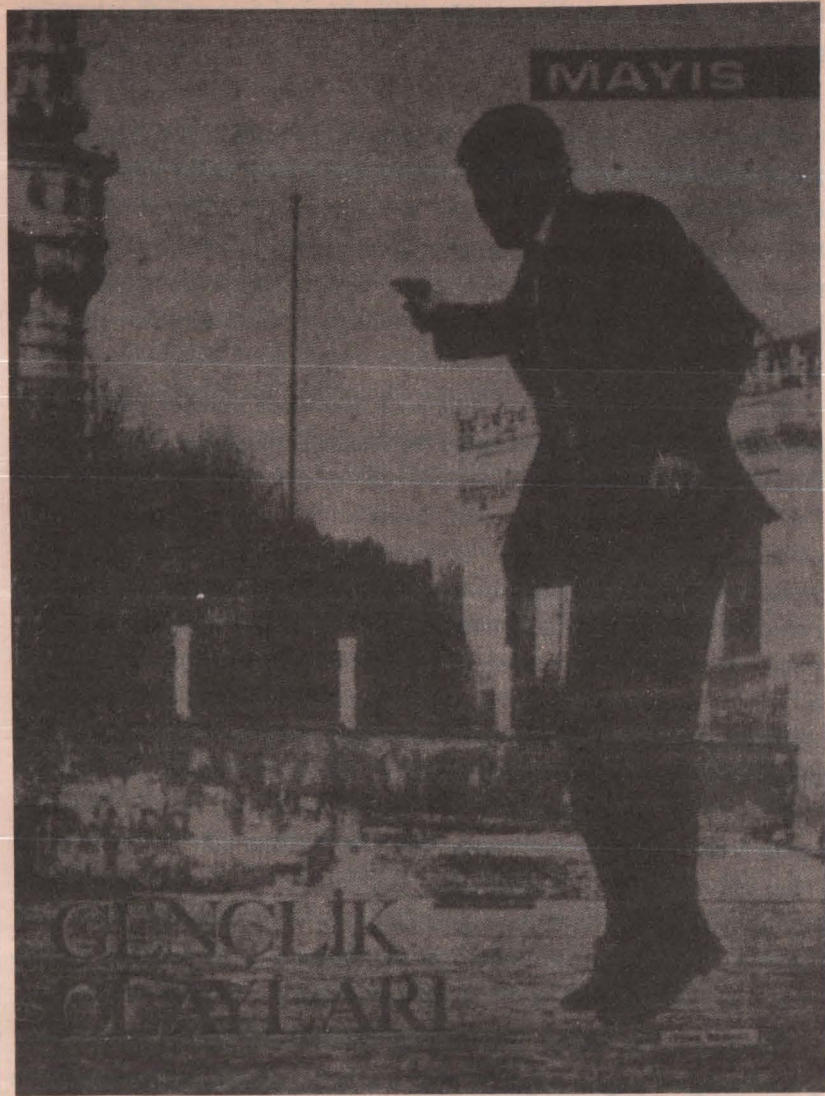
Daha önceki sayfalarda yerli ve yabancı basında çıkan haber ve yorumların yanısıra Gladio'nun, Türkiye'deki varlığı konusunda örgütün diğer Avrupa ülkelerindeki yöneticilerinin bizzat kendi demeçleri-

ne yer verilmiştir. Özellikle eski MHP üyesi Mehmet Ali Ağca'nın Kartal Maltepe cezaevinden kaçışının Gladio örgütünde görevli CIA ajanı Binbaşı Frank Terpil tarafından planladığına İtalyan basınında açıkça ve geniş bir şekilde yer verilmiştir (Hürriyet 14-12-1990).

Aynı gazetenin yorumuna göre; Terpil'in daha sonra Amerikan televizyon kanallarından birine yaptığı açıklamasında, Ağca'nın kendi kontrolünde bulunan Beyrut'daki terörist kampında eğitim gördüğünü ve dünyanın en tehlikeli teröristi haline geldiğini anlattığı kaydedilir. Hatta İtalya istibarat kaynaklarına göre, Frank Terpil, Ağca ile ilgili açıklamalarda bulunduktan bir kaç gün sonra, Beyrut'ta üç silahlı kişi tarafından kaçınılarak bilinmeyen bir yere götürüldüğü ve kendisinden bir daha haber alınmadığını da belirtir. Şüphesiz bu türden kıyaslamalar vede açıklamalar, Türkiye Gladio'sunun varlığı vede ülkedeki halk muhalefetine dikkatini konunun gerçekliğine çekmek için önemli ve kaçınılmazdır. Gladio'nun Türkiye'deki etkinliğine bakıldığında daha ziyade 1970'li yıllardan sonraki çalışma ağının, adım adım ve bölge bölge cinayet, provokasyon vs. eylemlerinde devlet kadar güçlü bir örgütsel yapıya sahip olduğu görülür. Türkiye'deki Türk Gladio'sunun devletin birer gayri-resmi kolu haline gelmesiyle birlikte artık uluslararası platformda faaliyette bulunan diğer Gladio'larla daha önceki anlatımlarda anlaşılabacağı gibi bir bütünlük arz ettiği malumdür. Gladio'nun bir çok ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de adam kaçırmaktan özel **"Komando Kamplarına"** kadar tüm faaliyetleri, ülkedeki sol muhalefete karşı acımasız bir şekilde anti-komünist **"seferi"** kapsamında etkili bir şekilde toplumun günlük yaşamından çıkmamıştır.

Zaten Türkiye'de Komünizmle Mücadele Derneği adı altında oluşturulan örgütlülük ilk olarak 22-1-1963 tarihinde, genel merkezi İzmir'de olmak üzere, ülkenin bir çok bölgesinde faaliyete geçmiştir. Bu dönemde kurulan sözkonusu derneğin amacı; **"ülkede başta komünizm olmak üzere, yıkıcı, yıpratıcı ve bozguncu fikirlerle mücadele etmek, mili kültürün, milli ve manevi değerlerin korunması"** sağlamak şeklinde ifade edilir. Bu gelişimin akibinde başta Ankara, İstanbul, Adana, Bursa ve Konya gibi büyük şehirler olmak üzere birçok diğer il ve

ilçelerde de aynı düşünce ve amaçlar doğrultusunda şubeler faaliyete geçer. Üniversitelerin yoğun olduğu çoğu büyük şehirlerde, dernek şubeleri Ülkü Ocakları ismiyle faaliyet yürütür. Öğrenciler artık bu dernek faaliyetleriyle kendilerine Ülkü Ocakları Birliği adını vererek geniş kapsamda örgütlülüğe yön verir. Ülkü Ocakları Birliği, Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ile devamlı irtibat halinde ve onun bir yan kuruluşu durumuna gelir. Artık bundan böyle Ülkü Ocakları Birliği faaliyetlerini bu partiden aldıkları talimatlar gereğince yürütmeye başlarlar. Türkiye'nin çeşitli illerinde yıllardan beri açıla gelen Komando Kamplarını MHP Gençlik Kollarıyla birlikte yürütmektedirler. Amaçları, "Devrimci gençliğin sokak gösterilerine karşı koymak ve karşı gösteriler düzenlemek" şeklinde ifade edilir. Aynı zamanda MHP'nin komando kamplarının yoğun faaliyetleri sonucu ülkede 35 il ve ilçede şubeleri mevcut olur. Bu şubeler yoluyla kampların genel örgütlenmeleri ve faaliyetleri yönlendirilir.

İstanbul Ülkü Ocakları Birliği Başkanı Nihat ÇETİNKAYA 1970 yılında İstanbul Üniversitesindeki devrimci gençliğe ateş ederken.

Tüm bu dernek veya şubeler en faal yapılar durumunda olup, Milliyetçi Hareket Partisi'nden aldığı talimatlar gereğince faaliyetler göstermektedirler (AP Hükümetinin 1970'te hazırlattığı MHP raporu, s. 12 1979).

Ülkemizde bu düzeyde Sivil Komando Kamplarının yoğun bir şekilde faaliyette olmaları, kendi başına bir yaratık değil. Çünkü 60'lı yılların başından itibaren Türkiye ve Türkiye gibi diğer bir çok geri bıraktırılmış ve ABD'nin etki alanında bulunan ülkelerde, Genelkurmay bünyesinde, ülkenin istibarat birimiyle birlikte ülkeye diğer güçlerin çıkarlarına hizmet edecek bir biçimde müdahale edilmeye gidilmiştir.

Bu türden müdahaleler, dönemin basınınca manşet halinde **"iç düşmana yönelik ülkeyi kurtarma müdahalesi"** olarak lanse ediliyordu. Ülkedeki bu faaliyetlerin CIA tarafından gerçekleştirilmiş ve Türkiye gibi ülkelere dikte edilerek, yeni sürece gerekli sivil savunma (komando kampları vs.) birimlerinin kurulmaları da böylelikle ABD'nin şahsında tarihsel olarak kaçınılmaz olmuştur. Böylece ülke bir Küçük-Amerika olmaktan öte gidememiştir. Gladio'nun Türkiye'deki eğitim kampı diye adlandırabileceğimiz bu Komando Kampları, özellikle 60'lı yıllarda Afrika'nın Kongo'sunda ve Orta Doğu'nun Türkiye'sinde, ABD'nin zorunlu gördüğü müdahale biçimleri olarak aynı dönemlere denk düşmektedir. Böylece ülkemizde işlenen birçok kitle katliamını salt bir MHP olayı olarak görmek gerçekleri örtbaş etmek demektir. İşlenen her cinayette sivil-resmi güçlerle birlikte hareket edildiği ve hatta eylemlerin gerçekleşmesinde çok önceden CIA patentli güçlerin vermiş oldukları talimatlara göre hedeflerin belirlendiği de bilinir. Çünkü; bu tür savaşlar, daha önceden de anlatıldığı gibi, bir **"iç savaş"** olup **"iç düşmana"** yönelik perspektifiyle hareket edilmekteydi.

Bugüne kadar ülkede işlenen çoğu cinayetlerde anti-komünizm veya devlet güvenliğini sağlama adı altında **"iç düşmana"** karşı verilen bir savaş mantığıyla hareket edilerek vicdanlar rahatlatılmıştır. Tür-

kiye ve Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerde 60'lı yılların başından itibaren ABD'ye olan bağımlılıkları sonucu, ülkelerin yeni siyasal gelişmelerin akibinde (soğuk savaş olgusu) bazı düzenlemelere gitme zorunluluğu yaşıyordu.

İşte bu zorunluluğun etkisiyle, yeni-sömürgelerdeki yerli savunma birimlerinde (asker polis vs.), dış düşmana karşı veya düzenli savaş esasına göre değil de, daha ziyade **"iç savaş, iç düşmana"** göre bazı düzenlemeler öngörülmüştür. Anti-komünizm perspektifi doğrultusunda, halk muhalefeti etkisiz kılınacak, onu denetimi altına alacak özel **"sivil birimleri"** oluşturulur. Sivil görünümde gizlice çalışmalarını sürdüren bu birimler, artık ülkede 70'li yılların ilk çeyreğinden sonra toplumu sarmalamış durumdadır.

Artık bizim gibi ülkelerdeki iktidar değişimlerinin yarattığı tahribatlara karşı, insanın insan olma değerini savunabilecek bir hukuksal tepkiden (siyasal düzen açısından) bahs etmek olanak dışıdır. Diğer Gladio ülkelerinin yanısıra, bu tip örgütlenmelerin yaratıldığı ve düzenin savunulmasında etkin bir tarzda kullanıldığı ülkelerin en belli başlılarından birisi de Türkiyedir. Gladio, ABD'nin, müttefik ülkelerin bağımlılığını sürekli kılmayı ön gördüğü dış politikasının yansıması olduğunu daha önceden de belirtilmişti.

"Özel Harp Dairesi'nin kuruluşunun ideolojik temeli Amerikan askeri tezidir". "Dışarıdan getirilen bazı askeri yöneticiler tarafından benimsenen doktrine göre, bugün baş düşman ülkenin dışında değil, içindedir ve bu da iç yıkıcı eylemdir" (Venceremos, Şili'ye Evet, Pinochet'e Hayır: s. 29). Şüphesiz iç düşman olarak bilinen taraf her kim ise, anti-emperyalist halk muhalefeti olarak algılanmıştır.

Bugün ülkemizde Genelkurmay'a bağlı sözkonusu ÖHD'nin kontrollerinin vermiş olduğu iç savaş, aynı şekilde iç düşmana yönelik anlayışıyla kendisini korumaktadır.

Onların (iç) düşman olarak adlandırdıkları insanlar ise ülkede: Emperyalist kurum ve kuruluşların hakimiyetine son diyenler, halkla-

rın kardeşçe dayanışmasını engelleyen politikaların terk edilmesini isteyenler, herkese onurlu ve insanca yaşayacağı bir ortam talep edenlerdir.

Onlar köylüyü sömürüden kurtaracak toprak ve tarım reformunu eşit bir şekilde isteyen, kadınlara üretimde ve yönetimde eşit hakları talep eden, özgür, demokratik ve sömürünün olmadığı bir ülke halkının yönetimini isteyen insanlara karşıdır.

Özel Harp Dairesi'nin ve Kontrgerillanın ülkemizdeki oluşumları, CIA'nın Türkiye'deki Gladio temsilcileridir demek yerinde olur. Yankı Dergisi'nin 7 Ekim 1973 tarihli 133. sayısında, Kontrgerilla ile ilgili şöyle denmektedir:

"Bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkenin güvenliğini sağlayacak kuvvetler arasında Komando-gerilla temeli üzerine yetiştirilmiş bir yeni kuvvet daha katıldı. İşte 12 Mart'tan sonra isminden sık sık bahsedilen "Kontrgerilla" örgütü böylece ortaya çıktı. "

Egemen güçler ülkemizdeki Gladio'yu klasik anlamdaki örgütlülüğü ile sınırlı tutmayıp, onlar onu ülkede değişen yeni toplumsal koşullara göre adepte ederck sözü edilen örgütlülüğü belli **"rekabet-anlayışı"** içinde yürürlüğe koymak anlayışını hep güdmüşlerdir. Yakın geçmişte ülke bazında işlenen veya baş vurulan insanlık dışı katliamların, cinayetlerin vs. sorumluları şüphesiz dünün Kontrgerillası ve bugünün Gladio'su olmuştur. Ülkemizdeki siyasal istikrarın sağlanması hiç bir şekilde, sözü edilen **"rekabet anlayışı"** içinde baş vurulan kitle katliamı ve her tür bireysel cinayetlerle mümkün değildir. Mart 1990 tarihli tüm resmi gazetelerde, Türkiye'de **"MİT'e rakip olarak binlerce (bilinmeyen örgütlenmelerle) istibarat birimlerinin örgütü kuruldu"** şeklinde açıklamalarda bulunulmuştu.

Hangi güçlere dayanıyor bu yeni istibarat örgütü? Kimlere karşı kullanılacak veya kimleri hedef alacaktır bu istibarat örgütü? Bu bağlamda sorulabilecek tüm sorulara cevap aramak veya cevap verebilmek şüphesiz bu örgütün eylemliğinde hedef alınan (iç) düşmanı bul-

mak, düşmanı adlandırmak, meselenin iç yüzünü anlamak açısından önemlidir..! Gerek ülkemizde olsun ve gerekse de diğer NATO-ülkelerinde olsun, Gladio'nun amacı iç düşmanı yok etmek olduğuna göre, bu yeni **"rekabet-anlayışıyla"** hareketle, kendi eylemliliklerine resmi statütler vermek isteyen istibarat çetesi birimlerinin çıkış noktası aynıdır. Dönemin Başbakanlarından Yıldırım Akbulut, meclis toplantısındaki ilginç bir açıklamasında:

"Milli İstibarat Teşkilatı (MİT) haricinde, Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde özel bir istibarat birimi kurduklarını" belirtir.

Bu açıklamasından hemen sonra' Akbulut: **"bu kuruluşun MİT ile yarış içinde olduğunu ve ülkede teröre karşı aldıkları veya alacakları yeni önlemler doğrultusunda yurtiçi ve yurtdışı istibarat birimlerinin yeni çalışma hedeflerinin belirleneceğini"** mecliste üstü kapalı da olsa değinerek, konunun önemini dile getirmiştir.

Şüphesiz sözü edilen yurtiçi ve yurtdışı istihbarat birimlerinin uğraş alanlarını, **"T.C. için birer tehlike arz ediyor"** diye adlandırdıkları sol örgütler, örgüt üyeleri v.b. çevreler oluşturmaktadır. Akbulut'un yapmış olduğu aynı açıklamada: MİT'in istibarat çalışması ile birlikte Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde kurulan bin üçyüz kişilik **"Özel İstibarat"** biriminin de bilgi topladığını ve bu doğrultuda süreklilik arz edeceğini söyler. Bu konuyla ilgili açıklamalarda bulunan ANAP Grup Başkanvekillerinden alınan bilgilere göre Akbulut, zirvede liderlere:

"Yanlışı anlaşılmasın, bu örgüt MİT ile bir çekişme içinde değil, karşılıklı yarış içindeler. Bilgiler çift yönlü olarak geliyor ve değerlendirilmeye alınıyor. Burada (hedefe yönelik) bir yarış söz konusu" der.

Akbulut'un Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde MİT ile yarışacak' aynı bir istibarat birimini oluşturulduğu açıklaması, ülke genelinde soru işareti yaratmış ise de alınan kararlar aynı sessizlik içerisinde uygulamaya konulmuştur. Tüm sözü edilen açıklamaların; Turgut Özal'ın Başbakanlığı döneminde ortaya atılan **"MİT'e benzer aynı bir teşkilat"** düşüncesiyle benzerlik taşıdığını belirten bazı kaynaklar,

Akbulut'un bu açıklamasını sözkonusu teşkilatın resmi olarak kurulduğu anlamında yorumlamaktaydı (Hürriyet 14 Mart 1990). Bu türden örgütlenmeler; özellikle ülke genelinde, Kontrgerilla faaliyetlerinin düzenlenmesinden sorumlu bazı resmi yetkililerin (subay asker vs.) verdikleri haberlere göre, oldukça yoğun bir şekilde faaliyetlerde bulunmuşlardır. Türkiye Gladio'sunun kontrgerilla bazında yürütmüş olduğu eğitimin yanısıra Ankara, Isparta ve Kayseri'deki dağ komando okullarında da aynı yönde eğitim faaliyetinin yürütüldüğünü söyleyen aynı yetkililer, kontrgelilla adaylarının seçiminde, yıllarca aşağılık duygusuyla yaşamış olanların ve azıllı anti-komunist kişiliğe sahip olanların tercih edildiklerini ifade etmişlerdir.

Türkiye Gladio'sunun, Kontrgerilla kamplarının yanı sıra; özellikle Ankara'da DAL'da ve TiM (Özel tim) okullarında gerekli tüm eğitim sürecinden geçirildiği de bilinmektedir. Bu kampların genel siyasi ve pratik kimlik tanıtımı esnasında, ÖHD'nin bir yetkilisi; "özellikle PKK'yı caydırmanın yöntemlerinden biri de bu katliamların yapılmasında geri adımın atılmasının zorunluluğu sözkonusu" diye görüş belirtir.

Yani etki ve tepki ilişkisi bağlamında PKK'yı caydırıcı eylem türüne gidilmesi zorunluluğu içinde oldukları açıkça itiraf edilmektedir.

Özellikle son dönemlerde (1990'lı yıllardan itibaren), tüm Kürdistan'da, gecenin herhangi bir saatinde, bir daha dönmemesine evlilerinden alınan ve arkasından gözü yaşlı, yüreği yanık, eş, ana, evlat bırakan yüzlerce insan, resmi yetkililerce "**fali meçhul cinayet**" diye tabir edilen, (aslında faili malûm) fakat halk arasında "**yargısız infaz**" denilen yöntemle katledilmişlerdir. Gerçek bir "rekabet içinde" iş başında olan Türkiye Gladiosu üniversitelerde; öğrencilerin takibe alınmasından, ihbar ağının oluşturulmasına ve hatta ileri çıkan bazı öğrencilerin okul binasının üst katından aşağı atılmasına, boykot ve çeşitli akademik, demokratik amaçlı gösterilere anında müdahaleye kadar.

Fabrikada; işçinin ekonomik-siyasi sendikal ve diğer hak arama mücadelesine müdahale edilerek, işten atılan işçilerin çadırına saldırıya kadar, hatta gece konducunun evinin başına yıkılmasına kadar müdahale alanını genişletmiştir.

Özetlersek, evlerinden alınarak ya da evleri basılarak infaz edilen veyahut kayıp edilen insanlar, takip ve tehdit edilen öğrenciler, silahlı ve bombalı saldırıya uğrayan öğrenci ve üniversitede görevli onurlu bilim adamları, işten atılan işçiler, evleri başlarına yıkılan gecekondulular, işkence ile sakat bırakılan ve cezaevlerine doldurulan devrimci-yurtseverler, ekinleri, ormanları ve köyleri yakılarak göçe zorlanan köylüler... İşte Türkiyenin adeta kanıksanmış görünümü budur.

Egemen güçler, her dönem ülke halklarına uyguladıkları zulmü meşru kılabilmek için; hep "vatan-millet birliği-bütünlüğü" demogojisinin arkasına sığınarak, ezilen ülke halklarının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine karşı ve özellikle de Kürt halkının insanca yaşama talebine karşı pervasızca zulmü ve "sinosidi" ülke gündemin-den çıkarmamıştır.

CIA, MİT, GLADİO, ÖHD, KONTRGERİLLA, JİTEM, ÖZEL TİM yada başka adlarla faaliyet gösteren devlet destekli bu karanlık güçler, emperyalistlerin (başta ABD olmak üzere) ve ülkedeki bir avuç yerli işbirlikçilerinin hizmetinde olup, ülkelerin ezilen halklarına en acımasız bir biçimde zulüm etmektedirler.

Eger ülkemizde; Gladio nezdinde en kaba biçimiyle insan hakları ihlali söz ediliyorsa, ülkemizde insanların evleri başlarına yıkılarak sürgün ediliyorlarsa, işkencelere ve ölümlere zorlanıyorlarsa, o ülkede insan hak ve özgürlüklerinden bahsetmek, sorunun gerçek anlamda savunulmasını karikatürize etmekten başka birşey değildir. Vatan toprağında yüzyıllarca yaşamış ve o yaşamın mücadelesini bugünlere taşıyarak yaşam varlığıyla bütünleştiren o halk; eğer vatan toprağında "vatan haini" ilan edilerek yaşama şansı yok edilmek isteniliyorsa, varsınlar bize vatan haini desinler. Böylesine bir "vatan hainliğine" kalbimizin derinliklerindeki insan sevgisiyle, tarih önünde taniçlik yapmaya hazırız..!

KAYNAKLAR VE NOTLAR

- 1- Rode Morgen,(dergi) 15.11.1990, Hollanda.
- 2- De Volkskrant,(gazete) 17.11.1990, Amsterdam.
- 3- De Volkskrant,(gazete) 22.11.1990, Amsterdam.
- 4- De Volkskrant, (gazete) 03.12.1990, Amsterdam.
- 5- J. Willems Gladio, EPO Dossiers De Geus Breda 1991 Hollanda
- 6- AP Hükümetinin 1970'de hazırlattığı MHP raporu, Aydınlık Yayınları no: 56, üçüncü baskı şubat 1979, İstanbul.
- 7- Venceremos, (dergi) Şili'ye Evet Pinochet'e Hayır.
- 8- Mücadele, (dergi) sayı 31, 1 Kasım 1991, İstanbul.
- 9- Hürriyet, 14. Mart 1990.
- 10- Hürriyet, 14 Aralık 1990.
- 11- Yüzyıl, (dergi) sayı 17, 25 Kasım 1990.
- 12- İşçinin Sesi, (dergi) sayı 407, 26 Kasım 1990.
- 13- NRC, (gazete) 16.12.1990, Amsterdam.
- 14- Parool, (gazete) 16.12.1990, Amsterdam.
- 15- De Volkskrant, (gazete) 20.11.1990.
- 16- Intermediar, (aylık siyasibilim dergisi) sayı 27, 11.01.1991, Cingendael - Den Haag, Hollanda.
- 17- Hürriyet, 13 Haziran 1991.
- 18- Milliyet, 11 Mayıs 1991.
- 19- Milliyet, 13 Mayıs 1991.
- 20- Milliyet, 11 Temmuz 1991 .
- 21- NOS Hollanda, 18 Aralık 1994.

YARARLANILAN DİĞER KAYNAKLAR:

- 1- Haydar Başbağ (derleyen), İddianame (Türkiye Halk Kurtuluş Parti-Cephesi Davası) (Devrimci Sol Belgesel Dizisi: 1) 1979 İstanbul.
- 2- Celalettin Can, Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik, Haziran Yayınevi, Şubat 1988 İstanbul.
- 3- Johannes Glasneck, Türkiye'de Faşist Alman Propagandası, Onur Yayınevi, 1968 Ankara.
- 4- İngiliz, BBC - CIA belgesel filmi, NOS Hollanda 1994.

A. Can Ataş 1960 yılında Tunceli'de doğdu. Lise öğreniminden sonra, 1980–1985 yılları arasında Rotterdam Sosyal Akademisi'ni bitirdi. 1985–1990 yılları arasında Amsterdam Üniversitesinin Siyasal Bilimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler bölümünü bitirdi. Şu anda aynı üniversitede Uluslararası İlişkilerde Türkiye'nin Dış Politikası konusunda doktora araştırması yapmaktadır.

A. Can Ataş'ın daha önce yayımlanan kitapları: "Yabancı Velilerin Çocuğun Eğitimindeki Katkısı" (Şubat 1990 Rotterdam). "Avrupa Birliği 1992 ve Üçüncü Dünya Ülkeleri, Tekelleşme ve Bağımlılığın Düzenlenmesi" (Kasım 1992 Amsterdam).